

#3

ALIEN NATION™

Peter David

BETELJESÜLÉS

Peter David

Beteljesülés

A mű eredeti címe: Body and Soul

Alien Nation No. 3.

Peter David 1993

A magyar kiadás a Pocket Books A Division of Simon and Schuster Inc.
New York és az ESÉLY KIADÓ Kft. Budapest között kötött szerződésen
alapul.

Fordította: Németh Attila

TM & Copyright

C) 1993 by Twentieth Century Fox Film Corporation

A borítón az eredeti címkép látható.

Hungarian translation and edition copyright

1994 by ESÉLY KIADÓ Kft.

All rights reserved!/Minden jog fenntartva!

ISSN 1217 2863 ISBN 963 7709 95 9

Esély Kiadó és Kereskedelmi Kft.

1072 Budapest, Akácfa u. 24.

telefon/fax: 269-6768, 269-6769

Hungary

Felelős kiadó: Varga László igazgató

A sorozat főszerkesztője: Varga Lászlóné

Felelős szerkesztő: dr. Szigethy Ágnes

Műszaki vezető: Szentiványi András

Művészeti vezető: Szendrei Tibor

Szedés, tipográfia: ESÉLY Kiadó Kft.

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Rt.

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 4798.66-14-2

Készült Debrecenben, az 1994. évben

1. fejezet

Az épület a sivatag közepén állt, körülötte minden száraz és kopár – mint egy idegen világ... És az épület lakói számára valóban az is volt.

A telihold úgy függött az égen, akár egy hatalmas, pupilla nélküli szem, mely kitartóan fürkészi a lenti némaságot. Felhőktől háborítatlanul ragyogtak a távoli csillagok. Egyikük, leírhatatlan messzeségéből is hívogatóan kacsintgatott az épület lakóira. Ők azonban csupán tehetetlenül figyelhették, s ezért barátságos hunyorgását már inkább gúnyolódásnak tartották. Kétségbeejtő és dühítő dolog volt estéről estére látni, hiszen hozzá kapcsolódó vágyaik sosem teljesülhetnek be.

A sivatag csöndjét egyszerre egy jármű hangja verte föl. A félig-meddig leszakadt kipufogódob mély, hörgő mellékszöngét kölcsönzött a motorzajnak. A széles kerekek csak úgy falták a göröngyös földutat, és végül egy jobb kanyar után csikorogva megtorpantak az épület homokkal befűjt kocsibejáróján.

Az ajtó előtt őr állt. Pillantása idegesen verdesett körbe-körbe, mintha attól tartana, hogy valaki egyszer csak ráveti magát a környező sötétségből.

Mikor a furgon megállt, a reflektorok egyenesen a szemébe világítottak. A férfi hunyorgott, és kétségbeesetten integetni kezdett, hogy oltsák el a fényt. Aztán kezét a torka előtt elhúzza jelezte, a motort is állítsák le.

A sofőr fején nyoma sem látszott hajnak, sőt, ami azt illeti, fülkagylónak sem. Utasa is hozzá hasonlóan festett. Az egyetlen szembeötlő különbség köztük mindössze annyi volt, hogy az utas álla enyhén előreugrott, és a kettejük fejét borító nagy, barnásfekete foltok más alakzatokba rendeződtek.

A sofőr kinyitotta az ajtót, és kiugrott a furgonból. Utasa követte a példáját. Lassan közeledtek az őrhöz, kezüket az oldalukhoz szorítva. Tudták, az embereket amúgy is könnyen zavarba hozza a társaságuk, hát még egy ilyen veszélyes helyzetben. Ha az illetőnek rossz a lelkiismerete, ráadásul előrehaladott stádiumú üldözési mániában szenved, óvatosan kell bánni vele, különben könnyen elszabadulhat a pokol.

Az őr egyikről a másikra kapkodta tekintetét.

– Maga River? – kérdezte aztán a sofőrtől.

Az megrázta a fejét.

– Penn – mondta. Kopasz fejével utasa felé bólintott. – Ő River.

– Elnézést – mormolta az őr.

– Tudom – mondta Penn –, mi mind egyformák vagyunk. – Meg sem próbálta elrejtetni szavai gúnyos felhangját. Saját népének tagjait – a tenctoniakat, vagy közismertebb földi nevükön a Jötteket – ő nagyon is különbözőnek látta, nem értette hát, az emberek hogy nem ismerik föl őket.

– Mit keres itt? – szegezte az őrnek dühödten az, akit Rivernek neveztek. – Semmi dolgunk már egymással. Megkapta a pénzét.

– Én... én csak elbúcsúztam tőlük.

River és Penn hitetlenkedve néztek össze, aztán visszafordultak a férfihoz.

– És az mire volt jó? – kérdezte Penn egy pillanattal később. – Nehogy nekiálljon itt érzelegni nekem.

– Dehogy – vágta rá gyorsan az őr. – De... Nézze, az ember szívéhez nagyon hozzá tudnak nőni az olyan dógok, amikkel nap mint nap találkozik.

– Én azt hittem, a megismerés a megvetés szülője a maguk civilizációjában – jegyezte meg River, és arcára gúnyos mosoly ült ki.

Az őr szája vékony vonallá feszült.

– Az attól függ, mennyire megvetendő, amivel megismerkedtünk – közölte kimérten.

– De azt ugye nem árulta el, hova mennek? – förmedt rá hirtelen Penn.

– Én azt nem is *tudom* – mondta az őr. – Csak annyit közöttem velük, hogy elmennek. Hogy elkötöznek. Meg azt, hogy biztos örüni fognak, mer az övéikkel mehetnek.

River szeme összeszűkül.

– Azt mondta neki, hogy az övéivel mehet?

Volt valami River hangjában, ami a férfinak nagyon nem tetszett.

– Igen. Na és? Talán valami gond lesz emiatt?

River már épp válaszolni készült, de Penn figyelmeztetően föltartotta hosszú, csontos ujját.

– Nem – mondta élesen. – Semmi gond nem lesz. Szóval elbúcsúzott tőlük. Most van még valami dolga itt?

– Öö... nincs – vallotta be az őr. – Semmi.

– Hát akkor... viszlát.

Az őr lassan bólintott, aztán néhány lépést hátrált, le nem éve a szemét a két Jöttről.

Vajon úgy döntenek, elég sokat tud ahhoz, hogy el kelljen hallgattatniuk? Talán pillanatokon belül meghallja a hangtompítás pisztoly pukkanását, és golyó fúródik a homlokába. Vagy, ha hátat fordít, valamelyik idegen nekilendül, azzal a hihetetlen gyorsasággal, amire csak ők képesek, és kitekeri a nyakát, mielőtt egyáltalán rádöbbenhetne, mi is történik.

Amilyen közömbösen csak tudott, sarkon fordult, és kimért léptekkel a kocsijához sétált. Érezte, nyakának izmai önkéntelenül is szinte csomókba rándulnak, ahogy az elkerülhetetlent várta.

Erőtéljes, éles hang tépte szét a csendet, és a férfi ijedtében levegőbe ugrott. Megpördült, s a kocsí hátsó lökhárítójába kellett kapaszkodnia, hogy el ne essen.

A hang forrása River volt – meg se mozdult, csupán köhintett egyet.

Az őr megpróbálta lecsillapítani riadtan kalapáló szívét. River hanyag mozdulattal egyik kezét a szája elé emelte, a másikkal pedig integetni kezdett.

Az őr visszaintett, aztán úgy bámult le a kezére, mintha most venne tudomást először a létezéséről. Háta mögött kotorászni kezdett az ajtó fogantyúja után. Mikor végre megtalálta, nagyot rántott rajta, és beugrott a kocsiba. Pár pillanattal később csikorgó kerekkel lőtt ki a poros országút felé. A férfi még legalább féltucatszor belepillantott a visszapillantó tükörbe, és csak akkor nyugodott meg, amikor látta, hogy a Jöttek, vele mit sem törődve, elindulnak az épület felé.

Csöndben lépkedtek a bejárat irányába, de egyszer csak föl pattant a furgon hátsó ajtaja, s az utas, meglehetősen elégedetlen képet vágva, kiugrott. Férfi volt az illető, és vitán felül ember, rövidre nyírt fekete hajjal, mely most mind egy szál az égnek állt a türelmetlenségtől.

– Hé, fiúk, az egész rohadt éjszakát itt akarjátok tölteni? – dörrent két társára.

– [A majom anyádat] – dörmögte River.

– Mi van? – csattant föl a férfi. – Mi a frászt dünnyögsz?

– Azt mondtam, „Máris nekilátunk.” Ne aggódjon, Mr. Perkins. Öt perc, és végünk bent.

A Perkinsnek nevezett férfi egy pillanatig még gyanakvón méregette.

– Na, akkor mozgás – szólt aztán.

River aprót biccentett, és társával belépett az épületbe.

– *[Látom, szeretsz az emberekkel kötözködni.]* – szólalt meg Penn. – *[Mi értelme vitatkozni velük? Még arra se méltók.]*

– *[Igaz.]* – hagyta rá River. – *[Primitív állatok. Láttad, hogy az az idióta is majdnem saját magát gáncsolta el, miközben a kocsijához igyekezett? Szerintem azt hitte, meg akarjuk ölni.]*

– *[Túlbecsüli a saját szerepét]* – kuncogott Penn. – *[Pedig megvesztegetett, élő emberként hallgatnia kell. Beszédesebb lenne halottként.]*

– *[Ja, de bárcsak ne fecsegte volna ki, hogy ebben az akcióban tenctoniak is részt vesznek]* – morogta River. – *[Minek kellett ötleteket adni neki?]*

– *[Mit aggódsz?]* – kérdezte Penn. Sportzakója zsebéből lapos kis dobozt húzott elő. Mikor föl pattintotta, egy gondosan filcbe ágyazott fecskendő csillant meg benne. – *[Ő csak egyedül van, mi meg ketten. Gond nélkül legyűrjük.]*

River egyetértően bólintott, aztán elővett egy csomag cigarettát meg egy öngyújtót. Már épp a szájába dugott volna egy szálat, amikor Penn karja hirtelen meglendült, és kiverte a kezéből.

– *[Mi a rossebnek öled magad ezzel az emberi szeméttel?]* – förmedt rá.

– *[Neked meg mi bajod? Ezeket külön nekünk csinálják. Jóval több bennük a kátrány meg a nikotin.]*

– *[Úgy öltözünk, mint ők. Úgy beszélünk, mint ők. Minél több szokásukat vesszük át, annál kevesebb időnk marad a saját hagyományaink ápolására. Hát már nem érdekel a fajtisztaság ügye?]*

River fitymálón fújta egyet, de úgy döntött, nem erőlteti a témát. Öngyújtóját visszadobta a zsebébe, és nem szólt többet.

Puha léptekkel haladtak végig az egyetlen helyiségből álló épületen.

Súlyos dohszag ülte meg a levegőt. River és Penn tudomást sem vett a falak mentén sorakozó rémségekről.

Célpontjuk egy hatalmas, vasvázás ágyon feküdt. Mellette a földön egy kanna állt, tele vízzel, és egy dobozos tej. A célpont összegömbölyödve feküdt, háttal nekik. Mellkasa lassan emelkedett-süllyedt, ez egyértelműen arra utalt, hogy alszik. Közvetlenül az ágy

mellett egy bölcső állt, benne apró alak rajzolódott ki a rózsaszín takaró alatt.

A helyiségnek egyetlen ablaka volt, jó magasan, ezen át a beáradó holdfény most épp az alvó párra esett.

River és Penn óvatosan közeledett, próbálva minél észrevétlenebb maradni. Mikor elhaladtak a bölcső mellett, Penn egy pillantást vetett bele...

És megdöbbenésében levegőért kapott.

River sötét pillantást vetett rá, mert a hang a néma csöndben szinte érzécsnek hatott. Az alak az ágyon azonban meg se moccant. River is bepillantott a bölcsőbe, és azonnal megértette, mi váltotta ki Pennből az iménti reakciót.

Társához fordult, és egy igen emberi kifejezést suttogott maga elé:

– Húha.

Penn egyetértően bólintott, aztán figyelmét az ágyon fekvő nagyobb alak felé fordította. Elővette a fecskendőt, és az alvó fölé hajolt, hogy beadja neki az injekciót. Szeme sarkából hirtelen észrevett valamit a falon. Valamit odafirkáltak, a tenctoniak semmi mással össze nem téveszthető írásával.

Csupán három egyszerű szó volt, de mindennél többet mondott a két Jöttnek.

Penn Riverhez fordult, értetlen arcot vágva.

– *[Hogy tudta...?]* – kezdett a kérdésbe, de befejezni már nem sikerült neki.

A vasvázás ágyon a férfi testméretéhez képest hihetetlen gyorsasággal fordult meg. Még mindig a hátán feküdt, de szeme tágra nyitva, szinte lángolni látszott a sötétben. Kinyúlt, és egyik hatalmas lapátkeze Penn torkára fonódott.

River riadtan egy lépést hátrált. Az eddig alvást színlelő férfi most fölkelt az ágyról, és Penn vele együtt emelkedett. Lába kétségbeesetten kapálózott. A fecskendő kihullott ujjai közül, és a padlónak csapódott.

Rivert persze előre informálták, kivel kell szembenézniük, de hallani róla és előtte állni, most úgy érezte, két teljesen különböző dolog.

A Pennt levegőbe emelő lény minden apró vonásában egy Jöttre emlékeztetett, de hozzá hasonlót egyikük se látott még soha. Két méternél is magasabb volt, és valami, szemmel láthatóan nála sokkal kisebb termetűre méretezett, zöld kezeslábas-szerűséget viselt.

Arckifejezése egyszerre tükrözött dühöt és riadalmat.

– *[Csinálj valamit!]* – ordította Penn eszelősen, az őt levegőben tartó izmos kart öklözve.

Az óriás egyszer csak rázni kezdte, ahogy a macska megráz egy éppen elcsípett madarat. Penn fölsikoltott, és a világ forogni kezdett vele. Aztán az óriás megpördült, és őt is magával lendítette. Penn rémülten érezte, hogy mindezek a mutatványok a férfi erejének csupán tört részét veszik igénybe.

A kárvallott támadó keresztülrepült a raktárhelyiségen, és egy rakás láda közé zuhant. Recsegő fa hangja hallatszott, és Penn mozdulatlanul nyúlt el. Csupán halk nyögései árulták el, hogy még él.

Az óriás ekkor River felé fordult. A hatalmas termetű Jött arca rémes grimaszba torzult. Pillanatról pillanatra jobban eltűnt róla a félelem, csak a haragot hagyva hátra.

River gyorsan a kijárat felé iramodott, de ugyanabban a minutumban az óriás is meglódult. Ez megtorpanásra készítette, rájött ugyanis, hogy bármerre indul is, megtermett ellenfele elől nem menekülhet.

A bölcső felé pillantott. Körülötte újságpapírok, rongyok és egy elnyúlt, koszos lepedő heverték.

Az óriás követte pillantását, a bölcsőben fekvő gyermek iránt érzett aggodalma egy percre minden más érzelmet háttérbe szorított.

Rivernek ebben a pillanatban világosodott meg az elméje. A gondolatot pedig villámgyors tett követte.

Míg az óriás félrefordította tekintetét, a zakója zsebébe nyúlt, és előhúzta az öngyújtót, amiről Penn az imént – micsoda szerencse – nagy lovagiasan megfeledkezett. Valamelyik tenctoni istenséghez intézett rövid fohász után föl pattintotta a tetőt.

A láng az első kísérletre föllobbant.

Az óriás figyelme visszafordult River, vagyis inkább az öngyújtó remegő lángja felé. A homlokát ráncolta, zavartan, tanácstalanul.

River sebesen oldalt lendítette a kezét, mire az öngyújtó végigszánkázott a padlón, és megállapodott az újságpapírok és rongyok között, pontosan a bölcső alatt. A szemét azonnal lángra lobbant.

Az óriás artikulátlan hangon fölüvöltött szörnyű dühében. River ezt a pillanatot választotta, hogy nyaka közé szedje a lábát.

Megfeledkezett azonban az óriás ijesztő céltudatosságáról, sőt, előnyét se pontosan becsülte föl. Alig tehetett meg három lépést, amikor a hatalmas férfi ökle az orrába vágódott.

Csont reccsent hátborzongatóan, és River egyszer csak azon kapta magát, hogy a levegőben repül. Aztán szédülten a padlóhoz csapódott, és az egész világ forogni kezdett vele. Valami különös véletlen folytán pontosan Penn mellett landolt.

Az óriás hisztérikus üvöltéseinek hangja immár a tűz pattogásával keveredett.

A bölcső felé kapott. Egy pillanatra visszarémítették a gyorsan emelkedő lángok, de aztán – megfélekezve saját biztonságáról – egyik izmos kezével megragadta az ingatag alkotmányt, és hatalmasat rántott rajta.

Az igazat megvallva nem is kellett volna akkora erő hozzá. A bölcső nem nyomott sokat. Pehelykönnyen szánkázott végig a padlón, biztonságos távolba a fenyegető lángoktól.

Az óriás karjába kapta a gyermeket. Lélegzetvételnyi pillanatra határtalan törődés kifejezésével pillantott rá, aztán értékes terhét melléhez szorítva, egy utolsó, kihívó üvöltés kíséretében megiramodott a kijárat felé.

Perkins egyre türelmetlenebbül várt.

Ráadásul a vizelhetnék is egyre erősebben gyötörte. A városból idáig, a hosszú, dögunalmas út alatt jó néhány sör lecsúszott a torkán.

– A rohadt életbe – morogta. Ha ez a két disznó parazita azt hiszi, övök a világ minden ideje, ő miért szenvedjen?

Ott hagyta a furgont, és elvonult az épület sarka mögé, ösztönösen valami félreeső helyet keresve. Mikor könnyített magán, mély, ellazult sóhaj tört föl belőle, amilyenre csak akkor képes az ember, ha megszabadul a hólyagját feszítő vízfölöslegtől.

Elkezdte fölhúzni a sliccét, de hirtelen különös szagot érzett.

Mintha valami égne.

Abban a pillanatban robbanásszerűen kivágódott a tőle alig pár méternyire az épület ajtaja.

A férfi szája tátva maradt a meglepetéstől. Egy óriástermetű Jött ugrott elő, kis híján letépve az ajtót sarokvasairól. A lény valamit magához ölelt, és feje úgy ingadozott előre-hátra, mint egy hanykolódó hadihajó parancsnoki hídja.

Aztán észrevette a furgont.

Az óriás futva megindult a jármű felé, és ekkor kezdett derengeni Perkins fejében, hogy odabent valami nagyon félresikerült. Az

épületben történnie kellett valaminek, amitől ez az egyszerű akció egyszerűben véres közelharccá vált.

Ha az óriás most meglép, Perkins hosszadalmasan magyarázhatja majd munkaadója előtt a bizonyítványát, és persze a felelősséget is vállalnia kell.

Így tehát nem annyira a bátorság vagy a kötelességérzet hajtotta cselekvésre, hanem sokkal inkább az attól való félelem, hogy mi történhet vele, ha nem tesz meg mindent a teljes kudarc elkerülése érdekében.

Az óriás már be is pattant a furgon vezetőfülkéjébe. Egy pillanatig Perkins abban reménykedett, könnyűd olga lesz. Az óriás tehetetlenül ül majd a volán mögött, míg a másik két parazita előkerül, és elvégzi a dolgát – tehát legyűri ezt a böhöm nagy állatot, és jól rázárja a furgon rákerének ajtaját.

Perkins utolsó reménye is szétfoslott, mikor meghallotta a gyújtáskapcsoló kattánását. A legidegesítőbb ezekben a nyomorult parazitákban az, gondolta, hogy olyan átkozottul gyorsan tanulnak. Sajnos ez alól az óriás sem volt kivétel.

Perkinsnek nem volt fegyvere, viszont annál több elszántság hajtotta. Megiramodott a furgon felé; épp időben, mert hallotta, hogy a motor zajosan életre kel.

Kétségbeesetten elrugaszkodott, és megfogódzott a rakodótér ajtajában, pont amikor a jármű megugrott előre. Az óriás gyorsan tanult ugyan, de nem látszott túl nagy ásznak a vezetés terén. A furgon nekiindult, megállt, aztán ismét előrelódult. Ez a hullámmozgás hozzásegítette Perkinst ahhoz, amit eddig nem sikerült elérnie: bejuttatta a raktérbe.

A férfi bebukfencezett az ajtón. A raktérben egy lerögzített, kerekes hordály várta az óriást.

Annak azonban egyelőre esze ágában nem volt lefeküdni. Ehelyett egyre vadabban vezette a furgont. Perkins kapaszkodott hát meg az ágyban, minden izmát megfeszítve, ne hogy megint kibucskázzon a kocsí hátulján. Ez a veszély azonban hamar elhárult a feje fölül: az egyik zökkenőnél a hátsó ajtó meglendült jól olajozott sarokvasain, és nagy csattanással rázáródott. A férfi megkönnyebbülten fölsóhajtott. Egy gonddal kevesebb.

A furgon tovább gyorsult. Perkins egyik faltól a másikhoz vágódott, az út egyenetlenségei úgy dobálták, mint izgatott rulettjátékosok a

zsetonjaikat. Aztán ez is abbamaradt; a kocsi ráfordult az országútra, és tovább indult...

De vajon merre?

A raktérbe zárt Perkinsnek erről fogalma sem volt. Egy azonban biztos, ha odaérnek, azonnal értesíti a főnökét, hogy, hát igen, a dolgok nem egészen a terv szerint alakultak, de ő még mindig kézben tartja az irányítást.

Legalábbis pillanatnyilag.

Rivert mintha földrengés rázta volna, de ez a fura természeti csapás közben egyre az ő nevét üvöltözte.

Egyszerre kitisztult az agya, és pislogó szeme egyenesen Penn arcába bámult.

– *[Mi a...?]*

– *[Szedd már össze magad!]*– ordította Penn mérgesen. Aztán elhallgatott.

Kétségbeesett tekintete megakadt valamin. Jobbra tőle, a falon egy tűzoltó készülék lógott szerényen. Ha a nyavalyás tudott volna beszélni, biztos valami ilyesmit mond: „Jó soká tartott, míg észrevettél, kishaver.”

Penn föl pattant, egy pillanatra meg is feledkezve Riverről. Ennek eredményeként kábult társának a feje hangos koppanással újra a padlónak csapódott. Penn azonban oda se bagózott, hiszen most fontosabb dolga akadt. A tűzoltókészülékhez sietett, megragadta, és magában elmormolt egy imát, remélve, hogy annak az idióta őrnök volt elég esze, és működőképesen tartotta. Máskülönben ezt a tüzet nem fékezi már meg senki, és River egykettőre inycsiklandóan megpirul.

Számúzta fejéből a kavargó gondolatokat, lenyomta a készülék gombját, csövével becélozta a lángokat, és meghúzta a ravaszt. Pillanatokkal később a tűz utolsó ellentámadási kísérlete is habba fulladt. A levegőt kesernyész szag töltötte be, melyhez halk sístergés és pukkanások zaja társult.

Penn ekkor visszafordult Riverhez, és letérdelt mellé. Összerezzen a másik orrából csörgedező vérpatak láttán. Ez eltört, semmi kétség. Az óriás alaposan odaszóhatott neki.

Töprengésre azonban nem volt idő.

– *[Gyere]* – morogta, és talpra segítette a szédelgő Rivert. A férfi dülöngélt még egy darabig, aztán kiegyenesedett.

Alig pár másodpercen belül már az úton álltak, és még épp látták, ahogy a furgon elkanyarodik Los Angeles felé.

– *[Gyerünk! Meglépnek!]* – ordította Penn. Társa dühös hangjától ajzva River is nekiindult, és a két férfi trappolva futni kezdett a földúton a távolodó furgon nyomában.

A Jötteket testfelépítésük erősebbé és gyorsabbá tette bármelyik embernél, de egy páncélozott furgonnal még ők se tarthattak lépést. Néhány kilométer megtétele után lelassítottak, aztán megálltak. Mellkasuk szaporán emelkedett-süllyedt, kettős szívük pedig mintha ki akart volna ugrani a helyéről.

Lehajoltak, kezük a térdükön, úgy nézték, ahogy a furgon lassan eltűnik a szemük elől. Penn bánatosan Riverre nézett.

– *[A főnök nem fog örülni ennek.]*

– *[Tudom]* – felelte River, szintén nem túl lelkesen. Gyengéden megérintette összetört orrát, és megrázkódott. Aztán körülnézett, és egy gondolat fogalmazódott meg fejében. – *[Hol az ember?]*

Penn hátrapillantott, és rádöbbsent, nem látta Perkinst, amikor kijöttek az épületből.

– *[Hát... talán...]*

– *[Talán a furgon hátuljában van?]*

Penn bólintott.

– *[Lefogadom. És mivel a vezetőfülkéből nem nyílik hátra ablak, az óriás nem is veheti észre.]*

– *[Tökéletes.]* – River szünetet tartott. – *[Tudod... én azt hiszem, a fickó Kis Tenctonba igyekszik. Ott a legbiztonságosabb.]*

– *[Ott élnek a mieink közül a legtöbben]* – bólintott Penn. – *[Logikus. Akkor már csak be kell jutnunk a városba, amilyen gyorsan csak lehet. Úgy talán megmenthetjük a helyzetet.]*

Nem tartott soká, míg rátaláltak a környék egyetlen benzinkútjára... csakhogy az zárva volt. Az oldalánál egy vén tragacs parkolt, szélvédőjén cédulával:

ELADÓ – \$ 500

A két Jött egymásra nézett.

– *[Megvéve]* – mondta Penn.

Pillanatokkal később a két idegen a sikeresen meglovasított kocsival ráhajtott a kihalt autópályára. Messze a távolból Los Angeles fényei integettek nekik, akár a csillagok...

2. fejezet

Matt Sikes a fürdőszoba párás tükreben bámulta magát, és azon tépelődött, megborotválkozzon-e vagy sem.

Külseje jelenleg elég ápolatlannak tűnt. Nemrég zárt le egy különösen visszataszító ügyet, mely már három hónapja foglalkoztatta kisebb szünetekkel. Az utolsó héten, amikor minden pillanatokon múlt, igazán nem sokat törődött magával. Csak egy ember érdekelt, az a rohadt narkónepper, akit épp megtáncoltatni készült.

A sikeres rajtaütést követően aztán Sikes hazament, úgy, ahogy volt, ruhástul bedőlt az ágyba, és teljes tizenkét órán át nem tudott magáról semmit. Társa, George Francisco, a Jöttek közül az egyetlen, aki az LAPD-nél elérte a nyomozói rangot (sőt, egyenesen nyomozó őrmesterit – ez az előléptetés egy ideig meg is keserítette kettejük kapcsolatát), régóta nógatta már, hogy vegyen ki egy kis szabadságot, és most, e különösen nehéz hét után már egyenesen nem ismert ellentmondást.

– Matthew – mondta azzal a kissé tanító bácsis hangsúllyal, amitől Sikes rendszerint a falra mászott –, ebben az állapotodban senkin nem segíthetsz. Se rajtam, a társadon, se pedig a város polgárain, akiket pedig szolgálnunk kell. Ilyen csökkent képességekkel nem engedhetlek ki az utcákra.

– Nem vagyok csökkent képességű, George! – vágott vissza Sikes mérgesen, és lerogyott asztala mögé, mely Franciscóéval épp szemben volt. Hónapokba telt, mire hozzászokott, hogy nap mint nap egy parazita képébe kell bámulnia. Igazából csak akkor sikerült megbirkóznia a feladattal, amikor Franciscót elkezdte önálló személyiségnek tekinteni, és nem csupán fajtája látványos beosztást kapott díszpéldányának.

– Dehogynem – erősködött George. – És fölösleges velem kiabálnod, Matthew.

– Én nem kiabálok! – ordította Sikes. Kihúzta íróasztala legfelső fiókját, és behajította a fegyverét. – És nem vagyok csökkent képességű. Vagy ha én igen, te miért nem?

– Mert én teherbíróbb vagyok – felelte George, egy csepp önelégültség nélkül. Ami azt illeti, nem is túlzott. Csupán egy tényről közölt. – Én nem fáradok el olyan könnyen, és nem...

– Jól van, George – szakította félbe Sikes élesen. Semmi kedve nem volt végighallgatni egy példabeszédet a tenctoniak felsőbbrendűségéről. – Egy ilyen csúcs fazont leírni úgy sincs megfelelő emberi szó. Mit szólnál hozzá, ha testhezálló kék kezeslábasba öltöztetnénk, és a melledre egy nagy piros S betűt pingálnánk?

George visszabámult rá.

– Miért? – kérdezte értetlenül.

– Nem érdekes – legyintett Sikes. – Hidd el, ha mondom, nincs szükségem pihenésre. Fölfogtad? Ugyanolyan élesen működnek az érzékeim, mint máskor, mindenre odafigyelek...

Azzal belökte a fiókot, és a kibiztosítva felejtett fegyver elsült.

A helyiségben minden rendőr azonnal a földre vetette magát, előrántotta saját pisztolyát, és a dörrenés irányába célzott vele.

Mindenki, kivéve George-ot. Ő csak ült tovább, és közömbösen bámulta az elfehéredett Matt Sikest.

Sikes végignézett a ráirányzott fegyvercsövek erdején, aztán lassan így szólt:

– Talán pár óra lazítás mégsem ártana.

– Addig legalább a többiek is biztonságban lehetnének tőled – mondta George tárgyilagosan.

Sikes amint letette fejét a párnára, már aludt is.

Meg se kísérelte beállítani az ébresztőórát. Persze azt se gondolta volna, hogy rögtön elnyomja az álom – mint mindig, most is túlbecsülte képességeit. Tiszta szerencse volt hát, hogy időben fölébredt. Az órára pillantva eszébe jutott, Cathyvel randevút beszélt meg estére, amit korábban már kétszer is lemondott. Ha még egyszer megteszi, a nő kétségkívül végleg leírja.

Cathy Frankel egy vonzó Jött doktornő volt, lakása a folyosó szemközti oldaláról nyílt. Újabban egész sokszor körülötte forogtak a gondolatai, márpedig ez egy olyan monomániás férfinál, mint Sikes, határozott eredménynek számított.

Megint a tükörbe nézett, és kezével végigsimított borostás állán. Maga is nehezen hitte, hogy ennyire érdekli, milyennek találja Cathy a megjelenését.

Borotválkozni vagy nem borotválkozni, ez volt hát a kérdés

– Na ezt kapd ki – mormolta, csak úgy, maga elé. – A Jött férfiak szőrtelenek... szóval ha megborotválkozom, lehet, hogy jobban beindul tőlem. Igen. Ez az.

Pamacsolni kezdte az arcát, de hirtelen megtorpant.

– Igen ám – folytatta gondolatmenetét –, de lehet, hogy bennem épp a szőrösségem tetszik neki. Na ja – győzködte tükörképét –, evidens, hogy szereti a szőrt. Hisz az olyan szokatlan neki. Tehát beindul tőle. Tehát meghagyom.

Lemosta a habot... aztán megint megdermedt.

– De ha tényleg beindul tőle... és ő tudja, hogy én is rájöttem... akkor nem állíthatok be egy ilyen szakállal, mert az úgy tűnne, provokálni akarom... Tehát nem indulna be tőle.

Egy darabig még elnézegette magát.

– De nagy marha vagy – mondta végül a tükörképének. Az egyetértően rábólintott.

Újra fölkenete a habot, megborotválkozott, és közben tovább beszélt magában.

– Ennek az egésznek semmi értelme. Ha valaminek történnie kellett volna közöttünk, az már régen megtörtént volna. Az ilyesmit nem lehet erőltetni. Vagy megtörténik, vagy nem. Ezzel szembe kell nézni... Cathy egyáltalán nem indul be tőlem, akár szőrös vagyok, akár nem... És ami azt illeti... valahogy én se tőle. Vagyis... azok a foltok a fején, meg minden. Na meg ahogy rám tud nézni néha... Mintha... mintha nagyon is furcsának találja.

Még egyszer végigmérte magát a tükörben.

Rendszerint úgy érezte, ő elhanyagoltan is jóképű.

Most azonban kritikus szemmel vizsgálta magát. Barna haja a fejéhez tapadt az iménti zuhanyozástól nedvesen, félig a fülére lógva. És most tisztán látszott, hogy a feje tetején kezd kopaszodni. Az állát túlságosan erőteljesnek találta, száját pedig a kelleténél vastagabbnak. Úgy festett az arca, mintha... mintha egymáshoz nem illő darabokból állították volna össze. Nem alkotott egységes egészt.

Maga elé képzelte Cathyt. Rajta minden olyan kecsesen madárszerű, méltóságteljes volt. Az arca, a feje... A mozdulatai is annyira gördülékenyek voltak, mint egy táncoséi, pedig oda se figyelt rájuk igazán.

Ő meg úgy koslatott utána, ahogy egy kóbor korcs ugrál körül egy gyönyörű vizslát.

– Na jó – mondta végül. – Rendben. Fizikailag úgyse kerülhetünk egymáshoz igazán közel. Az fix. De attól még lehetnénk jó barátok. Persze. Hányszor hallottam én ezt már: „legyünk barátok”. Jobb is lesz

így. Megismerkedhetek a gondolataival, anélkül, hogy a szex közénk állna. Ez jó. Ez nagyon jó. – Tovább folytatta a borotválkozást, és közben még egyszer elismételte: – Nagyon jó.

Mikor elkészült, felöltözött. Közben tovább mondogatta magában, mennyire jó lesz végre egy olyan nőismerős, akivel csak barátság köti össze, semmi más. Ebből a kapcsolatból még ő is tanulhat valamit. Például szexpartnernél többnek. kezelni a nőket. Nem mintha azon túl valaha is nagy hasznukat vette volna... de hallotta már, hogy létezhet a nemek képviselői közt olyan baráti viszony, amibe a szex nem folyik bele.

Ráadásul... nézzünk szembe a tényekkel... Cathy nem is igazán nő. Sőt, még csak nem is ember. Ahogy a sci-fikben szokták mondani, ő csupán humanoid. Megjelenése nagyjából megfelel egy földi nőének, de biológiája és szokásai már gyökeresen eltértek az emberi világban ismertektől.

Cathy tehát tökéletes alanynak látszott egy egyszerű, plátói kapcsolatra.

Barátok lesznek. Haverok. Puszipajtások. Végre kiöntheti majd valakinek a lelkét, aki... hála az égnek... még nem is zsaru.

Begombolta kék flanelingjét. Nem mintha bármi baja lenne a zsarukkal, csak hogy nap mint nap őket látta maga körül. Minden barátja zsaru volt. Másokkal nem is igen találkozott.

– Ó, jézusom! – kiáltott föl, és tenyerével a homlokára csapott. – A vacsora.

Félregombolt ingében kiszaladt a nappaliba, és fölmartha a padlóról a fölgyülemlett levél- és számlatömeget. Fénysebességgel futotta át őket, és végül meg is találta, amit keresett. Egy világosszürke borítékot, a feladó helyén – természetesen – rendőrségi pecséttel. Egész pontosan ez állt rajta: Rendőrségi Ügyek Hivatala.

Kihúzta a levelet, megnézte rajta a visszajelentkezési határidőt, és felnyögött. Ma. Az órájára pillantott, és látta, már hat is elmúlt. Tudta, igen jó esélye van rá, hogy ne találjon benn ilyenkor senkit, de azért meg kellett próbálja.

Fölkapta a kagylót, gyorsan tárcsázott, aztán imádkozni kezdett, miközben a telefoncsörgést hallgatta a vonal túlsó végén. Az ötödik bűgás után kezdett már fölhagyni minden reménnyel, ám a hetediknél mégiscsak fölvette valaki.

– RÜH – szólt egy pattogó hang.

„Az kellemetlen”, kíváncszott ki Sikesból, de jobbnak látta lenyelni.
– Öő, helló – mondta. – A Perelli-féle vacsora ügyében jelentkezem.
Hosszú szünet következett, aztán elhaló kuncogás.

– Már az ajtónál jártam, amikor meghallottam a telefoncsörgést.
Először azt mondtam magamban: „Érdekel ez engem?” De aztán arra
gondoltam, „Igen. Biztos megint az a balfék Sikes akarja felkönyörögni
magát a listára az utolsó utáni pillanatban.”

Sikes a homlokát ráncolva törte a fejét, és végül beugrott a hang
gazdája.

– Kristofal?

– Naná, ki más?

– Ó, Kris, öregem, ezért örökké hálás leszek neked. Örökké.

– Mi a frászáért nem jelentkezted korábban, ember? Legalább egy
hete meg kellett kapd a levelet.

– Öő, igen – nyögte Sikes, szórakozottan kopogva az asztalon egy
ceruzával. – Tudod, alig voltam itthon, és akkor is többnyire az éjszaka
közepén jöttem meg. Csak most került a kezembe.

– Mikor jöttek vissza a jelentkezések, nem hittem a szememnek,
hogy a te nevedet nem látom a listán. Éppen amikor Perellit
ünnepeljük...

– Persze, persze – vágott közbe Sikes. – De mondd, ugye még
időben vagyok?

– Épp hogy. Holnap reggel kilenckor kell leadjam a listát a
főnökömnek. Te szerencsefia, megint kihúztalak a szarból. Hallod ezt a
hangot? Ez a ceruzám, most kaparom föl a nevedet a vendégek közé.

Sikes megkönnyebbülten sóhajtott.

– A hálám üldözni fog, Kris.

– Az nagyon helyes. És kit hozol magaddal? Az ő nevét is föl kell
írjam.

– Öömm... – Sikes elhallgatott. – Én, öő... még nem tudom.

– Nem találsz már az egész városban olyan csajt, aki szóba állna
veled, mi?

– Gebedj meg – közölte Sikes kedvesen. – Csak nem döntöttem még
el, melyiküket szerencséltessem.

– A szerencse azé, amelyik otthon maradhat – vágott vissza
Kristofal.

– Tudod te, hogy hívtunk mindig a hátad mögött? – kérdezte Sikes.
– Ganéj Kris. És most már kezdek emlékezni, miért.

– Én soha nem mondtam semmit rád a hátad mögött.

– Aha. Mindig a pofámba kaptam.

– Ugyan már, öregem, ha egyszer öröm volt látnom, ahogy megnyúlik az a sunyi képed.

Sikes elvigyorodott.

– Kösz, hogy fölvetted a telefont, Kris.

– Semmi gond. De aztán hívj vissza, amint tisztáztad, kivel jössz. Tudod, a belépőkártya miatt.

– Persze. Meglesz.

Letette a kagylót, aztán csak ült tovább, maga elé meredve.

– A belépőkártya miatt – ismételte.

Mikor végeztek a Cathy készítette vacsorával, Sikes nem győzött álmélkodni, a nő milyen gyorsan megismerkedett a földi főzési szokásokkal. A megismerkedésük utáni első időkben nem győzte elhárítani a meghívásokat olyan ínycsalatok megízlésére, mint mondjuk a mókusfasírt angolosan. Később kellemes meglepetésként érte, hogy Cathy képesnek bizonyult az emberi ízlésnek megfelelőbb ételek elkészítésére is.

Közös étkezéseik alkalmával az is nyilvánvalóvá vált, a nőt viszont a hamburgerek és hot dogok hagyják hidegen. Matt játékosabb kedvében néha vállalkozott rá, hogy megkóstol egy-egy Jött specialitást, és igyekszik jó képet vágni hozzá, Cathy azonban még így is messze fölülmúlta lelkesedésben.

– Nos... milyen volt a sajtos makaróni? – kérdezte a nő, és mohón leste a reakciót.

Sikes meggyőző mosolyt varázsolt az arcára. Elvégre... nem is volt *olyan* rossz.

– Hát... eltért a megszokottól – mondta.

Cathy arca megnyúlt.

– Szóval nem ízlett.

– Dehogynem! Nagyon ízlett! Csak épp eltért a megszokottól, ennyi az egész. Az nem jelenti azt, hogy rossz. Nézd... vegyünk példának téged. Te is eltérsz a megszokottól, de ez nem jelenti azt, hogy rossz lennél. Sőt... ami azt illeti, fenemód rendes lány vagy. – Azzal még szélesebben elmosolyodott.

Vigyora ragadósnak bizonyult. Cathy imádnivalóan zavarba jött, és lesütötte a szemét.

– Hát... örülök, hogy ízlett, Matt.

– Ha meg szabad kérdeznem, mit raktál még bele? Volt ott valami, ami tudtommal nincs a receptben.

A nő szőrtelen szemöldöke egy pillanatra ráncokba szaladt, de aztán megint földerült az arca.

– Ó, az biztos a savanyú tejszín lehetett.

Sikes díjnyertes pókerarca meg se rezzen.

– Savanyú tejszín.

– Igen. – Cathy elkezdte leszedni az asztalt. – Egy kicsit unalmasnak éreztem a receptet, hát úgy döntöttem, földobom valamivel.

Hát, jól földobtad, gondolta Sikes kétségbeesetten, *most már csak én ki ne dobjam a taccsot.*

– Ó – szólalt meg ismét a nő, miközben az edényeket a mosogatóba rakta. – Ráérsz szombaton, tizennegyedikén?

– Tizennegyedikén? – Sikes a homlokát ráncolta. – Mi van tizennegyedikén?

Cathy visszasétált a férfihoz, finom kezei izgatottan remegtek.

– Egy hálás páciensem szerzett két jegyet az épp legelérhetetlenebb sikerdarabra, *Az operaház fantomjára.*

– Ez igen.

A nő fölsóhajtott.

– Úgy hallom, Foghorn Leghorn remekül játszik benne. A férfi fölkonta a szemöldökét.

– Rajzfilm a színházban?

Cathy zavartan nézett rá.

– Dehogyan. – Neki támaszkodott a videós szekrénynek, és hitetlenkedve folytatta: – Csak nem azt akarod mondani, hogy sosem hallottál még Foghorn Leghornról, a legzseniálisabb tenctoni musicalénekesről?

Sikes agyában valami derengeni kezdett.

– Ez egy tenctoni verziója a *Fantomnak*?

– Hát persze. Miért, nem mondtam?

– Nem – nevetett a férfi. – Nem mondtad. Sajnálom, azt hittem, a másik Foghorn Leghornról van szó.

– Van egy másik Foghorn Leghorn is?

Sikes rövid hallgatás után szólalt meg újra.

– Öömm... lehet, hogy hülyén hangzik... de mondd, Yosemite Sam véletlenül nem játszik a darabban?

– Ugyan, dehogy!

- Akkor jó.
- Yosemite Sam egy másik társulatnál játszik.
- Á.

Sikes sóhajtott, és hátradőlt a széken. Néha még mindig meglepetésszerűen érték a poénok, melyeket az évekkel ezelőtt Los Angeles környékén leszállt 300.000 tenctoni rovására a bevándorlási hivatal dolgozói elkövettek. Az irataik kiállításához ugyanis nevekre volt szükség, mivel az eredetiek többsége egy földi ember számára tökéletesen kiejthetetlennek bizonyult.

Az első Jöttek, mint Cathy, még egész normális neveket kaptak, melyek többnyire sajátjuk meglehetősen eltorzult angol megfelelői voltak. Aztán teltek-múltak a napok, és a pultok előtt váró sorok még mindig nem akartak fogyni, a hivatalnokok pedig unni kezdték az egészet.

Attól fogva a Jöttek nevei egyre... egzotikusabbak lettek. Sőt, ne kerteljünk, egyre lökötebbek.

Sikes találkozott már egynéhány cífrával. Eleanor Rooseveltt. Rudyard Kipling. Art Deco. Johnny B. Good. Még a társa is, George Francisco, az eredeti keresztségben a Sam Francisco nevet kapta. A legtöbb Jöthöz hasonlóan neki sem volt fogalma róla, milyen kollektív tréfát űznek velük az emberek. Sikes azonban megelégtelte a megjegyzéseket, és átkeresztelte a társát George-ra, kedvenc úrlakó rajzfilmfigurája, George Jetson után.

Visszaterelte gondolatait a szóban forgó dátumra.

– Tizennegyedike... Ez ismerősen hangzik. Ó! Nem megy. – A fejét rázta. – Vacsorára vagyok hivatalos.

– Randevű? – Cathy fölkonta egyik nem létező szemöldökét.

– He? – Csak képzelődik, vagy a nőhangjában tényleg egy csipetnyi féltékenység csengett? – Ó, nem. Ez csak egy... hogyishívják... amolyan búcsúvacsora, egy Jack Perelli nevű fickónak. A jövő hónapban megy nyugdíjba, és, tudod... ő volt az én mentorom.

– Igazán? – Úgy látszott, Cathyt szórakoztatja a gondolat.

– Mi olyan vicces? – ráncolta Sikes a homlokát.

– Ó, semmi, Matt. Igazán. Csak... tudod... te mindig olyan... ne érts félre, de te mindig olyan magabiztos vagy és határozott. Nehéz elképzelnem, hogy ezt úgy... úgy *tanultad* valakitől. Azt hittem, te senkit nem tisztelsz ennyire.

Sikes megpróbálta játszani a sértődöttet, de nem nagyon ment. Be kellett ismernie, sok igazság volt a nő szavaiban. Elvigyorodott.

– Mit mondhatnék? Fiatal voltam. Ez még akkor történt, amikor nem tudtam mindazt, amit most. Egy jó darabig társak voltunk, és ő megtanított... Hogy is mondjam... Tudod, akkoriban eléggé rám járt a rúd. Megromlott a házasságom. Hanyagul végeztem a munkám. De ő mindig mellém állt, segített átvészelnem azt az időszakot. Ezt a vacsorát most az ő tiszteletére rendezik, hát természetesen ott kell lennem.

– Hát jó – mondta Cathy, aztán szünetet tartott. – Majd eladom a jegyeket. Sőt, jobbat tudok. Ismerek valakit, akinek odaajándékozhatom...

– Hohó, várj! Miért nem mész el egyedül? Vagy... vigyél el valaki mást.

Cathy vállat vont ezt a gesztust Sikestől tanulta el.

– Az nem lenne ugyanaz – mondta.

A férfi megpróbálta elrejtetni megdöbbenését. Cathynek ez az egyetlen apró megjegyzése elég volt hozzá, hogy megingassa korábban gondosan fölépített érvelését. Talán mégis...

De nem. Ez még semmiféle szexuális vonzódást nem jelent. Cathy csak arra gondolt... hát, gondolhatott egy csomó mindenre. Ő...

A nő várakozó arckifejezéssel figyelte, és Sikes hirtelen rádöbbsent, hogy a vacsora kérdését még nem rendezték le. Mert hiszen magával vihet valakit.

Cathyre bámult. A Jött nőre, aki bátorítóan mosolygott vissza rá.

És eszébe jutott Perelli.

– Öö... tudod... bárcsak elvihetnélek magammal – mondta vontatottan. – De öö... ez eléggé zártkörű rendezvény. Házastársak jöhetnek, de más nem igazán...

Tudja. Cathynek tudnia kell, hogy nem mond igazat. Sikes úgy érezte, a világon senki nem hazudik nála átlátszóbban. Épp csak az hiányzott, hogy elkezdjen nőni az orra, mint Pinokkiónak. A nő azonban semmi jelét nem mutatta csalódottságnak. Csupán ennyit mondott:

– Megértem, Matt. Ezzel együtt nem hiszem, hogy elmegyek a *Fantomra*. Úgyis játszák még egy darabig.

– Hát... ahogy gondolod...

Cathy kényelmetlenül fészkelődni kezdett, aztán hirtelen, mintha minél gyorsabban témát akarna váltani, a szekrény tetején sorakozó videokazetták felé fordult.

– Nem akarsz nézni valamit?

– Öö... dehogynem. – Egy kis tévzés most jót fog tenni. Mindig ez következett, ha a beszélgetés valamelyikük számára kényelmetlenné vált. Sikés kezdett rájönni, hogy nagyon sok ilyen kényelmetlen helyzet áll még előttük, ugyanis mindketten rengeteg olyan dolgot szerettek volna mondani vagy tenni, amire egyelőre nem álltak igazán készen.

Cathy kivett egy kazettát a kék-fehér műanyagdobozából.

– Az a kedves Mr. Chafin, a kölcsönző tulajdonosa azt mondta, ez jó. Valami olyat szerettem volna, ami a futballról szól.

– Futballról? – Sikés igyekezett legyűrti nevetését. – Mióta érdekel téged a futball?

– Hát, úgy látom, te nagyon szereted, úgyhogy arra gondoltam, hogy... hogy megnézem, mit találsz benne olyan érdekesnek.

– Bébi, szenzációs vagy.

A nő arcán felismerés csillant.

– Ez a *Nászutasokból* van, igaz?

– Szépen haladsz, Cathy. Úgy látom, nem vagy reménytelen eset.

A nő hálasan elmosolyodott, és aprót biccentett, miközben betolta a kazettát a magnóba. Megnyomta a Play-gombot, és levette magát Matt mellé, a heverőre. A férfi most figyelte meg először alaposabban ujjatlan kék ruháját, és válla finom domborulatát.

Ez a barátság-dolog nagyon nem akart összejönni, a jelenlétében egyre többször gondolt nőként Cathyre. Nem idegenként. Nem humanoidként. Emberi nőként, aki rendelkezik minden ehhez szükséges vonzerővel.

Visszaerőltette tekintetét a képernyőre.

Aztán megjelent a cím, és leesett az álla.

– *A mindenre kapható szurkolólány?*

– Igen – mondta a nő. – A dobozon a szöveg azt írta, jó szórakozás. Pajkosság, izgalom, meg ilyesmik. Nem azok a szakkifejezések, amikkel te is folyton dobálózol.

– Igen, de Cathy...

Cathy azonban már nem figyelt rá. A képernyőt bámulta. És csak bámult...

És csak bámult...

Az a bizonyos rettenthetetlen szurkolólány bemászott a körben álló játékosok közé, és most olyan dolgokat művelt, amitől még ezek a megtermett férfiak is majd kiestek páncélzatukból.

Sikes megköszöri a torkát.

– Öö, Cath...

A nő rá nézett.

– Matt, tényleg ez szokott folyni a tömörülésben?

– Nem. Nem igazán. Azaz... tudod, akkor másból se állna a játék, csak tömörülésből. Akkor pedig... szóval egészen máshogy hívnák.

– Meghiszem azt. – Cathy visszaemelte tekintetét a képernyőre. – Most már értem, miért szeretik az emberek jobban ezt a sportot a baseballnál.

Sikes arcát a kezébe temette, és szégyenkezett egész fajtája nevében.

Amire ismét föl mert nézni, a cselekmény már egy hálósobában játszódott. A merész szurkoló lány ezúttal egyetlen futballistán lovagolt (a film, úgy tűnt, csak a sport terén ismer korlátokat). A jelenetet hangulatlámpák fénye világította be – csakúgy, mint Cathy nappaliját, döbbent rá Sikes.

Figyelmesen nézte a nőt, hátha észreveszi rajta az undor valami kis jelét. Vagy esetleg az élvezetét.

De nem. Cathyt egyszerűen lenyűgözte, amit a tévében látott. Sikes nehezen hitte el ezt. Mikor beavatást nyert a szeretkezés és a fogantatás tenctoni szokásaiba (különösen a George Francisco legkisebb gyermekének születését megelőző időszakban), gyakran csak nehezen tudta leküzdeni undorát. Cathy ellenben csodálattal fogadott mindent. Talán azért, mert ő orvos.

A szurkoló lány szenvedélyesen csókolózott kedvenc focistájával, és közben rafinált módon letornászta magáról a pólóját. Keze a férfi jól fejlett mellizmait simogatta.

Cathyt egészen elbűvölték az események.

Ebben a pillanatban történt meg, hogy Sikes gondosan fölállított elmélete arról, hogyan is maradnak ők ketten csupán barátok, végleg összeomlott.

Megpróbált olyan természetesen viselkedni, amennyire csak tudott. Igyekezett úgy intézni, hogy ha Cathy kedvezőtlenül reagál kísérletére, csupán egy egyszerű félreértést róhasson föl neki. Karját lazán a nő vállára tette. Megdöbbentette, milyen forróság árad a testéből. Ebből a közelségből már valami enyhe pézsmailatszerűség is megcsapta az orrát. Persze nem volt kellemetlen. Sőt, épp ellenkezőleg. Egészen csábítónak érezte.

Cathy közelebb húzódott, de figyelmét még mindig teljesen lekötötte a televízió. Sikes nem tudta, közeledése csupán ösztönös mozdulat, vagy nagyon is fölfogta már, mi készül.

A szurkolólány és a futballista szenvedélyesen ölelkeztek. Cathy szeme tágra nyílt, arckifejezése áhítatteljessé vált.

– Olyan jól csókolóznak – szólalt meg.

Sikes nem tudhatta biztosan, hogy csupán a képzelete játszik-e vele, de a nő hangja mintha rekedtebb lett volna a szokásosnál. Mintha nehezen birkózott volna meg a szavakkal

– Aha – felelte, azzal még egy kicsit közelebb húzódott. Aztán pillanatnyi merészségtől hajtva hozzátette: – Csak gyakorlat kérdése.

Várta a nő reakcióját, hogy vajon megkapja-e a ki nem mondott üzenetet.

Cathy feléje fordult, és a szemébe nézett. Az arca olyan közel volt az övéhez, olyan közel... Szeme ragyogni látszott a szoba félhomályában, melynek legfőbb fényforrásaként most a vibráló tévéképernyő szolgált.

Sikes előrehajolt, és megcsókolta.

Cathy szeme egy pillanatra tágra nyílt a meglepetéstől, aztán lecsukódott, és hirtelen ellazult a teste. Sikes érezte, hogy a feszültség lassan fölenged benne, és átadja helyét valami egészen másfajta izgalomnak. Ő is lehunyta szemét, úgy élvezett minden érintést. Cathy ajka valamivel szárazabbnak tűnt, mint egy földi nőé, de az íze csöppet sem volt kellemetlen.

Cathy eközben ismét kinyitotta a szemét, és a tévéképernyőre meredt.

Tudta, fölöttébb ingoványos talajra lépett, a feltörő pánikérzéssel küzdve, igyekezett minden fogódzót megragadni. Úgy látta, a szurkolólány a lehető legalkalmasabb tanítómester.

A csupasz szépség az ágyban éppen a férfi hajába túrt bele az ujjaival.

Ezt Cathy kissé furának találta. Mivel haj-ügyben nem volt sok tapasztalata, nem tudhatta, vajon ezt tényleg annyira izgatónak találja-e egy földi férfi. Nem akart azonban semmi jónak az elrontója lenni, hiszen már őt is jócskán magával ragadta az érzelmek áradata. Nem szerette volna, ha tapasztalatlansága most elront mindent.

Ujjaival Matt hajába túrt. Tetszett neki a formája és az anyaga. Volt benne valami izgató, mintha tiltott dolgot csinálna. Az orrát is belefúrta, és a mozdulattól torka épp Sikes szájával egy magasságba került.

A férfi harapdálni kezdte a nyakát. Erre más nők mindig jól reagáltak, de Sikes hirtelen rádöbbsent, hogy a helyzet ezúttal egészen más. Cathy semmiféle reakciót nem mutatott.

Ne légy már ilyen beképzelt marha, figyelmeztette egy belső hang. *Kérj segítséget, különben elvész a lendület.* Ez ugyanaz a hang volt, amely korábban arról győzködte, közte és Cathy közt semmiféle testi kapcsolat nem alakulhat ki. Örömmel konstataulta, hogy hozzáállása a helyzethez rugalmasan alkalmazkodva gyökeresen megváltozott.

– Mit szeretsz? – duruzsolta halkan a nő fülébe.

Cathy megdermedt, és Sikes egy pillanatra biztosra vette, hogy most szúrta el az egészset. Kérdezősködésével rádöbbsentette a nőt, milyen abszurd dolog vette is kezdetét kettejük között.

A nő azonban csak egy pillanatilag tévovázott, aztán odanyújtotta neki a könyökét. Valamikor egy ilyen furcsa reakció azonnal kizökkentette volna Sikest a hangulatból, de azóta már hozzászokott, hogy a Jöttek testfelépítése radikálisan különbözik az emberekétől. Ebből következően legérzékenyebb pontjaik sem ugyanott vannak.

Halálos nyugalommal fogta hát meg Cathy fölkinált karját, és száját végigfuttatta a könyökhajlatán.

Nem tudta biztosan, milyen hatást vár, de a történetek messze felülmúlták legvadabb álmait. Cathy levegő után kapott, gerince ívbe feszült, szinte a levegőbe emelkedett ültében. *Azannya*, gondolta Sikes. *Ahol érzékenyek, ott aztán kutyára azok.*

Alig bírta elhinni. Más nőkkel mindig hosszadalmas kitalálósdit kellett játszani. Nem sokan tudták ilyen pontosan, hogy mi indítja be őket. Cathy azonban nemcsak tudta, de a legfinomabb műszeréhez hasonló érzékenységgel reagált minden érintésre. Sikes pedig lelkiismeretes szerelőként hozzálátott a legzártosabb helyek kereséséhez.

Csókjai lassan fölfelé kalandoztak Cathy karján. A férfi felderítetlen területre merészkedett, úgyhogy a biztonság kedvéért közben tovább masszírozta hüvelykujjával a nő könyökhajlatát. A kívánt hatás nem is maradt el.

Hű, gondolta, ezeknek elég egy teniszkönyök, és vége a szexuális életüknek. Szája már a nő gömbölyű vállán járt.

Látta a foltokat, melyeknek sora a tarkóján át, a gerinc mentén folytatódott lefelé. Hosszú ideje érdekelte már titokban, milyenek

lehetnek érintésre a Jötteknek ezek a furcsaságai. Vajon mások, mint a bőrük többi része?

Ajka a nő nyakán az egyik kiterjedtebb foltra vándorolt.

A következmények teljesen fölkészületlenül érték. Cathy reakciója a könyökhajlatára nyomott csókra semmi volt ehhez képest.

Akkora gyönyörteli sikoly tört föl a torkából, hogy Sikes csaknem belesüketült. A teste görcsösen megvonaglott, szeme pedig úgy fönnakadt, hogy csak a fehérje látszott.

Sikes elhúzódott, kicsit megrémítette az iménti reakció. Te jó ég, és ez csak egy könnyű kis csók volt.

Cathy ugyanakkor az euforiás kitörésből magához térve hirtelen úgy érezte, mintha egy vödör hideg vizet loccsantották volna az arcába. Szeme kitisztult, kezét tiltakozón a férfi mellének vetette.

– Nem... nem szabad...

Sikes nem hitt a fülének. Annyira beindult már, hogy egy lámpaoszlopra is rámászott volna, ha megközelítőleg női formája van. Be kellett vallja, korábban nagyot tévedett – Cathy, úgy látszik, megőrül érte. Ő meg viszont. Minden eddig elnyomott vágy, vonзалom és (most már kár titkolni) kíváncsiság kitört belőle. Teljesítette a nő minden kívánságát, még hozzá annyira, hogy ez a csillagokból érkezett lény kis híján nóvává változott a karjaiban. *Mi az ördögöt akarsz tőlem?* akarta mondani, de csak eddig jutott:

– Mi...?

Cathy a kezét a férfi szájára tapasztotta. Sikes nem tudta eldönteni, azért, hogy ne beszéljen, vagy csak a távolságtartás érdekében, nehogy még egyszer megcsókolja.

– Túl messzire mentünk – szólalt meg.

Olyan hangon beszélt, mint valami hegyi vezető egy kalandfilmben, melynek hőse épp behatolt egy ősi nép titkos, megszentelt erődítményébe, dacolva minden alattomosan leselkedő veszéllyel. Indiana Sikes, a rettenthetetlen felfedező. Kis híján fölnevetett, mikor eszébe jutott egy rég hallott dialógusrész: *Gyorsan! Dobja ide a bálványt, én meg átdobom az ostort!*

Tudatának másik része azonban véresen komolyan vette a történeteket, és úgy döntött, elő is rúkkol valamivel.

– Cathy, önálló, felnőtt emberek vagyunk – mondta, megpróbálva a lehető legjózanabb hangot megütni.

A nő hitetlenkedve pillantott rá, mintha valami olyasmi kerülte volna el a figyelmét, ami még egy kisgyereknek is szemet kell szúrjon.

– Nem arról van szó. Csak... csak veszélyes. Fizikailag veszélyes.

Most már igazán majdnem elnevette magát. Cathy a fájdalomtól fél! Nem akart előállni a közhelyszámba menő „majd vigyázok”-kal, inkább csak kezét tette a nő vállára.

– Cathy... – kezdte legfigyelmesebb hangján.

A nő elhúzódott tőle, a dívány másik sarkába, sőt, tovább, fölült a karfára. Kezét a mellére szorította, igyekezett ziháló légzését visszatartani a normális kerékvágásba.

– Egy tenctoni nő – nyögte ki végül –, ha nincs teljes szinkronban a párjával... nagyon súlyos sérüléseket okozhat neki.

Sikes megdöbbsent. Ezek szerint attól fél, hogy *neki* baja esik?

De hát ez képtelenség. Hetente háromszor jár tornázni. Kocog. Súlyt emel. Na jó, nem egy Herkules, de nem is holmi ötven kilós nyápic alak. Eltöprengett, Cathy vajon tényleg. attól tart-e, hogy fájdalmat okoz neki – bár ez nevetséges –, vagy egyszerűen ideges, mert először feküdne le emberrel.

Ja. Az utóbbi lesz az, semmi kétség. Elgondolkodva dörzsölte az állát, miközben azon törte a fejét, hogyan tovább. Hálát adott az égnek, amiért megborotválkozott. Helyesen döntött. Az arcszőrzet férfias kisugárzása talán már túl sok is lett volna a nőnek.

Az egyszerű válasszal érhetsz célt legkönnyebben, gondolta. Úgyis csak megnyugtatóra vágyik.

– Hát majd szinkronba jövünk – mondta könnyedén, és megint közelebb húzódott. Cathy nem menekült ugyan tovább, de semmiféle bátorító jelet sem adott.

– Lépésről lépésre haladhatsz csak – mondta, ugyanazzal az enyhén kioktató hangsúllyal, amit George is használt olykor. – Először meg kell tanulnod, hogy közelíts hozzám. A zümmögést. Ezeket előre be kell gyakorolni...

– *Gyakorolni?* – Megint csak nem hitt a fülének. Ez már tényleg túl messzire megy. Férfiúi büszkesége ágaskodni kezdett. – Hé, Cathy, nekem aztán nincs szükségem gyakorlásra. Miért, mit kéne csinálnom, kis, támasztókerekű kotont húzni az első alkalommal? Bízz bennem. Tudom, mit csinálok.

Cathy elfordult tőle, látszott, föl akar állni. Sikes azonban gyorsabb volt, rávetette magát, és orrát a tarkójába fúrta.

Cathy rögtön elolvadt. No nem szó szerint, de ahhoz sem sok hiányzott. Szóbeli tiltakozása eddig is csupán kétségbeesett próbálkozás volt, hiszen a teste majd megőrült a férfiért.

Sikes lefektette a heverőre, aztán fölmartha a távirányítót a kávézóasztalról, és kikapcsolta a tévét. A szurkolólány és a focista eltűnt.

– Matthew – mormolta Cathy, de hogy vágyakozva vagy figyelmeztetően, az nem derült ki. Sikest azonban nem is érdekelte. Ő úgy érezte, jöhet bármi, a helyzetnek ura marad.

Cathy hátradőlt, keze a férfi után nyúlt. Megragadta a flanelinget, amit Sikes épp gombolgatni kezdett, és türelmetlenségében egyszerűen széttépte. Az apró műanyaggombok ezerfelé röpültek, és a lakás legkülönbözőbb pontjain értek földet pattogva.

– Úgyse szerettem ezt az inget – zihálta a férfi.

Cathy keze már a mellkasát simogatta, olyan erővel húzva meg néha a szőröket, hogy Sikes legszívesebben fölördített volna. De aztán elszántan beharapta az ajkát, nehogy elárulja fájdalmát. Amúgy sem ment már az ilyesmi újdonságszámba nála, ezt hátán a hegek is bizonyíthatták. Ez a fajta fájdalom azonban a kellemesebbek közül való, amire később is örömmel emlékezik az ember.

Cathy végigcsúszott a heverőn, míg félig ülő pozícióba nem került, hátát a karfának támasztva. Sikes így mind a könyökhajlatát, mind a tarkóját elérhette. Miközben Cathy lábujjai a fülcimpáival játszadoztak, a férfi egyik kezével az egyiket, másikkal a másikat kezdte cirógatni.

Cathy fölsikoltott.

Sikes is, bár nem ugyanabból az okból.

Cathy azért, mert testének minden idegvégződése egyszerre mintha fölrobbant volna.

Sikes azért, mert a nő lába hirtelen a nyaka köré fonódott, egy satu erejével. Feje félrebicsaklott, és odabent valami megroppant.

Sikolya azonban félbeszakadt, amikor Cathy, gyönyörvonaglásai közben csavarintott egyet a derekán. Sikes alulmaradt birkózóként röpült le a heverőről, és hangos csattanással elterült a padlón.

Nyögve próbált föltápászkodni, ám ebbéli igyekezete végzetes hibának bizonyult. Cathy ugyanis még mindig nem ért tornagyakorlatai végére, és kicsapódó lába a férfit keményen állon találta.

Rendőri brutalitás, villant még Sikes eszébe egy szalagcím, miközben maradék méltóságát veszelve hanyatt zuhant.

Aztán csak feküdt a sötétségben, mozdulatlanul – részben mert nem bírt mozdulni, részben mert rettegett a következményeitől.

Halkan nyöszörögve várta ki, míg Cathy sokkal hangosabb és lelkesebb visítozása abbamaradt. Ez legalább öt percbe telt.

Aztán, mintha nagy távolságból szólna, meghallotta a nő hangját:

– Maaatt?

– Na?

– Matt, jól va...? – Abban a pillanatban sikerült betájolnia, honnan válaszolt a férfi. Az elhaló hang is azt súgta, valami baj van. Fölkelt. – Uramatyám... te vérzel!

– Minden oké. Csak... föl kéne állnom.

Ekkor meggyulladt a lámpa, és ott térdelt előtte Cathy, a heverőn. Ruhája teljes összevisszaságban lógott rajta. Normális körülmények közt Matt ezt különösen csábítónak találta volna. Pillanatnyilag azonban inkább arra koncentrált, hogy életre pofozgassa elgémberedett tagjait.

– Ó, Matt, én...

– Semmi baj. Tényleg. – Szűrte a férfi vicsorgó fogai közt, és nagy nehezen ülő helyzetbe küzdötte magát. Megpróbálta felsőtestét elfordítani Cathy szeme előtt, mert gyanította, percekben belül láthatóvá válnak rajta a zúzódások hurkái. Ugyanakkor arra is rá kellett döbbenjen, hogy tudja mozgatni a fejét. – Tisztában voltam a meló veszélyeivel, amikor elvállaltam.

– Matt, engedd, hogy...

– *Nem!* – ordított rá. – Azt hiszem... jobb lesz, ha most...

– Matt, kérlek, orvos vagyok.

– Akkor írd ki. – Bizonytalanul talpra állt, és megpróbált nem dülöngélni. Nem járt sikerrel. Úgy lódult meg az ajtó felé, mintha a tenger hullámai dobálnák.

– Ó, Matt – sápítozta Cathy. – Kérlek... tudom, hogy jól meglelnénk együtt. Ha most hagynád...

– Cathy, úgy hallom, anyám hív. Na szia.

Azzal már kint is volt az ajtón, magára hagyva az elképedt Cathyt. A nő fölkelt a heverőről, eligazgatta magán a ruhát, aztán a homlokát ráncolva elgondolkozott.

– Az anyja?

3. fejezet

Kis Tencton persze csak egy gettó volt, semmi más. Ezt a tényt a legjópofább név sem rejthette el.

Los Angelesnek ezt a negyedét teljes egészében a Jöttek vették birtokukba. Az államnak sok pénzébe nem került, a pár ezer tenctonit olyan házakba költöztették be, amiknek az emberek már közelébe se mertek menni. A következmény: feneketlen mélységekbe zuhanó ingatlanárak. Az emberek úgy menekültek a környékről, hogy az út csak úgy porzott utánuk.

A Jöttek azonban mindezzel nem törődtek, hanem dolgozni, tanulni és vállalkozni kezdtek, olyan iramban, amilyenre csak ők voltak képesek. (Mellesleg idővel az emberek is ezt a tulajdonságukat utálták meg legjobban.) Egyesek találtak támogatókat. Voltak emberek, akik – mondhatott rájuk bárki bármit – úgy döntöttek, a pénznek ezúttal sincs szaga, és segíteni kezdték a fejlettebb üzleti érzékkel rendelkező Jöttékét.

És minél mocskosabb egy üzlet, annál jobban fizet. Sztriptízbárok, szexboltok és hasonlóak nyíltak mindenfelé. A bezsebelt haszon mindkét faj képviselőit elégedettséggel töltötte el. Mikor a tenctoniak az úrben utaztak, szűk helyen összezárva a hajó fedélzetén, elszigetelten, szinte teljességgel kapcsolatok nélkül éltek. A Földön ajándékba kapott szabadság aztán fölszabadított bennük egynéhány alantasabb ösztönt. Sokakra narkotikumként hatott a hirtelen egyre nagyobb teret kapó szexualitás, a lenge ruhákban magukat illető tenctoni nők látványa. A férfiak hajlandóak voltak még keményebben dolgozni, csak hogy bejuthassanak egy-egy éjszakai szórakozóhelyre.

De persze emberek is megfordultak ott. Sok földi férfit vonzott ellenállhatatlanul az „idegenség”. Vajon az ő asszonyaik miben hasonlítanak a mieinkre? És miben különböznek tőlük? Kis Tenctonban minden kérdésükre választ kaphattak.

Miután a szex így felpozsdította az életet, a vállalkozások palettája színesedni kezdett. Élelmiszerboltok nyíltak. Mosodák. Megjelentek a bérlakások – volt, amit hónapokra adtak ki, volt, amit órákra.

Telt-múlt az idő, és Kis Tencton amolyan tudathasadásos jelleget öltött. Nappal ugyan kissé nyüzögtnak látszott, de ezzel nem ütött el Los

Angeles többi részétől. A Jöttek is úgy tengették életüket, ahogy tudták, egyesek munkába álltak, mások az utcán koldultak. Más gettóktól eltérően azonban ezt a városrészt rengeteg turista látogatta. Persze nem ez volt a város legbiztonságosabb negyede, de a veszély árnyéka csak még nagyobb vonzerőt kölcsönzött neki.

Éjjel aztán Kis Tencton igazán életre kelt.

No igen, nem a legegészségesebb élet volt ez, inkább olyan, amit az ember akkor lát, ha megemel az erdőben egy nagyobb követ, és alápillant.

De azért élet volt, és az itt lakóknak csak ez számított.

Nem sokkal múlt hajnali egy óra. Az utcák már elcsöndesedtek, csak néha vágódott ki zajosan valamelyik bár vagy night club ajtaja. Olyankor pár pillanatra kiszűrődött a benti zsvaj és zene, de aztán a becsapódó ajtó újra csendet teremtett.

Egy autó gurult végig lassan az utcán. Sofőrje a városon kívülről érkezett, vízvezeték-szereléshez szükséges anyagokkal és alkatrészekkel ügynökölt. Mivel először járt Los Angelesben, kíváncsisága elhozta Kis Tenctonba.

Csalódnia kellett azonban. Ez a városrész semmiben sem különbözött más nagyobb települések hasonló negyedeitől.

Másrészről viszont észrevett érdekes dolgokat. A falfirkákat például mind egy szálíg az idegenek bizarr írásával festették föl a házak oldalára, mely leginkább egy kórházi EKG-lap szívhang-vonalaira emlékeztetett. Még a boltok cégérei is kétnyelvűek voltak.

Az egyik sarkon villogó rikító neonbetűk nevetésre ingerelték a férfit:

CLANCY TEJBÁRJA

Hallott már róla, hogy a Jötteknek meg se kottyán az alkohol, de az aludtjével alaposan ki tudják ütni magukat. Észveszejtő egy népség.

Így, közelről látva az idegen kultúra apróbb-nagyobb jeleit, az egész valahogy valóságosabb színezetet kapott. Ha ledózerolták volna a környéket, hogy úgy nézzen ki, mint valami más bolygó felszíne, az se lenne ilyen meggyőző. Épp annyira hihetetlen volna, mint ami abban a tévéorozatban folyik, a kopasz kapitánnyal, meg azzal az androiddal...

Kinyílt a tejbár ajtaja, és az ügynök meglátta első életnagyságú, eleven tenctonijait. Rongyos ruhákba öltözött, lerobbant párt taszigált

ki a tulaj az utcára. Ők láthatóan nem nagyon örültek a dolgok ilyenén alakulásának, az öklüket rázták, és tenctoni nyelven átkozódtak.

Az ügynök megállt egy piros lámpánál, és figyelte az apró dráma kibontakozását. Az ajtó becsapódott, de a két lerongyolódott Jöttet ez mit sem érdekelt, ők tovább szórták átkaikat – feltehetőleg a lebuj gazdájának felmenőire. A férfi fölkuncogott. Érdekesnek találta, hogy bizonyos viselkedésformák az egész világegyetemben ismertek.

Annyira belefeledkezett a báméskodásba, nem is hallotta a bal felől közeledő cipőcsattogást és kiáltozást.

A lámpa zöldre váltott, ő rálépett a gázpedálra...

És egyenesen nekihajtott egy Jöttnek.

S mintha nem lenne épp elég rettenetes egy élőlényt elgázolni, pillantása megakadt egy pokrócba csavart kis csomagon, amit az áldozat a karjában szorongatott.

Egy csecsemő. Te jó ég, egy apát ütött el a gyerekével!

Az ügynök egy pillanatot sem vesztegetett arra, hogy elgondolkodjon, mit is keres egy férfi éjnek évadján egy csecsemővel Kis Tencton utcáin. Inkább beletaposott a fékbe.

A Jött férfi nekicsapódott a motorháztetőnek, aztán jobbra legurult róla. Az ügynök – bár meggyőződéses ateista volt – azon vette észre magát, hogy buzgón imádkozik.

Kinyitotta az ajtót, és kikiáltott:

– Jól van?

A Jött fölállt.

Az ügynök eltátotta a száját, és gyorsan visszacsusszant az ülésre. A gázolás szenvedő alanya legalább két méteres lehetett, ha nem magasabb. A gyermeket még mindig ugyanúgy ölelte magához. Az ügynök ugyan hallotta már, hogy a Jöttek szívós fajta, na de ennyire...

Az óriás néha meg-megtántorodott, de egyébként sértetlennek látszott. Az ügynök nemigen tudta kivenni a karjában szorongatott csecsemőt a vastag bugyolálás alatt, de az is egészségesnek tűnt. A férfi a gyermeket védve nyilván maga fogta föl az ütközés teljes erejét.

Az óriás érthetetlenül üvöltözni kezdett.

Úgy hangzott, mint amikor egy lemezt visszafelé játszanak le, és ebbe vegyült még néha egy-egy nyelvcsettintés. Az ügynök a fejét rázta, jelezve, nem érti.

Az óriás minden mozdulatából áradt a kétségbeesés, a szemében is a pánik szikrái csillogtak. Megint beszélni kezdett, aztán mintha

észrevett volna valamit. Akármit látott is, attól szedni kezdte rogyadozó lábát a tejbár felé.

Az ügynök is arra pillantott, amerre az imént az a Jött nézett. Két férfit látott futva közeledni. Az egyik szintén Jött volt, de a másik ember.

Elrohantak a kocsi mellett, egy pillantást se vetve a bent ülő férfira. Az ügynök még vagy öt percig ült ott, a döbbenettől mozdulatlanul. Minden apró esemény pontosan belevésődött az emlékezetébe – szerencsére, mert egy órával később már a rendőrségen mesélhette élményeit.

Az óriás félrelökte útjából a két rongyos Jöttet, amint rájött, hogy semmi hasznukat nem veheti. Leheletükön érezte az aludt tej szagát, arcukon látta a bárgyú, részeg kifejezést.

Zavart elmeállapotára utalt, hogy nem állt meg, és vette föl a harcot üldözőivel. Primitív ösztönei azt súgták neki, menekülnie kell. Hagyta, hogy eluralkodjon rajta a pánik – különösen azóta, hogy a furgonjából kifogyott a benzin Kis Tencton határán.

A környezetet ugyanakkor biztonságosabbnak érezte minden eddiginél. Félelme kis időre utat engedett a fáradtságnak, így elrejtőzött egy kiégett épület romjai között, hogy kipihenje magát. Magához szorította féltett kicsi terhét, és időről időre csodálattal vegyes szeretettel pillantott le rá.

Fogalma sem volt, kiben bízhat, hova mehet. Maradt hát a kiégett házban, el-elbóbiskolva.

Azt se tudhatta, hogy Perkins, amint magára maradt, kiosont a furgonból, és telefonon jelentette főnökének a fejleményeket.

Bő két órával később megérkezett River és Penn is, és megkezdték áldozatuk becserkészését.

Az óriást csak az mentette meg, hogy elég éberén aludt. Ahogy bóbiskolva üldögélt, hátát a falnak vetve, valahol a tudata mélyén megszólalt egy vészcsengő. Hirtelen fölpattant a szeme, és megpillantotta Rivert, Pennt és Perkinst, alig tízméternyire!

Az óriás azonnal talpra ugrott. Gyorsan oldalt vetődött, bele egy falcsonkba. A téglákat már amúgy se sok tartotta össze, az óriás lendülete több volt, mint elég ahhoz, hogy az egész leomoljon. A záporozó vakolat- és kődarabok egy pillanatra visszariasztották az üldözőket, ezáltal a menekülő lélegzetvételnyi előnyhöz jutott.

Megkezdődött a hajsza.

Az óriás idővel jelentős előnyre tett szert, hiszen hatalmas lépteivel a másik három nemigen tarthatta az iramot. Elkövette azonban azt a hibát, hogy válla fölött egyszer hátrasandított. Akkor szaladt a kocsi elé. Épp csak villanásnyi időre látta meg a volán mögött ülő férfi rémült ábrázatát, aztán már röpült is, szorosan átölelve a gyermeket, hogy saját teste fogja föl a földet érés ütődését.

Csupán egy pillanatig tartott, míg visszanyerte lélegzetét, és máris újra talpon volt. Az őt elgázoló férfit ismét csak egy pillantásra méltatta, aztán futva elindult a tejbár felé, védelmet keresve.

– *[Segítség!]* – ordította. – *[Segítség!]*

A két résztvevőtől, hamar belátta, semmit se várhat, ezért továbbrohant az utcán, meg-megzörgetve minden kaput.

– *[Segítség! Segítség!]* – kiáltozta szakadatlanul.

Az óriás nagy rémületében csak egyvalamivel nem számolt: Kis Tenctonban soha nem segített senki senkinek. Nem egyszer pórul járt már, aki más ügyeibe ártotta bele magát. Nem csoda hát, hogy a kapuk zárva maradtak.

Nem így az ablakok. A hírhedt Diller Avenue teljes hosszában Jött férfiak és nők dugták ki a fejüket, és értetlenül bámulták a segítségért kiáltozó hatalmas méreteit. Ez aztán igazán képes lehet megvédeni magát, gondolták. Akkor meg minek akarja fölverni a környéket?

Dühödten ordítottak vissza a Kis Tencton rendjét ilyen csúnyán megszegő renitensre.

– *[Tűnj innen!]*

– *[Csöndet!]*

– *[Hívom a rendőrséget!]*

Ez utóbbi fenyegetés biztatóan kellett volna hasson az óriásra. A rendőrség kezében nem kellene többé üldözőitől tartania. Neki azonban ez eszébe sem jutott. Pillanatnyilag az egész világot különösnek, rémisztőnek találta. A saját fajtájától remélt segítséget, de azok mérgesen elzavarták.

Hallotta háta mögül a lábdobogást; nem várhatott tovább. Nem telt most tőle semmi ravaszkodásra, meg se próbálta szűk sikátorokban kacskaringózva lerázni üldözőit. Egyszerűen nekilódult a széles utca hosszában, és szédítő iramban vágta az útját. Jelen elmeállapotában semmi bonyolultabb feladatra nem volt képes.

Tudtán kívül közben ismét Kis Tencton határa felé indult. Az utca egy kanyaron túl beletorkolt a peremkerületeken átfutó államközi

országútba. Az óriás nekivágott egy gyalogos-felüljárónak. Alatta az úton autók dübörögtek mindkét irányba. Tulajdonképpen nem volt terve, csak el akart tűnni szem elől.

Egy kis békességre vágyott.

De nem kapott rá lehetőséget.

A felüljáró túlsó végén River lépett ki egy lámpaoszlop mögül. Kezében fecskendőt szorongatott.

Az óriás megtorpant, szeme tágra nyílt. Szinte még lélegezni is elfelejtett. River ezzel szemben majd kiköpte a tüdejét, hisz eddig, mint egy bolond, úgy rohant, hogy az óriás elébe kerülhessen.

Társai tökéletesen végezték a dolgukat. Most már csak sarokba kellett szorítani a megtermett fickót.

Tett egy lépést előre, és a tőle telhető legbarátságosabb hangon így szólt:

[Senki sem akar bántani.]

Az óriás nem úgy festett, mint aki egy szavát is elhiszi. Ahány lépést tett River előre, ő ugyanannyit hátra, és számításba véve hatalmas lábait, egyre távolabb került ellenségétől.

Végleg menekülőre fogni azonban nem maradt ideje.

Perkins és Penn jelent meg a háta mögött, lezárva a felüljáró innenső végét.

– *[Gyere velünk]* – mondta River szelíd hangon, majd megismételte:

– *[Senki nem akar bántani.]*

Az óriás elbizonytalanodott, fejét ide-oda kapkodta. Nem lehetett tudni, vajon az esélyeit méri föl, vagy ez csupán a pánik jele nála. Akárhogy is, üldözői nem tartották tanácsosnak közeledni hozzá.

Abban a pillanatban mindannyian meghallottak egy távolról érkező, sokatmondó hangot. A rendőrségi szirénák vijjogását.

A vízvezeték-szerelvény ügynök értesítette őket rádiótelefonján („Nagy zúr Kis Tenctonban”, harsogtak másnap az újságok szalagcímei). Más nem is tehette volna, a környék lakossága jobban szerette a békességet.

Rivert, Pennt és Perkinst persze édeskevésbé érdekelte, ki hívta a rendőrséget. Az egészből csak egy volt fontos, hogy jönnék. Hirtelen kifutottak az időből, az ügyet most már villámgyorsan le kellett zárniuk.

Úgy tűnt, az óriás is döntésre jutott. Üldözői legnagyobb megdöbbenésére egyszer csak letérdelt, és a csecsemőt tartalmazó batyut lerakta a földre.

Penn ezt a megadás jelének vette, és elindult előre.

Feltételezése azonban nem bizonyult helyesnek. Az óriás egyszerűen csak fölfogta, hogy nem odázhatja tovább a közelharcot.

Támadásának mindent elsöprő dühe megrémítette ellenfeleit. Penn éppen elérhető közelségbe került, és az óriás nem tétovázott. Hatalmas karja meglendült, és támadója rövid időn belül immár másodszor emelkedett a levegőbe.

Ezúttal azonban az óriás jobban célzott. Penn nekicsapódott Rivernek, és a két Jött összegabalyodva bucskázott le a felüljáró túlsó végén.

Perkins eközben észrevétlenül az óriás mögé osont, hogy megszerezze a gyermeket. Jól okoskodott, hisz szembetámadni ezt a hatalmas teremtményt egyet jelentett volna az öngyilkossággal. Ha megkaparintja a csecsemőt, az óriás is a kezében lesz. Rákényszerítheti, hogy megadja magát. Biztosra vette, a behemót bármit megtenne, csak hogy megóvja kicsinyét.

Az óriás megpördült, és észrevette Perkinst, egy hajszálnyival idő előtt.

Látva, hogy gyermekét közvetlen veszély fenyegeti, az aggodalom a maradék eszét is elvette. Fékevesztett düh kerítette hatalmába.

Hatalmas ökle pörölyként csapott le.

Perkins utolsó gondolata az volt: *Ez fájni fog*. De aztán nem érzett semmit. Mire a fájdalom az idegpályákon át az agyába ért, már halott volt. Az ütés erejétől feje egyszerűen kiszakadt a helyéből. Vér fröcskölt szerteszét, beborítva az óriás kezelábasát is. A csecsemő mindeközben nyugodtan hevert a földön, pokrócába csavarva, és meg se mukkant.

River és Penn már talpra kászálódtak, úgy nézték végig Perkins iszonyú végzetét. A fej nélkül maradt test tehetetlenül összeroskadt. Ütésének következménye, úgy látszott, még az óriást is meglepte. A két kisebb termetű Jött kapva kapott az alkalmon.

Mindketten egyszerre támadtak, hogy megosszák ellenfelük figyelmét. A rendőrségi szirénák egyre közelebbről szóltak. Penn megragadta az óriás jobb karját, de az úgy rázta le magáról, mint kutya a bolhát, és hatalmasat rúgott a térdébe. Ezt még egy ember is nehezen viseli, a Jötteknek azonban különösen kényes pontja a térd. Penn lerogyott, és nyögve markolászta a rúgás helyét.

River addigra azonban elég közelre jutott, és egyetlen elszánt ugrással az óriás combjába dőfte a fecskendőt.

Csupán egy másodpercre lett volna szüksége, hogy a kis tartály tartalmát kiürítse. Az óriás azonban fölmordult – nem annyira a tűszúrás miatt, hisz azt alig érezte, inkább támadója közelségére reagált így – és nagyot taszított a férfin.

River hátratántorodott. A fecskendő még mindig az óriás lábából meredt kifelé. A férfi még egyszer, utoljára, megkísérelte elérni. Előrelendült, átbújt az óriás kinyújtott karja alatt, és megragadta a fecskendőt, hogy tartalmát az óriás érámába spriccelje.

A hatalmas termetű Jött hátralépett, megpróbált elmenekülni.

Egy pillanatra el is felejtette, hogy egy keskeny felüljárón van.

A korlátot normális méretű emberek védelmére tervezték. Mikor a hátráló óriás beleütközött, súlypontja olyan magasan volt, hogy egyszerűen átbukott rajta. Lába elszakadt a talajtól, és ő egy utolsó, tiltakozó kiáltás kíséretében eltűnt a mélyben.

River a korláthoz rohant, és lenézett. Arra számított, hogy odalent az úton megpillantja az óriás összetört testét. De leesett az álla.

Nem hitt a szemének.

Az óriás egy elhaladó teherautó platójának vászontetejére zuhant. Most ott feküdt, és döbbenetén nézelődött, miközben a kocsi elszáguldott vele dél felé.

– [*A francba*] – mormolta River.

Na, de legalább nem vész el minden. A gyereket megszerezték.

Céljaik eléréséhez már az is elegendő. Sőt, így bebiztosították, hogy az óriás fogja megkeresni őket. Egy apa nem hagyja csak úgy magára a gyermekét. Előbb vagy utóbb nyomára akad, és akkor őt is elkapják.

River a bebugyolált csecsemő felé fordult, és látta, lassan Penn is föltápáskodik. A gyermek még mindig nem adott életjelt magáról.

Hirtelen fülsiketítővé vált a szirénázás, és egy fekete-fehér járőr-kocsi fékezett le a felüljáró végén.

Ha el akarja érni a gyereket, azzal azt kockáztatja, hogy elcsípi. A Jött villámgyorsan döntött...

És futásnak eredt.

Amint Penn látta, hogy River nekiiramodik, ő is a nyaka közé vette a lábát. A Jöttek Kis Tencton felé vették az irányt, mert tudták, ott minden erőfeszítés nélkül eltűnhetnek.

A két rendőr kiugrott a kocsiból. Nem is vesztegették az időt azzal, hogy erősítést kérjenek, hiszen tudták, mire az ideér, a jómadarak rég kereket oldanak.

Az egyikük, Stern közrendőr, odalépett a reflektorok fényében fürdő felnőtt férfitesthez. Amikor letérdelt mellé, csak akkor vette észre, milyen alaposan ellátták a baját. Arca grimaszba rándult. Úgy nézett ki, mintha valaki légkalapáccsal esett volna neki a fickó fejének.

– Ez itt halott – mondta, némiképp fölöslegesen.

A társa, Ryan közrendőr, rémülten meredt a földön heverő kis csomagra. Óvatosan fejtette le róla a takarót, nem tudva, mire számítsa.

Egy csöppnyi arc vigyorgott föl rá...

Egy arc, amilyenhez hasonlót még életében nem látott. Szája némán mozgott egy pillanatig, aztán végre sikerült hangot is kiadnia.

– Hé, Dave – mondta, vagy inkább csak suttozta oda a társának –, ezt nézd meg.

Stern odalépett Ryan mellé, és most már ketten bámultak lefelé döbbenten.

A sötétség halvány derengésnek adta át a helyét.

És minden elcsendesült.

4. fejezet

– Elcsúsztam a szappanon zuhanyozás közben.

Sikes a kocsijában ült a kapitányság épülete előtt. A reggeli nap undorító lelkesedéssel ragyogott a szemébe. Még egyszer belenézett a visszapiillantó tükörbe, aztán újra elismételte, ezúttal máshová téve a hangsúlyt.

– *Elcsúsztam* a szappanon zuhanyozás közben. – Szünetet tartott. – Elcsúsztam a *szappanon* zuhanyozás közben.

Igen. Ez a jó. Nem kérdéses, a hangsúlyt a „szappan”-ra kell tenni. Így valahogy őszintébbnek hangzik. Márpedig arra nagy szüksége lesz. Őszintének kell látszania. Becsületesnek. Egyenesnek. Máskülönben senki nem hisz el egy ilyen épületes hazugságot.

– Reggelt, Sikes – szólt egy hang, és ő reflexszerűen fordult, hogy válaszoljon. Ez nem volt nyerő húzás; éles fájdalom cikázott végig rajta, mint egy megveszett flippergolyó. Tovább bámult hát maga elé, és csupán nem túl lelkesen odaintett az illetőnek.

Várt, míg mindenki eltűnik a környékéről, aztán lassan, nagyon lassan kikászálódott a kocsiból.

Kinyújtóztatta merev tagjait, aztán a lábával hátranyúlt, és betaszította az ajtót. Úgy hallotta, rendesen becsukódott. Forrón remélte, hogy igen, mert a világ minden kincséért hátra nem fordult volna ebben az állapotban.

Bőrkabátja gallérját fölhajtotta – annyival is kevésbé látszik, milyen fura szögben tartja a fejét. Reménykedett továbbá, hogy így az állán végigfutó fekete és kék zúzódásokat is többé-kevésbé elleplezheti.

Belépett a kapitányság épületébe, olyan könnyedén lóbálva karját, amennyire csak tudta.

Az első, akivel összefutott *természetesen...* egy Jött volt.

Sandy Beach közrendőr furcsán meregette rá a szemét. Sikes megpróbálta kerülni a tekintetét, ez viszont csak úgy ment, ha az egész testét elfordította – feje ugyanis nem volt képes önálló mozgásra. Már épp elsétált volna mellette, mikor a rendőr utána szólt:

– Hé, Sikes...

Matt fölsóhajtott. Megállt, és szembefordult Beachcsel. A rendőr durván felröhögött, aztán ujjával feddően integetni kezdett, mintha

kollégáját azon kapta volna, hogy ebéd előtt a süteményestálat dézsmálja.

– Mi van? – mordult rá Sikes. Igyekezett hangjába minél több türelmetlenséget csempészni, mintha fogalma se lenne róla, hova akar Beach kilyukadni.

A rendőr karba fonta a kezét, és látszott rajta, remekül szórakozik.

– Csak nem egy tenctoni nőt akartál meglovagolni?

Hát jó. Erre a pillanatra készült idáig.

– Nem. *Elcsúsztam* a szappanon zuhanyozás közben.

Beach erre még szélesebben vigyorgott, Matt pedig elátkozta magát. Naná, hogy nem hangzott elég meggyőzően, hiszen rossz szóra tette a hangsúlyt. Erről ennyit.

– Persze – mondta Beach.

Sikes már épp tovább bizonygatta volna ártatlanságát, de úgy döntött, semmi értelme. Inkább spórol az erejével. Ha Beach ilyen könnyen átlátott rajta, akkor ez alighanem egy nagyon hosszú nap lesz.

Sarkon fordult, és elsietett, de Beach még utána kiáltott:

– Próbáljatok meg szinkronba kerülni, különben hamar kórházban találhatod magad!

Sikes emlékezetébe véste, hogy ha a friss házас Beachnek gyereke születik, ő lesz az első, aki viccelődni kezd a rovására.

Attól tartott, a nap folyamán még rengeteg efféle bosszúterv fog megfogalmazódni a fejében.

Gyors léptekkel továbbstetett. Ember kollégái szerencsére nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget kitekert fejtartásának és az arcát borító zúzódásoknak. Valószínűleg azt hitték, valami verekedés nyomai. Sikes munkakörében és az ő temperamentumával nem is számított rendkívüli dolognak, ha az ember efféle sebesülésekkel érkezett be reggel a kapitányságra. Hát persze. Nincs ebben semmi rendkívüli. Csak legalább azok az átkozott tenctoniak is tartanak a pofájukat...

Asztalán, mint mindig, most is teljes zűrzavar uralkodott. George-é ezzel szemben ragyogott a tisztaságtól, de ami a legrosszabb, ő maga is ott ült mögötte. Már megint korábban érkezett. Hogy a fenébe csinálja ez az alak? És főleg, miért?

George éppen evett valamit, ami első pillantásra fánknak látszott. Másodikra azonban már valami sokkal undorítóbbnak, annyira, hogy

Sikes inkább meg se kérdezte, micsoda. Megelégedett egy egyszerű „Helló, George”-dzzsal, és leült az asztalához.

A társa csak egy pillantást vetett rá, és máris mindent tudott.

– Matt...

Az ég szerelmére, ki ne mondd!

De Matt néma könyörgésével mit sem törődve George folytatta:

– ...csak nem közöszlötök tegnap éjjel Cathyvel?

Egy biztos, George Francisco szótárában nem szerepelt a „tapintat”. Vagy ha mégis, akkor alighanem a „tapint” műveltető képzős alakjának vélte.

Sikesnak hirtelen elege lett magából, Cathyból, George-ból, meg az összes Jöttből úgy általában, mégis megpróbálta nem kimutatni haragját.

– Nem! Csak ott hevert egy szappan a zuhanyozó padlóján, én pedig nem vettem észre. Elindultam a samponért, és...

George azt az idegesítő detektívtekintetét fúrta belé, ami már annyiszor segített megtörni a leggátlástalanabbul hazudozó bűnözőket. Sikes is határozottan kényelmetlenül kezdte érezni magát a súlya alatt.

Türelmetlenül legyintett, mire nyakába izzó fájdalom hasított.

– Á, nem érdekes.

George ezt a „nem érdekes”-t körülbelül a „tapintat”-tal egy szinten kezelte. Kissé oldalt biccentette a fejét, úgy tanulmányozva Sikest, mintha csak valami mikroba volna.

– Hmmm – szólt elgondolkozva. – Pedig a sérüléseid pont olyanok, amilyeneket egy felkészületlen férfi szerezhet be nálunk.

Sikes most már igazán csaknem fölrobbant. Felkészületlen? Felkészülni egy szoba kifestéséhez, meg az ilyesmikhez szoktak, de nem a szexhez! Szeretkezni ösztönösen kell, legalábbis kéne...

Rádöbrent, hogy semmi kedve erről a témáról beszélgetni. Se George-dzzsal, se Sandy Beach-csel, de még önmagával sem.

Annyira kétségbeesetten igyekezett új témát találni, hogy végül rákényszerítette tekintetét társa reggelijére.

– Mi az az undormány, amit eszel? – kérdezte.

George olyan büszkén emelte az orra elé, mintha legalábbis főnyereményként nyerte volna a céllövöldében.

– Menyét.

Sikes szeme tágra nyílt. Keze szép csöndben a szemetesvödör felé indult. Bár csak alig evett pár falatot reggelire, mégis félt, hogy az a

kevés is mindjárt visszaköszön.

George azonban nem is figyelt társa elfehéredő arcára, vidáman folytatta tovább:

– Menyéthús, gyűrűformára sajtolva. Újdonság. Eddig csak neked volt fánkod, most már nekem is lesz.

Azt persze rég megtanulta, hogy Sikesnak hiába is kínálna oda efféle ínycsalatokat. Az ember sosem tartott igényt ilyesmire. George belemártotta „fánkját” a teájába, és folytatta:

– Kitűnően lehet mártogatni. És képzelj, már zselé formában is árulják a menyéthúst. – Elégedetten beleharapott reggelijébe, és elmosolyodott.

Sikes az emlékezetébe véste, hogy a Jöttek lakta városrészek tíz kilométeres körzetében nem megy be többé Dunkin’ Donutsba. Szorosan markolta már a szemetesvödör peremét. Ha George még egy szót szól bármilyen más fánkról, mint a tésztából készült, olajban sült, normális földi fajta, abban a pillanatban kidobja a taccsot.

Sőt, elhatározta, hogy nem is a szemetesbe.

Sikes mégis megmenekült, mert mielőtt George egyetlen további szót kiejthetett volna, Albert lépett oda hozzájuk.

Albert Einstein a kapitányság tenctoni takarítófiúja volt. Nemrég nősült, egy csinos, fiatal Jött lányt vett el, bizonyos May Flowert. Ezúttal ő is mellette állt, kéz a kézben. A lány olyan boldognak látszott, hogy szinte szétáradt az egész teremben, tönkretéve többek ígéretesen induló rossz napját.

Albert Einstein ezen a napon, úgy tűnt, ügyet sem vet Sikesra – hála az égnek.

– George, szeretnénk megkérni...

De az egész túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Kicsit megkésve Albert Sikesra emelte tekintetét, és sérülései láttán azonnal elszörnyedt...

– Sikes őrmester... a nyaka. Csak nem közöszlőni próbált egy Jött nővel?

Ha nem fájt volna annyira a nyaka, Sikes most örömmel az asztalba fejel.

George, arcán elégedett kifejezéssel, hátradőlt a székén. Lám, Albert is ugyanarra a konklúzióra jutott, mint ő.

– Azt állítja – szólt egyértelműen cinikus hangon –, hogy a zuhanyozóban csúszott el.

Sikes úgy döntött, ebből elég, őt senki ne nevezze hazugnak... különösen akkor, ha valóban hazudik. Eddig büszke volt rá, hogy mindenkivel mindent el tud hitetni, de most éppen ettől a büszkeségétől akarták megfosztani.

– És úgy is történt! – kiáltotta mérgesen. – Ha nem hisztek nekem, az...

Mondata nyögésbe fulladt. Túl gyorsan próbált George-ról Albertre nézni, aztán vissza. A nyakába ismét belenyilallt a fájdalom, méghozzá minden eddiginél kínzóbban.

Albert úgy vonzódott a szenvedéshez, mint könyvelő a számláihoz.

– Segíthetek – szólt magabiztosan.

Sikes annál kevésbé bízott benne.

– Mit akarsz? – mordult rá gyanakvón, mikor Albert a háta mögé lépett.

– Lazítson.

Sikes legnagyobb rémületére Albert hirtelen birkózófogásban nekiesett a nyakának. Szeme tágra nyílt a pániktól. Segélykérően George-ra pillantott, de az csak nyugodtan ült tovább, ráadásul a szája sarkán még valami gusztustalan szőrdarab is kilógott abból a nyavalyás menyétfánkából.

– Albert, ne! – ordította Sikes kétségbeesetten. A frász kitörte a gondolatra, hogy az ifjú Jött egy laza csavarintással mindjárt letépi a fejét.

A csavarintás meg is érkezett, gyorsan, magabiztosan. Sikes fojtottan fölvinnyogott:

– Jauuuúghh!

Várta, hogy a fájdalom végigcikázzon teste minden porcikáján. Olyan lesz, mint mikor a bőrét nyúzzák le az embernek. Az idegvégződése egy szálalig...

Egy szálalig...

Semmi.

Sikes, legnagyobb megdöbbenésére, semmit nem érzett. Na jó, majdnem semmit. Valami azért meg-megsajdult. De távolról sem olyan gyötrően, mint korábban.

Albert egy lépést hátrált.

– Milyen? – kérdezte, kezét még mindig Sikes nyaka közelében tartva. Mintha attól tartott volna, hogy a férfi feje minden pillanatban lebillenhet a helyéről.

Sikes lassú kört írt le vele.

– Jobb – ismerte el, aztán gyorsan hozzátette: – Persze fáj *még*, de azért tudom mozgatni.

– A szexuális tudatlanság nagyon veszélyes dolog – mondta Albert bölcsen, mint aki a köz véleményét tolmácsolja.

– Csakúgy, mint efféle megjegyzéseket tenni egy fegyvert viselő emberre – felelte Sikes. – Ne feledd, Albert, nálam pisztoly van..

– Hidd el, Matt, ezt egyikünk se meri elfelejteni – jegyezte meg George.

Sikes gyilkos szemekkel meredt rá.

May okosan ezt a pillanatot választotta, hogy egészen új irányba terelje a beszélgetést.

– George – szólt –, Albert és én gyereket szeretnénk.

Franciscónak leesett az álla. Aztán fültől fülig – mármint ami egy tenctoni fején a fülnek megfelel – érő vigyor terült szét az arcán.

– Igazán? Ez csodálatos!

Sikes még mindig a nyakát masszírozta, hogy az utolsó görcsgócokat is eloszlassa.

– Hogyan? – kérdezte szórakozottan. – Örökbe fogadtok?

May úgy nézett Sikesra, mintha a férfi most érkezett volna a Marsról... ami elég ironikus, ha jobban belegondolunk.

– Nem, én fogom kihordani – közölte magától értetődően. – Miért?

Sikest hirtelen idegesség öntötte el. Pedig annyira biztos volt benne, hogy jót mond, a tenctoniak fiziológiájának ismeretében... Ez a bibi ezekkel a lényekkel. Amikor az ember már azt hiszi, eleget tud róluk, váratlanul előállnak valami egészen új filozófiai vagy biológiai trükkel. Néha már az a paranoiás gondolata támadt, hogy George meg a többiek menet közben találják ki az egészséget, méghozzá szándékosan az ő meghülyítése érdekében.

May még mindig rá bámult, nyilván a választ várta „Miért”-jére. De most már Albert és George is nyílt kíváncsisággal figyelték.

– Öö, hát... – Vakargatni kezdte az állát, de rögtön össze is rándult, mivel egy fájdalmas pontot érintett. Megpróbálta végiggondolni, hogyan ronthatna tovább a helyzetén, de nem jutott eszébe semmi. Ennek nem örült, hiszen született pesszimista volt. Mindegy, most már folytatnia kellett, amit elkezdett. – Úgy értem, megtanultam már egy-két dolgot a Jöttekről. Például: két férfi kell ahhoz, hogy egy nőt teherbe ejtsenek.

Nem annyira állította ezt, mint inkább kérdezte. Várakozóan pillantott a másik háromra, és azok szinte teljesen egyszerre bólintottak. Valamennyire megkönnyebbült. Ez azt jelentette, nem változtak még meg a játékszabályok. (Üldözési mániájában már maga elé képzelte George-ot, amint hitetlen képpel azt mondja: „Két férfi? Matt, micsoda abszurd ötlet! Honnan a csudából szedted?”) Valamivel bátrabban folytatta, hogy lássa, mindent megértett-e. – Először is egy Binnaum, a katalizátor, igaz?

Albert bólintott.

– És egy... – itt cserben hagyta szaktudása – egy... hogyismondják...

– Gannaum – segítette ki George. Arca csak úgy sugárzott a büszkeségtől. – Látom, ragadt rád valami, Matt. Nagyon jó.

– Na ja, amennyi minden a múlt évben lezajlott, csoda is lett volna, ha nem ragad rám valami – mondta Sikes. – De... itt a hézag. Albert Binnaum, vagyis az ő dolga az, hogy mások feleségét toszogassa.

A fiatalok összerendezték ezt a nyers fogalmazást hallva, és George is rosszálló pillantást vetett Mattre.

– Akarom mondani – kereste a szavakat Sikes –, fölkészítse, hogy aztán a férjek könnyen teherbe ejthessék őket. – Erre már May elmosolyodott. Megpaskolta Albert karját.

– Igen. Annyira büszke vagyok rá.

Sikes visszafojtott egy nevetést. Micsoda jó kis munka, ahol semmi más dolga nincs az embernek, mint megfűtykölni mások feleségét, miközben mindenki kedvesen bánik vele, és még a saját élete párja is úgy kezeli, mint a hőst, aki épp három kis árvát mentett ki egy égő épületből. Néha elgondolkodott, vajon egészen jó helyre született-e. Azért, hogy igazán biztosra mehessen, tovább ütötte a vasat:

– De *Albert* senkit nem ejthet teherbe. Nincs meg hozzá a kellő... – Jobb szót keresett, de nem talált, hát kimondta: – ...trutymója.

– Így igaz – bólintott George, és ezúttal csöppet sem látszott megbántva a fogalmazás miatt. – Ezért házasodnak a Binnaumok csak ritkán. Maynek is egy Gannaummal kell majd párosodnia, miután Albert katalizálta.

A fiatalasszony már majd kiugrott a bőréből az izgalomtól. Látszott rajta, valamit még mondani akar, és most végre elő is rukkolt vele:

– Azt szeretnénk, George, ha te lennél a Gannaumunk. – Francisco döbönt képet vágott.

– Én?

Sikes érezte, hogy szétárad benne a megkönnyebbülés. Nemcsak azért, mert kiderült, eleget tud a Jöttek biológiájáról, hanem azért is, mert ismét hazai pályán rúghatta a labdát. Annak érezte ugyanis, ha meg kellett jósolni, hogyan viselkedik egy nő bizonyos helyzetekben.

Persze olykor-olykor melléfogott, de Susant, George feleségét nagyon is jól ismerte. Ő egyáltalán nem volt hozzászokva, hogy a férje más asszonyok ágyába bújjon be. Sikes olyan jól tudta, mintha legalábbis egy hatalmas kéz jelent volna meg előtte, hogy lángoló betűkkel a falra írja, mit fog szólni Susan, ha meghallja, milyen „áldott eseménynek” nézhetnek elébe.

– Hajjaj... – Csak ennyit mondott.

George észre se vette társa reakcióját, mert éppen a szavakat keresgélte. Elnémulásának azonban korántsem az volt az oka, hogy eszébe jutott, mit szólna ehhez Susan. Sőt, ami azt illeti, felesége képe még föl se rémlett benne az ügyel kapcsolatban.

– Nem is tudom, mit mondjak...

– Én voltam a ti gyerekeitek Binnaumja – mondta Albert lelkesen, ami persze Sikest nem lepte meg, hiszen a fiú mindenre egyforma lelkesedéssel reagált –, te pedig a miénk Gannaumja leszel. Ez olyan szép!

George szeretettel, szinte alázatosan tekintett az előtte álló fiatal párra. Földidéződtek emlékei abból az időből, amikor ők döntötték el első ízben, hogy gyermeket nemzenek – a fiú később a földi keresztségben a Buck Francisco nevet kapta. Érzelemkitörését alig bírta magában tartani, pedig tudta, a kapitányság nem a legalkalmasabb helyszín az ilyesmire. Végül nagy nehezen sikerült higgadt hangon megszólalnia:

– Albert... May... nagy megtiszteltetés ez nekem. Köszönöm.

Forró hármás homlokérintés következett, a tenctoni szokások szerint.

Sikes úgy bámulta őket, mintha egy tömegszerencsétlenséget látna, amit, bárhogy szeretné, képtelen megakadályozni.

– Hajjaj – sóhajtott megint.

A többiek azonban oda se figyeltek rá, annyira elbűvölte őket saját boldogságuk. Végül May tért magához elsőként.

– Jobb lesz, ha visszamegyünk dolgozni – mondta.

Albert szélesen vigyorgott, nemcsak az eljövendő apaság örömeit maga előtt látva, de azért is, mert sikerült megnyernie George-ot.

Francisco közben egyetértően bólintott May szavaira, és elbúcsúzott a két fiattól. Mikor visszaült az asztalához, észrevette, hogy az arca nedves. Előhúzta zsebkendőjét, s fölitta a könnyeit. Tudta, a földi férfiak nem kedvelik az efféle heves érzelemnyilvánításokat. Ideérkezése óta lassan hozzászokott ezekhez a furcsaságokhoz, ha meg nem is értette Őket.

Észrevette, hogy Matt különös pillantással méregeti. Leengedte a zsebkendőt, és kérdően nézett vissza társára.

– Hé, öö... Csődör – kezdte Sikes. – Nem gondolod, hogy előbb az asszonykát kéne letámadd a farbával?

George-nak beletelt kis idejébe, míg érthető nyelvre fordította magában, mit is mondott Matt. Elvégre az angol nem az anyanyelve volt.

Aztán amikor megértette, rájött, mégsem érti.

– Mire gondolsz? – kérdezte bizonytalanul.

– A legtöbb feleség... vehetjük példának akár az én exnejemet – magyarázta Sikes, emlékezetébe idézve a kisebbfajta botrányt, amit annak idején egy chicagói rendőr-összejövetelen az ő nem éppen hibátlan viselkedése váltott ki –, nem rajong érte különösebben, ha férjura más nők körül serteptertél. – Beszéd közben fölkapott egy ceruzát, és most, egyfajta szemléltetésként, hüvelyk- és mutatóujjából kört formázott és az írószerszámot elkezdte ki-be csúsztatgatni azon keresztül.

George-nak végre leesett a tantusz. Leereszkedő pillantást vetett Sikes felé.

– Matt, a féltékenység tipikus emberi vonás, Susan fölötte áll az ilyeneknek.

Matt ledobta a ceruzát.

– Na ne etess, George – mondta, aztán hozzátette: – Hisz azért csak nő – olyan hangsúllyal, mintha azt jelentené be, hogy a kezében tartott gránátból kiesett a biztosítószege.

George elgondolkodva dőlt hátra. Társa rendszerint helyesen ítélte meg az emberek reakcióit. No persze ebben az esetben nem emberekről van szó. Mégis, George úgy érezte, tartozik neki annyival, hogy mérlegeli a véleményét. Megpróbálta a dolgot minden oldaláról szemügyre venni, hasonló esetek után kutatva emlékezetében.

– Be kell ismerjem – szólalt meg aztán lassan –, egyetlen tenctoni feleséget sem ismerek, aki efféle helyzettel szembesült volna.

Matt az asztalára csapott, aztán tenyérrel fölfelé előrenyújtotta két kezét.

– Hát ez az. – Aztán visszafogta hangját, hogy titokzatosabb és ijesztőbb zöngét vigyen belé: – Susannak nem fog ez tetszeni.

George még mindig nem tudta elhinni, hogy az ő világukba beszivárogjon valami annyira emberi, mint a féltékenység. Aztán eszébe jutott egyfajta lehetséges értelmezés.

– Egyvalami van, ami kiválthatja Susan tiltakozását... – Matt várt.

– Elegendő bahina folyadékkal kell rendelkeznem – folytatta George.

Ezt most Sikes nem érte föl ésszel. Kérdőn pillantott George-ra, bizonytalanul, mi is történik, ha nincs „elegendő” abból az izéből.

A tenctoni rádöbbsent, hogy társa nem értette meg egészen, ezért hozzátette:

– Vagyis egy hónapig nem szeretkezhetünk.

Mattnek leesett az álla.

– Ez aztán *tényleg* nem fog tetszeni neki. Vagyis... egy hónapon át meg kell tartóztassa magát, hogy te aztán az elegendő folyadékodat Vezúvként lövellhesd elő? Rádadásul egy másik nő ágyában? Ez nem lesz túl vidám gondolat Susan számára, azt hiszem. Fölfogtad te is végre?

George csak legyintett.

– Albert jóformán a családhoz tartozik. Hozzásegített bennünket a kisebbik lányunk születéséhez. Susan nem találhat benne semmi kivetnivalót!

Sikes úgy döntött, nem erőlteti tovább. Pedig igaza van. De hát nem tehet mást, mint hogy hátradől, és élvezi az előadást. George fegyvertelenül készül besétálni az oroszlán barlangjába, aminek Sikes csak egyetlen lehetséges kimenetelét látta: a fenevad jól megrágja, aztán kiköpi.

Ekkor Bryan Grazer kapitány lépett oda hozzájuk.

Sikes soha nem rajongott különösebben Grazerért. Ó, persze valamikor réges régen ő is jó zsaru volt. Sőt, ami azt illeti, nagyon is jó zsaru. Amióta azonban kapitányi rangra emelkedett, úgy tűnt, sokkal többet törődik saját feneke biztonságba tolásával, mint emberei segítségével a bűnözők elleni harcban. Pedig egy rendőr szereti tudni, hogy történjék bármi, a parancsnoka mögötte áll.

Sikes úgy érezte, Grazer bármelyik emberét szó nélkül odavetné koncnak, ha ezen múlna a pozíciója. De hallgatott, megtartotta a

véleményét magának, és azon igyekezett, hogy érzelmei ne befolyásolják munkájában. Különösen, mivel Grazer ott nehezíthette meg az életét, ahol csak akarta.

A kapitány járás közben egy dossziéval csapkodta a combját.

– Francisco, Sikes – mondta köszönés gyanánt, mikor az asztalukhoz ért, és átadta az iratokat George-nak. Grazer nem volt híve a reggeli kedélyeskedéseknek. Az előző ügyük befejezésekor Sikes még egy vállonveregetést sem kapott tőle. No de félre a régi sérelmekkel, hisz minden nap hoz újat. – Gyilkosság Kis Tenctonban.

George kinyitotta a dossziét, és szokásos sebességével falni kezdte a sorokat.

– Az áldozat neve William Perkins. Ember...

– Egy Jött ölte meg – vetette közbe Grazer.

Matt antennái máris fölfelé ágaskodtak. Rendszerint ha egy Jött megölt egy embert, ott kemény hajsza volt kilátásban, ráadásul az egész ügy kényesnek számított faji vonatkozásai miatt. A tettest tehát minél előbb kézre kellett keríteni: Ez azonban fölöttébb nehéznek látszott. Kis Tenctonban nem könnyű olyan Jöttet találni, aki saját fajtársát földadná. Egymástól megkülönböztetni őket pedig egy ember számára jóformán lehetetlen feladat volt. Ha Sikes minden olyan személyleírás helyett, ami úgy kezdődött: „Kopasz volt, és foltos a feje teteje”, egy tízest kap, már rég nyugalomba vonulhatott volna.

Annál inkább meglepték a kapitány következő szavai:

– A szemtanúk – többek közt egy vízvezeték-szerelési alkatrész-ügynök – szerint a tettes valami óriás.

Csoda! Egy olyan Jött után nyomozhatnak végre, akinek különös ismertetőjegye van!

George természetesen nem állhatta meg, hogy meg ne nézze az ajándék ló fogát.

– Furcsa – mondta a homlokát ráncolva. – Sose hallottam óriás növésű tenctoniakról.

Ez George, gondolta Sikes. Elvetné a legtökéletesebb nyomot is, csak mert hasonlóval nem találkozott még életében. A tenctoni közben tovább olvasta az aktát.

– Perkins biztonsági emberként dolgozott a Dual Gyógyszergyárnál. Ott kezdünk akkor. – Hirtelen valami más vonzotta magára a tekintetét. – Ezt nem is tudtam. – Sikesra, majd Grazerre nézett. – A Dual tulajdonosa Hadrian Tivoli.

E földrengető bejelentés azonban semmiféle hatást nem gyakorolt a két emberre. Egymásra néztek, mintha mindegyik annak bizonyosságát keresné, hogy nem egyedül ő a tudatlan. A név nem mondott nekik semmit.

George döbbsen ismételte meg, most már hozzátéve az illető közismert titulását is:

– *Doktor* Hadrian Tivoli.

Matt megpróbált olyan képet vágni, mintha ez megmozgatta volna a memóriáját. George felbátorodva további információkat közölt.

– Ő szabadalmaztatott egy genetikai gyógymódot a cukorbetegségekre, még 94-ben.

– Hát persze! – kiáltott fel Matt diadalmasan. – Az a Hadrian Tivoli.

George Grazerre nézett, hogy lássa, ő is emlékszik-e már. Grazer ugyanakkor Sikest bámulta, aki válogatott fitorokkal azt jelezte, neki sincs halvány gőze arról, ki lehet ez a Tivoli. Az efféle helyzetekben azonban ajánlatos volt gyorsan meggyőzni George-ot, miszerint mindenki mindent tud, különben soha nem jutnak előrébb.

Grazer magához ragadta a kezdeményezést.

– A büntett helyszínén egy csecsemőt is találtak, egy kislányt. Mielőtt a Dualba mennek, nézzék meg.

Ezt olyan hangsúllyal mondta, hogy mind Sikes, mind Francisco érdeklődve kapta föl a fejét. A kapitány azonban csupán ennyi magyarázattal szolgált:

– Elég... furcsa.

Úgy látszott, valami nagy hatást gyakorolt rá.

Néhány perccel később Matt és George már tudták is, mi.

A kapitányságnak volt egy kisebb gyermekmegőrzője, ide hozták be az utcán kószáló, eltévedt, elveszett apróságokat. Ez humánusabb megoldásnak látszott, mintha az eligazítóban kellett volna üldögezniük, a szünet nélkül ki-be özönlő emberáradat közepén.

A helyiségben volt két rácsos kiságy, egy tévé, egy video, és egy pár ütött-kopott játék, egy környékbeli plébánia adománya. A szoba egyik végében pelenkázó asztal állt, pillanatnyilag épp foglaltan.

Sikes és Francisco csendben léptek be, hátha alszik a kicsi. Aztán észrevették a gondozónőt az asztalnál, amint parányi, rugdalózó lábakkal hadakozva igyekszik bepelenkázni egy babát.

– Ez ő? – kérdezte Sikes.

A gondozónő megfordult. Rendőrségi azonosító kártyát viselt, rajta ez állt: WILLIS.

Szemében döbbenet csillogott. Nem is szólt semmit, csupán bólintott, aztán intett a fejével, hogy jöjjenek közelebb.

Sikes és Francisco el is indultak, de vagy félméternyire az asztaltól megtorpantak. Az ő arcukra is kiült a megdöbbenés.

A csecsemő az asztalon nem csecsemő volt, legalábbis nem a szó hagyományos értelmében. Pontosabban nem ember. De nem is tenctoni. A feje abnormálisan hatalmas volt a testéhez képest, és egy szál haj nem nőtt rajta. Ugyanakkor a foltokat is hiába keresték. Szeme mintha többféle színben fénylett volna egyszerre. Kíváncsian nézegette a két nyomozót, arca korához nem illő intelligenciáról árulkodott. Pillantása szinte átfúrta a két férfi koponyáját, legféltebb gondolataikba hatolt, és olyan érdeklődéssel vizsgálta őket, ahogy csak egy kisgyerek tudja az őt körülvevő tárgyakat.

Két karja az oldala mellett pihent. Még a rugdalózást is abbahagyta. Tökéletesen nyugodtan feküdt, és Matt valahogy úgy érezte, nemcsak más bolygó szülötte, de egyenesen más dimenzióé.

Mintha halvány derengés áradt volna belőle. Á, biztos csak a fény esik rá ilyen megtévesztően. De mégsem. A gyermeket mintha belülről járta volna át a fény. A lelki béke, az elégedettség, a tudás fénye... Az egész olyan...

– Fantasztikus – suttogta Sikes.

George-ot nem kevésbé ragadta magával a látvány, de igyekezett megőrizni nyugalját. Willishez fordult.

– Megvizsgálta már orvos a gyermeket? – kérdezte. A gondozónő a fejét rázta.

– A megyeiek küldenek valakit, de az beletelik egy-két napba.

George nem tudta elrejteni meglepetését. Számára természetesnek tűnt, hogy egy ilyen rendkívüli felfedezés hasonlóan rendkívüli érdeklődést váltson ki mindenkiből.

– Egy-két napba?

Willis szomorúan megvonta a vállát.

– Mióta megnyirbálták az egészségügy költségvetését, azóta állandó munkaerőhiánnyal küzdenek. – Az arckifejezésén látszott, hogy neki sem tetszik a dolog, de valószínűleg már rég belenyugodott tehetetlenségébe. Visszafordult a gyermek felé. – Úgy tűnik, makkegészséges.

Ez enyhe kifejezés volt. A kicsi vitán felül a legegészségesebb lehetett a szobában tartózkodók közül, ha nem az egész világon. George ismét tanulmányozni kezdte, és bármennyire igyekezett is, nem tudta a csodálatot kiszűrni a hangjából.

– Micsoda hatalmas koponya... sehol egy folt... és azok a szemek...

Willis kissé zavarba jött George érzelmkitörésétől. Úgy látszott, ő már letudta magában a baba rendkívüli kinézetét. – Azt hittem, a Jöttek közt vannak ilyenek is.

Matt George-ra pillantott megerősítést várva, de a társa a fejét rázta.

– Sose láttam még ehhez hasonló Jött gyermeket. Próbáljon előkeríteni egy orvost valahonnan.

Willis amolyan „Mi a csudát tehetnék?”-gesztussal széttárta a karját, de Sikes és Francisco addigra már kísértáltak a gyermekmegőrzőből. A gondozónő lenézett a rá bízott apróságra.

A baba mintha nevetett volna magában.

Sikes és Francisco némán sétáltak végig a folyosón, mindketten azt várták, hogy a másik mondjon valamit. Lépésről lépésre csökkent bennük a gyermek látványa okozta döbbenetes hatás.

– Ahogy az a csecsemő nézett minket... – törte meg Sikes a csendet, de rájött, nem tudja, hogy folytassa. – Gondolod, hogy a szülei rakták ki? – kérdezte inkább. – Akarom mondani... akár elismered, George, akár nem, az a gyerek elég kísértetiesen néz ki. Biztos van, aki nem tudna vele egy fedél alatt élni.

George határozottan megrázta a fejét.

– A tenctoniak mindig maguk döntik el, mikor szülnek gyereket. Nálunk nincs nem kívánt terhesség.

– Na igen – mondta Sikes mogorván, hiszen jól tudta, mennyi minden szükséges egy tenctoni gyermek világrajöttéhez. A Jötteknél nem okozhatott gondot egy hevesebbre sikeredett smacizás a kocsni hátsó ülésén, vagy egy lyukas koton. Ők valóban száz százalékig tervezetten fogantak meg.

Fölkuncogott. George meglepetten nézett rá.

– Mi az?

– Hát... eszembe jutott Albert meg May. Nézd, George, ha okos vagy, olyan finoman adod be Susannak a dolgot, amennyire csak tudod. Sőt, jobbat tudok... vidd el valahová a hétvégre. Szórakozzatok ki

magatokat. Izzítsátok föl a lepedőt, és a végén, amikor már minden túl vagytok, akkor közöld vele a hírt. A kielégült nők hajlamosak mindenbe belemenni.

George kétkedve pillantott rá.

– Egyszerűen csak elmondom neki – közölte.

Sikes hangosat sóhajtott.

– Nem lehet megmenteni az olyan beteget, aki nem akar élni – mondta.

George leereszkedően rá mosolygott.

– Higgy nekem, Matt, Susan rajongani fog az ötletért.

– George – mondta Sikes, vállon veregetve társát –, tiszta szívemből hiszek neked. Úgy, ahogy te is elhitted, hogy a zuhanyozóban törtem össze magam.

5. fejezet

A Fairchild és Társai reklámügynökség a város egyik előkelőbb negyedében rendezte be főhadiszállását. Kis cég volt, de egyre növekedett, különösen mióta sikerült leszerződniek egy országosan ismert fagyaltózó-lánccal.

Susan Francisco rajztáblája fölé hajolt, éppen egy új újsághirdetés-sorozat tervein dolgozott. Éppen azon igyekezett, hogy a reklámba valami szokatlan, eddig nem látott módon építse be a kivágható kupont. Hosszasan nézegette a vázlatot, aztán hozzálátott az átjavításához. Hirtelen meghallotta a magas sarkak ismerős kopogását. Kis irodáját meg kellett ossza egy rendkívül feltűnően öltözködő és viselkedő reklámszövegíróval, Jessica Partridge-dzsel. („Ez az én művésznevem, drágám”, mondta egyszer. „A Jessica Beerblatt nem elég veretes, *kapís?*”) Susan persze nem egészen értette, mi az, hogy „veretes”, de elfogadta Jessica igazát.)

Jessica nem egyszerűen belépett a szobába, hanem valósággal beáradt. Ez alkalommal sem történt másképp. Levendulaillat felhőjében viharzott be, egy olyan csiricsaré selyem ruhakölteményben, ami senki máson nem mutatott volna jól, de rajta...

Hát, az igazat megvallva rajta sem. Jessica azonban olyan erőteljes személyiség volt, aki úgy érezte, még a jó ízlés korlátain is felül áll. Ő maga alkotta meg a saját stílusát.

– Susan! – kiáltotta, mintha legalább évek óta nem látta volna kolléganőjét. Már messziről hangosan cuppogni kezdett. – Puszi, puszi!

Matt Sikes egyszer épp bent járt látogatóban, amikor Jessica szokásos módján bezúdult. A férfi, meghallva affektáló „Puszi, puszi!”-ját, azonnal. elnevezte Missz Röfinek – Susan ezt azóta sem értette egészen.

– Helló, Jessica – köszönt vissza, és elhatározta, nem hagyja magát megzavarni a munkában, feltűnési viselkedésben szenvedő szobatársnőjétől.

– De cuki a ruhád! – folytatta Jessica, Susan egyszerű, kék-fehér kosztümjére mutatva. Mielőtt azonban Susan megköszönhette volna a dicséretet, már beszélt is tovább: – De az a narancssárga kendő...

Susan aggódva érintette meg. George-tól kapta ajándékba, így aztán inkább érzelmi értéke miatt hordta, s nem azért, mert ment a ruhájához. Mellesleg mindig is úgy érezte, egy lépéssel a divat mögött kullog, és ez a félmondat most csak tovább erősítette hitét.

– Nem tetszik? – kérdezte.

– Juujj – borzongott meg Jessica, mintha valóságos fájdalmat okozna neki a kendő puszta látványa is. Fölnyúlt, és leakasztotta nyakából az egyik sajátját, melynek kék színe harmonizált a kosztümével.

– Tessék, itt az enyém.

– Ne...

– Tessék, fogadd csak el! – erősködött Jessica.

És Susan elfogadta. A narancssárga kendőt óvatosan levette, gondosan összehajtotta, és a táskájába tette, a nyakába pedig a Jessicától kapottat kötötte. Nem szívesen ismerte el, de a ruhájához tényleg jobban ment.

Jessica elismerően mérte végig.

– Tudod, ha lenne igazi füled, adhatnék hozzá két fantasztikus klipszet is.

– Na és ha az orromra akasztanám őket? – kérdezte Susan.

Jessica szívből föl kacagott. A gond csak az volt, hogy Susan komolyan gondolta, amit mondott. A tenctoni nők nem ritkán orrukba lógatták fülbevalóikat. Jessica azonban olyan jól szórakozott, hogy Susan végül nem merte bevallani, komolyan beszélt. Így aztán ő is nevetni kezdett saját remek viccén.

Nem sokkal később Jessica hangulatot váltott, elnyomva egy hatalmas ásítást. Susan egy pillanatra már azt hitte, ő untatja. Jessica azonban egyszer csak nyújtózkodni kezdett, és azt mondta:

– Aaannyira fáradt vagyok. – Hangja titokzatoskodóvá vált. – Egész éjjel fönt voltam, hogy szóval tartsam Patty Locknert, különben még kiugrott volna az ablakon.

Susan megdöbbent. Patty kedves, fiatal teremtmény volt, Ms. Fairchild titkárnője. Mindenki vidámnak és türelmesnek ismerte. Nem volt az a kimondott öngyilkos típus.

– Meg akarta ölni magát?

– Ó, nem kell mindent szó szerint venni – mondta Jessica. Susan pislogni kezdett.

– Ó. Öö... hát, csak eszembe jutott George egy esete, amikor valaki ki akart ugrani az ablakon... méghozzá nagyon is szó szerint...

– Rendőrfeleség – sóhajtott Jessica. – Nem, Suze drágám. Patty csak nagyon, nagyon depressziós volt. Tudod, amikor hazament, Dougot ágyban találta egy másik nővel.

Ez komoly dolog. Az emberek szerteágazó szerelmi élete mindig lenyűgözte Susant. Előrehajolt.

– Komolyan? – kérdezte, aztán a lélegzetét is visszafojtva várta a részleteket.

– Az ágyban feküdt... – itt rövid hatásszünetet tartott – ...a fogorvosnőjével!

Susan ezúttal szándékosan vette tréfára a dolgot. – Elég fura hely a fogfúrára.

Erre mindkettőjükből kitört a nevetés. Aztán Jessica még egy lapáttal rádobott a tűzre, mikor megjegyezte:

– Nem fúrás volt az, drágám, hanem tömés. – Beletelt pár percre, mire újra szólni tudtak.

– Akarsz hallani valami igazán őrült dolgot? – kérdezte Jessica. – Te azt hiszed, viccelsz, pedig Doug tényleg igyekezett úgy tenni, mintha nagyban dolgoznának... mármint a fogsorán. Még neki állt följebb. Volt pofája azt állítani, hogy a fogorvos csak egy ideiglenes koronát ment ki fölrakni neki.

– Ne!

– Mit szólnsz hozzá? – fortyogott Jessica. – Én úgy szájon vágtam volna, hogy mindjárt egész műfogsor kelljen neki!

Susan a fejét csóválta.

– Az ember-férfiak olyan furcsák.

Jessica azonban nem engedhette, hogy szobatársnője efféle távolságtartással szemlélje az eseményeket.

– Az emberek? Ugyan már, drágám, ne áltasd magad. Minden férfi egyforma.

– George sose tenne ilyesmit – jelentette ki Susan határozottan.

Jessica megfordította a székét, és lovaglólülésben telepedett rá.

– Dehogynem – mondta. – Nincs olyan férfi, aki ne tenne meg bármit... *bármit*... a gatyájába bújt kis kígyó kedvéért.

– Miféle kígyó?

– Hát a bájdorong. A bőrszivar. Tudod, az a kis kígyó. – Előre-hátra kezdte mozgatni a csípőjét.

Susan hirtelen megértetté. Riadtan fölnevetett.

– Jessica! – Nem is tudta, mitől jött inkább zavarba, a „kígyó”-tól, vagy a „kicsi”-től. Már azon volt, hogy helyreigazítja kolléganője téves elképzeléseit a méretekről, de aztán úgy döntött, mégsem erőlteti.

Jessica eltántoríthatatlanul folytatta:

– Az én Frankem is ilyen. Egész nap figyelni kell, nehogy elkószáljon a gilisztája után.

Susan ezt már nem hagyhatta szó nélkül.

– George nem csinálna ilyet – mondta derűsen. – Sose feküdne le más nővel.

Jessica előrébb gurult a székével.

– Kisanyám – mondta egy már mindent kitapasztalt nő hangsúlyával –, én megtaníthatlak rá, milyen kegyetlen az élet. Na ide figyelj... Hegyezed a nem létező füled?

Susan bólintott.

– A férfiak – kezdte Jessica, és hangjában semmi mással össze nem téveszthető utálat csendült – rohadt, kielégíthetetlen bakkecskék.

– Bakkecskék? – Nem elég a kígyó meg a giliszta, most még ez is. Jessica, úgy látszik, az állatvilág megszállottja.

– Azok hát. Nincs egy olyan férfi, aki ne csálná meg a feleségét, ha alkalma adódik rá.

Susan persze egy szavát se hitte.

Ő és George már annyi mindent átéltek együtt. A legnehezebb körülmények közt kerültek össze. A rabszolgahajón hamar megtanulták, hogy nagyon meg kell válogatni, kiben bíznak meg. Egy besúgó egykettőre föladhatott bárkit a Felvigyázóknál – az pedig a biztos halált jelentette.

Susan megbízott George-ban. Lényének minden egyes idegszála erre biztatta. Tudta, bármi történjen is, a férfi sosem lenne hűtlen hozzá.

Soha.

Csakhoggy...

Jessica látszólag sokkal jobban ismerte nála a férfiak szokásait. Ráadásul...

De ez csak a földi férfiakra vonatkozik. George pedig nem ember.

Csakhoggy élete szinte minden napját emberek között tölti. Vajon tényleg lehetetlen, hogy a rossz szokások rá is átragadjanak?

Persze.

Órá aztán soha.
Csakhogy...

6. fejezet

A Dual Gyógyszergyár irodaépülete csillogó fekete üveg- és fémtorony volt. A felsőbb emeletek ablaksorában a vonuló felhők tükröződtek. Sikest az egész valahogy a Ewing Olajtársaság székházára emlékeztette a *Dallas* című tévésorozatról.

Miközben kiszálltak a kocsiból, George-on észrevette az idegesség jeleit. Sikes egy pillanatra már azt hitte, társának az Alberttel és Mayjel folytatott beszélgetés jár az eszében, és azon tépelődik, hogy álljon vele Susan elé.

Hamar kiderült azonban, George-ot az épület előkelősége izgatja.

– Bárcsak kifényesítettem volna a cipőmet – mondta aggodalmas arccal. Sikes lepillantott. Társa cipői már így is sokkal fényesebbek voltak, mint az övéi pályafutása során bármikor – beleértve az esküvőjét is. George feléje fordult, és megkérdezte: – Egyenesen áll a nyakkendőm?

– Mi ez az izgalom? – kérdezett vissza Sikes.

George gesztusából kiderült, hogy már megint egy számára egyértelmű dolgot kell elmagyaráznia nehézfejű társának.

– Hadrian Tivolival fogunk találkozni. Ha te mennél Jonas Salkhoz, nem akarnál igazán jól kinézni?

– Ó, hát igen, Jonas Salkhoz...

– Na látod – mondta George diadalmasan.

– Várjunk csak, ő az a... A Dodgersnél játszik harmadik bázist, ugye?

– Ki?

– Jonas Salk. 380 ütéssel vezeti a kuparanglistát.

George lenéző sóhajt eresztett ki félig összezárt ajkai közül.

– Nem érdekes – mondta elgyötörten.

Akkora léptekkel indult meg az épület felé, hogy Mattnek futnia kellett, ha lépést akart vele tartani.

– George, az ég szerelmére, csak vicceltem! Tudom, Salk z a vakcinás fickó. Így van?

– Igen – felelte George, hangjában némi megkönnyebbüléssel. – Jó tudni, hogy azért valamennyire ismered a világot magad körül.

– Persze, valamennyire. Csak azt akarom mondani, George, ne veszítsük szem elől a tényt, hogy gyilkossági ügyben jöttünk kihallgatni

az ipsét. Ilyenkor pedig engem az sem érdekel, ha ő az atyaúristen, nem fogok előtte térdre borulni. Nem hagyhatjuk, hogy a jó híre vagy a sármja levegyen minket a lábunkról, mert az ilyen helyzetekből megválaszolatlan kérdések következnek, sőt, néha megoldatlan bűnügyek.

George jeges pillantással mérte végig.

– Emlékszem, amikor azt a rockénekesnőt hallgattuk ki, Sheila E., vagy hogy hívta magát. A te részvételed a nyomozásban mindössze a nyálcsorgatásra korlátozódott.

– Na igen, de az más volt.

– Mennyiben?

– Annyiban, hogy alig volt rajta ruha.

– Mivel számításaim szerint dr. Tivoli kifogástalan öltözékben fogad majd minket, biztosíthatlak, uralkodni fogok magamon.

– Hát persze, George, ahogy gondolod. – Sikes nem vitatkozott, agyát épp teljesen lefoglalták a Sheila E.-ügy kapcsán felmerülő kellemes emlékek.

Beléptek az előcsarnokba. Küldöncök rohangáltak az ajtókon ki-be, a dolgozók egy része pedig alighanem épp ebédelni indult. A Francisco és Sikes alkotta furcsa pár többük figyelmét fölkelte, de némi bámészkodás után ők is odébbálltak.

A csarnok túlsó végében portáspult húzódott, mögötte két biztonsági őr üldögélt. Sikes és George rögtön észrevette, hogy az egyik őr mostanában átélhetett egyet s mást. Az orrán hatalmas kötés virított.

Még oda se értek, Sikes máris elővillantotta igazolványát, de aztán közvetlenebb modorban kezdett a beszélgetésbe.

– Mi történt a cserpákkal, haver?

– Megcsúsztam egy szappanon a zuhanyzóban – felelte az őr.

Sikes jelentősegteljesen George-ra vigyorgott.

– Látd? Előfordul az ilyesmi néhanap.

George a szemét forgatta.

Sikes visszafordult az örökhöz.

– Sikes őrmester vagyok. Ő pedig a társam, Francisco.

Az épebbik arcú a kezét nyújtotta.

– Hudson River. Dr. Tivoli biztonsági főnöke vagyok. Ő pedig az egyik emberem, Bic Penn.

Sikes tiszteletteljesen odabiccentett mindkettőjüknek. Az évek során sikerült begyakorolnia, hogy ne törjön ki vad röhögésben,

valahányszor meghall egy Jött nevet. Rettentően megkönnyítheti a nyomozást, ha az ember nem vihog lépten-nyomon mások képébe.

– Jelezték az érkezésünket? – kérdezte George.

River bólintott, és egy privát lift felé intett.

– Fölkísérem önöket.

Beléptek a liftbe, River elől, ők utána. A biztonsági főnök megnyomott egy „P” feliratú gombot, és a fülke megindult fölfelé.

– Csak nem adományokat gyűjtenek a rendőrség számára? – kérdezte River nem túl nagy érdeklődéssel.

– Nem éppen – felelte George. – Gyilkossági ügyben nyomozunk.

River meglepettnek látszott.

– Gyilkosság? Úgy érti, valakit megöltek?

– Igen, rendszerint így indul egy gyilkossági ügy – mondta Sikes, remélve, nem érződött hangján a gúny, annak ellenére, hogy jócskán volt benne.

– Elmondanák az ügy részleteit?

Sikes rábámult.

– Ott lesz ön is, amikor elbeszélgetünk a doktor úrral?

– Igen.

– Akkor minek ismételnénk magunkat? – érvelt Sikes. – Egyszerre meghallgathatják az egész sztorit. Hogy tetszik? Ez ám a rendőri hatékonyság.

River csak bólintott.

A lift ajtaja egy tágas irodahelyiségre tárult, melynek berendezése leginkább az épület külsejét idézte. Egy asztal mögött Jött titkárnő ült. Sikes elgondolkozott: lehet, hogy ő az egyetlen ember az egész házban? A titkárnő egy ajtó felé intett. Beléptek.

Egy óriási íróasztal mögül dr. Hadrian Tivoli tekintélyt parancsoló alakja emelkedett föl. Középkorúnak látszott (bár ezt a Jötteknél nem volt túl egyszerű megállapítani), és megjelenése határozottságot, erőt sugárzott. Hudson River oldalt húzódott, Sikes és Francisco pedig kezét ráztak a doktorral.

George-nak eszébe jutott társa figyelmeztetése, és igyekezett nem túlságosan elragadtatott hangot megütni. Ez csak részben sikerült neki.

– Szeretném, ha tudná, nagy megtiszteltetés, hogy önnel találkozhatunk, doktor – mondta, még egyre a férfi kezét rázva.

– Köszönöm – mondta Tivoli. Mély hangja lavinaként hömpölygött végig a szobán. Az asztallal szemben álló két szék felé intett: –

Foglaljanak helyet.

Mikor Sikes és Francisco leültek, nagyvonalúan megkérdezte:

– Nem kérnek kávét? Vagy egy kis gyógyteát?

– Nem, köszönjük felelte Sikes. – George-ra pillantott, akinek arcán még mindig széles, áhítattal teli vigyor terült el. Megértette, neki kell mozgásba lendítenie a fogaskerekeket. Előhúzott egy jegyzetömböt, és fölnyitotta ott, ahová az ügy fontosabb tényeit korábban fölfirkantotta. – Mint már említettük önnek a telefonban, William Perkinst, az egyik biztonsági emberét, holtan találtuk az éjjel Kis Tenctonban.

– Igen. Döbbenetes – mondta Tivoli.

Sikes oldalt pillantott, hogy lássa River reakcióját is, de a férfi arca meg se rezdült. Visszafordult Tivolihoz.

– Van valami elképzelése, mit csinálhatott Perkins az éjjel? Kivel lehetett?

– A biztonsági embereimmel nemigen tartok kapcsolatot – felelte Tivoli. Aztán Riverre mutatott. – De Hudson biztos tudja.

Ő azonban a fejét csóválta.

– Perkins nem volt szolgálatban. A szabadidejéről pedig nem számoltatom be.

Hát, egy biztos, Rivert nem rázta meg különösebben a hír, állapította meg Sikes. Ahhoz képest, hogy most tudta meg, az egyik beosztottját megölték, egészen nyugodt maradt. Talán Tivoli már mindent elmondott neki, és a liftben csak udvariasságból érdeklődött? Vagy egyszerűen csak nem kedvelte az embereket, így különösebben meg se rázta Perkins halála?

Most George törte meg a csendet.

– A tanúk szerint a tettes egy hatalmas termetű Jött volt. Egy óriás. Azt mondják, Perkins és két másik Jött üldözte őt.

Tivoli hitetlenül nézett rá.

– Egy óriás?

Sikes még mindig nem tudta levenni a szemét Riverről.

– Láttá Perkinst valaha is egy a leírásnak megfelelő személy társaságában? Vagy esetleg említett ilyesvalakit?

– Nem – felelte River. – Biztosan emlékeznék rá, ha beszélt volna holmi Jött óriásról... Biztosan.

George megérezte társa érdeklődését River iránt. Megtanulta már, hogy ilyen esetekben megbízzon Matt ösztöneiben.

– A gyanúsított egy Jött csecsemőt hurcolt magával, akit aztán a tetthelyen hagyott. Van valami elképzelésük, kié lehet a gyermek?

River kissé már unottan meredt maga elé.

– Nincs.

– Nem jelentkeztek a szülei? – kapcsolódott a beszélgetésbe Tivoli is, hangjában őszinte aggodalommal. Ez ismét eszébe juttatta George-nak, hogy akivel szemben ül, az az emberiség, sőt, mindkét faj nagy jótevője.

– Még nem – felelte. – De a gyermek... elég különös.

– Milyen értelemben?

– A feje aránytalanul hatalmas, és nincsenek rajta foltok. Roppant értelmesnek látszik, ugyanakkor viszont alig mozog, és a hangját sem hallani.

Tivoli hátradőlt és elgondolkozott. Két kezét álla alá támasztotta.

– Megvizsgálták már? Ez talán valami vele született rendellenesség.

– Még mindig várjuk az orvost.

Tivoli fölemelkedett a székéből. Hátat fordított vendégeinek, és lassú léptekkel megindult az egyik ablak felé, melyen túl Los Angeles panorámája terült el. Aztán egy ideig csak ott állt, és nézett kifelé, kezét a háta mögött összekulcsolva.

Úgy látszott, a nagyra becsült doktor pillanatnyilag visszavonult saját gondolatai közé. Sikes rögtön kapott az alkalmon, és tovább faggatta Rivert. Eddig minden kérdés zsákutcába vezetett, mégsem szabadulhatott attól az érzéstől, hogy jó helyen keresgél.

– Volt már valami probléma Perkinsszel a munkája során?

River a fejét rázta.

– Mintaszerűen dolgozott.

Sikes a következő kérdés után kutatott agyában, de semmi nem jutott eszébe. Se River se Tivoli nem adott még egy szál használható információt sem. Nem mintha kifejezetten titkoltak volna valamit, egyszerűen csak nem mutatkoztak különösebben segítőkésznek.

Dzsekije zsebéből előhúzott egy névjegyet, és átadta Rivernek.

– Ha eszébe jut valami, ami segíthetné a nyomozást, ezen a számon elérhet. – Persze nem táplált túlzott reményeket. Rivert így első látásra nem olyan fickónak látta, aki egyszer csak fölkiált: „Várjanak! Hogy is felejtettem el ilyesmit! Hiszen Perkinst erős szálak fűzték a szervezett bűnözéshez!”

– Rendben – mondta River, és eltette a névjegyet. Tivoli közben visszafordult felénk, és most lassan, vontatottan beszélni kezdett.

– Ha nem találják meg a szülőket, mi itt megoldhatnánk a gyermek gondozását. Kutatási munkánk amúgy is az emberek és Jöttek genetikai rendellenességeire összpontosul. Talán rajta is segíthetnénk.

George hálásan elmosolyodott. Pontosan valami ilyesmit várt a nagy Tivolitól.

– Ez nagyon kedves öntől. A gyermeket ugyan egyelőre ideiglenes jelleggel egy nevelőintézetben kell elhelyeznünk, de továbbítani fogom az illetékes hatóságoknak az ön igényét.

– Ahogy jónak látja, őrmester – mondta Tivoli. – Nem is mernék beleszólni az önök munkájába.

– „Nem is mernék beleszólni az önök munkájába.” Hű! – lelkesedett Albert. Tágra nyílt szemmel hallgatta – már a rendőrkapitányságon –, amint George előadja találkozása részleteit a nagyra becsült dr. Tivolival.

Sikes a maga részéről épp az asztalán csinált rendet, ami abból állt, hogy a fölgyülemlett papírokat beszuszakolta egy fiókba.

– Figyelmes, mégis szerény – mondta George. – Erről ismerszik meg az igazán nagy ember.

– Igen, és közvetlenül utána egy intésével borrá változtatta a vizet – szólt közbe Sikes.

George korholóan pillantott rá.

– Fölöslegesen gúnyolódsz, Matt.

– A helyzet az, hogy nem bírom már az ömlengésedet – vágott vissza Sikes.

George fölkapott egy cetlit az asztaláról.

– Ez neked szól, Matt. Biztosan tévedésből került az én asztalomra. Valami Kris nevű fickó keresett, és azt kérdezi, kit viszel magaddal a Perelli-féle vacsorára?

– Aha – nyögte Sikes.

– Ha senkit, mi Susannal majd elszórakoztatunk.

Sikes meglepetten pillantott föl.

– Hát ti jöttök?

– Természetesen – felelte George.

– De hisz nem is ismered Perellit!

– Te viszont annál nagyobb elismeréssel emlegetted mindig – érvelt George. – Különben is, a jó híre eljutott hozzám. Véleményem szerint minden jóérzésű rendőrtisztnek ott kell lennie a búcsúztatásán.

– Aha.

Sikes még mindig eléggé döbbséget vágott, és George már csaknem megkérdezte, mi az oka, amikor Albert lelkesen közbevágott:

– Bárkit hív is el Sikes őrmester, biztos nem az a Jött csaj lesz, akivel a múlt éjjel próbált lefeküdni.

George kíváncsian nézett társára.

– Cathyt akarod elhozni magaddal, Matt?

– Mondta valaki, hogy vele akartam lefeküdni az éjjel?!

– Szóval más volt? – kérdezte George meglepetten. – Utoljára mondom...

– Tudjuk, a szappan a zuhanyozóban – vágta rá Albert és George egyszerre. A fiú megeresztett még egy széles vigyort, aztán odébbállt a dolgát végezni.

– Ami pedig Cathyt illeti – mondta Sikes –, hát... még nem döntöttem.

– Remélem, a tegnap esti nehézségekért nem haragudtál meg rá.

Sikes előrehajolt, bele egészen George arcába.

– A helyedben nagyon megválogatnám a szavaimat. Menj csak haza, és meséld el Susannak, milyen jótehető tisztet vállaltál a kis May mellett. Holnap aztán majd meglátjuk, te milyen állapotban leszel.

– Neked nincs semmi hited – közölte George nyugodtan. Semmi.

– Ó, dehogy nincs. Csak más dolgokban hiszek, mint te.

– Én hiszek Susan megértésében.

– Én is – felelte Sikes. – Csakhogy egészen más szempontból. Úgyhogy reszkess, kutya, mert hamarosan kínzó lesz foltos fejednek az ő szaggyal.

7. fejezet

Mint egy postagalamb, biztos érzékkel visszatért.

Az óriás végigtántorgott Kis Tencton utcáin. Megtalálni a helyet, ahol értékes terhét elvesztette, nem volt nehéz. A teherautó ugyan messzire vitte, de egy idő után megállt egy autópálya menti parkolóban. Míg a sofőr a dolgát végezte, az óriás egyszerűen lekapaszkodott a ponyváról, és beszállt a vezetőfülkébe.

Szűkös volt neki a hely, de a gondon hamar segített: kidobálta az üléseket. Félig összekuporodva vezetett, hátát nekinyomva a kabin hátsó falának. Az ilyen apró kellemet-lenségeket azonban föl se vette. Semmi sem számított neki, csak hogy visszaszerezze legdrágább kincsét.

A teherautót otthagytá az út szélén, körülbelül egy kilométerrel Kis Tencton határa előtt. Valami rejtett ösztön figyelmeztette talán, hogy a lopott kocsí megtartásával szükségtelenül magára vonja a rendőrség figyelmét. Persze nem mintha jó két méteres magasságával olyan könnyen elvegyülhetett volna a tömegben. Búvóhelyet nyújtott azonban minden sikátor és árnyas kapualj. A teherautóval sehol sem rejtőzhetett volna el.

Most az éjszakai utcákat járta, legyűrhetetlen, mindent fölemészítő vágytól hajtva, hogy megtalálja, amit elvesztett. Céltalanul kóválygott, magányosan. Megtanulta már, hiába is dörömbölne a kapukon, hiába kérne segítséget a többi Jöttől. Ők már az előző éjjel félreérthetetlenül tudtára adták, hogy nem fordulhat senkihez.

Mindenféle terv nélkül érkezett Kis Tenctonba. Csupán az ösztönei löködték előre. Ahogy azonban az órák múltak, egyre világosabbá vált számára, feladatát képtelen végrehajtani. Fekete, őrijítő kétségbeesés vett erőt rajta.

Végigbotladozott az elsötétült utcákon, aztán egyszer csak tehetetlen dühében nekiesett az első dolognak, ami a keze ügyébe került. Egy fém kukának. Fölkapta, megpörgette magasan a feje fölé, és elhajította. A kuka messzire repült, majd belecsapódott egy parkoló kocsiba, betörve a szélvédőt, és fölkaristolva a festést a motorháztetőn.

Megszólint a riasztó, idegesítő, fülsiketítő vijjogással. Az óriás megtántorodott a váratlanul kitörő hangzavar csapásai alatt.

Minden ellene fordult. Az emberek. A tenctoniak. És most még az élettelen tárgyak is. Ezt már nem bírta tovább. Dühödt bődüléssel

megragadta a kocsi alját.

Kis autó volt, ám ez a tény mit sem von le a történetk hihetetlenségéből. Az óriás nyögött, morgott, és teljes erejéből emelni kezdte a járművet. A jobb oldali két kerék lassan elvált az úttól. A tengelyek fölsírtak, de mit sem tehettek az óriás iszonyú erejével szemben. A kocsi átbillent, és hangos fémcsikorgás közepette a tetejére hemperedett, mint valami szerencsétlen teknőc. Égnek meredő kerekei lassan forogtak.

A riasztó azonban csak nem hallgatott el. Persze most már több oka is volt a rikoltozásra, mint egyetlen betört szélvédő.

Egy háztömbnyivel odébb Hudson River és Bic Penn – természetesen már nem biztonsági őri egyenruhában – visszafordultak a keskeny mellékutcából, amelyen éppen elindultak lefelé. Két dolog állította meg őket, egy autóriasztó felhangzó szirénázása, és az óriás semmi mással össze nem téveszthető ordítása. Az előbbi mintha mindenfelől szólt volna, az utóbbi azonban nagyjából meghatározta az irányt.

– Arra! – ordította River, azzal nekiiramodott. Penn a nyomában.

Érkeztükör egy hajléktalan Jöttet találtak a fölfordult kocsi mellett. Egy gyermek csodálatával bámulta a véghezvitt pusztítást. Penn és River kétségbeesetten néztek körül. Tudták, csak az óriás lehetett képes ilyesmire fékezhetetlen mérgében. Célpontjukat azonban nem látták sehol.

River oldalt mutatott.

– Próbáljuk meg arra.

Gyors futásban nekivágtak a mellékutcának. River tudta, kicsi az esély arra, hogy a jó irányt választotta. Az óriás minden bizonnyal már rég fölszívódott.

Elfutottak egy keskeny sikátor mellett, észre sem vették. Persze elég jelentéktelennek is látszott, tele mindenféle hulladékkal...

Csak hogy az árnyékok rejtekében ott lapult az óriás. Hosszú lábait erős karjával ölelte át, úgy guggolt a szemét közt. Fölbámult az éjszakai égre...

És panaszosan fölzokogott.

8. fejezet

George Francisco mindig szerette a családi vacsorákat. A föld szemete közt – ahogy Sikes nevezte a bűnözőket – eltöltött tipikus munkanap után igényelte is, hogy élvezhesse szeretetei társaságát.

Hát igen, az ő drága, egyszerű, csodálatos családja.

George belépett a konyhából az ebédlőbe. Egyik kezében egy nyers húsfalatokkal teli tálat egyensúlyozott, a másikban az evőeszközöket fogta. Válla fölött hátraszólt a fiának:

– Buck! A frigóban van egy üveg kedeszmirigyszósz. Behoznád? Ó, és egy kanalat is az orsóféreghez! – tette még hozzá.

Körülnézett.

– Hol van anyád? És Emily?

Fönt a hálósobában Susan még egyszer megnézte magát a tükörben.

A napközben a férfiúi hűségéről folytatott beszélgetés kissé idegessé tette. Persze tudta jól, George-ban feltétel nélkül megbízhat. Mégis, a feleségek problémáját hűtlen férjeikkel nem Jessica találta ki. Mielőtt munkába állt, Susan rendszeresen nézte a délelőtti tévésorozatok, riportműsorokat, és azt látta, a hitvestársak félrelépései a népesség komoly százalékát foglalkoztatják.

Eltöprengett, mit tehetne, hogy George-nak eszébe se jusson – hogy is mondják? – a szemét legeltetni más nőkn.

Eredetileg egy kényelmes póló és egy farmer volt rajta, de gondolt egyet és átöltözött. Fölvette egyik legrövidebb szoknyáját, és hozzá egy bő zöld blúzt, amiről tudta, hogy George különösen szereti. Nem volt ez még kihívóan csábító – ami nem is lett volna helyénvaló egy családi vacsoránál –, de bízott benne, George örömmel fogadja majd. Aztán később, a vacsora után... ki tudja?

Rámosolygott a tükörképére, aztán kilépett a hálósobából, és végigsétált az előtéren.

– Susan, odafönt vagy? – hallotta meg George hangját. – És Emily?

– Jövök már! – kiáltotta vissza, aztán megállt Emily ajtaja előtt. Határozottan bekopogott. – Emily, vacsora.

Meglepetésére azonban a fürdőszoba ajtaja nyílt. Id. Emily jelent meg. Egy törülközőt csavart maga köré, nyilván most lépett ki a zuhany alól.

– Két perc, anya. Két perc, és lent leszek.

A kislány kissé furán járt, mintha nem akarná a hátát anyja felé mutatni. Susan a homlokát ráncolva kérdezte:

– Jól vagy? Csak nem sérültél meg?

– Semmi bajom. Igazán. – Eloldalazott anyja mellett, de Susan éles anyai szeme mégis meglátta, amit kellett. Rémült sikkantása rádöbbsentette Emilyt, hogy titka kitudódott. Szembefordult az anyjával.

– Tudom, tudom.

Susan szájához kapta a kezét.

– Az én kislányom! – Kitárta a karját. – Gyere ide, hadd...

– Ugyan, anya – hátrált el előle a kislány. – Ne csinálj belőle ilyen nagy ügyet, légy szíves. – Azzal visszaugrott a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Susant ellentétes érzések öntötték el; egy kis szomorúság, egy kis öröm... És tudta, valamivel megint öregebb lett.

George fölpillantott, amikor Susan megindult lefelé a lépcsőn. Rögtön észrevette, az asszony milyen csábítóan készítette ki magát, és már épp szóba öntötte volna elragadtatását, de hirtelen meglátta a kifejezést az arcán. Rendszerint egyértelműen leolvashatta róla Susan hangulatát, most azonban nem tudta, mit gondoljon.

Az asszony gondoskodott róla, hogy zavara ne tartson sokáig.

– Nem fogod elhinni. Az előbb láttam Emilyt kijönni a zuhany alól...

– Miért ne hinném ezt el? Emily rendkívül tiszta lány – szólt közbe George.

Susan türelmetlenül leintette.

– Előjöttek a potniki-foltjai.

– Nem!

A potniki-foltok nagy változást jelentettek minden tenctoni nő életében. Matt Sikes az előző éjjel ismerkedett meg velük. Megbénult nyakát és belilult állát közeli találkozásának köszönhetette Cathy potniki-foltjaival.

Susan a tarkójára mutatott.

– Gyönyörű kis pacája nőtt, pont itt.

Leült, miközben George tovább rakosgatta az evőeszközöket. A férfi már teljesen el is feledkezett a szándékba vett bókrról. Jelenleg minden

figyelmét lekötötték az új fejlemények.

– Milyen színű? Mint a fején a többi?

Buck sétált be. Kishúgát ringatta karjában. Vessna máris remekül tudott fogni, az orsóférgeshez szánt kanalat tehát ő szorongatta. Buck szabad kezében hozta a kedeszmirigyszószot. Az üveget letette az asztalra, aztán megpróbálta a kanalat is elszedni Vessnától, ám ez közel sem bizonyult egyszerűnek.

– Nem. Aranybarnább – felelte Susan George kérdésére. A férfi leült vele szemben.

– Pont, mint anyámnak – mondta elérzékenyülve. Emily viharzott be, teste még mindig nedves volt a zuhany után, ruhája itt-ott a bőréhez tapadt. George büszkén pillantott rá.

– A mi kis lányunkból lassan asszony lesz – mondta.

Emily hangosan felnyögött, és dühödt pillantást vetett anyjára. Susan vállat vont, és elmosolyodott.

Buck, aki közben Vessnát berakta a mózeskosarába, most értetlenül nézett körül.

– Miről beszéltek, apa?

George Emilyre mutatott.

– Jönnek elő a potnikijai.

A kislány mérgében nagyot dobbantott. Olyan bosszantó. Amikor ő nem tud hová lenni szégyenében, szülei mindenáron világgá akarják kürtölni a csúfságát.

– Hisz mintha csak tegnap bújtak volna ki a droonal-bordáid – mondta Susan szomorkás hangon.

Emily olyan erővel vágta le magát a székre, hogy az asztalon megcsörrentek az evőeszközök.

– Nem beszélhetnénk valami másról?

Az anyja átnyúlt az asztalon, és kezére tette a kezét. – Emiatt nem kell szégyenkezned.

Emily azonban kétségbeesetten ismételte:

– Beszéljünk *másról*!

George szedett magának a tálról, aztán úgy döntött, legyen, ahogy a lánya akarja. Mellesleg úgyis van még elég érdekes téma.

– Jól van – szólta belenyugvoén. – Akkor az én csodálatos híreim következnek.

Emily az ég felé emelte tekintetét, és néma köszönetet mondott.

– Albert és May – folytatta közben George – gyereket akarnak.

– Ó, ez *tényleg* jó hír! – örvendezett Susan. – Örökbe fogadnak egyet?

– Nem – felelte George. Eszébe jutottak Matt figyelmeztetései, de nem törődött velük. Végül is ki ismerhette jobban Susan lelki világát? A nőtlen, sőt, elvált, és össze-vissza zúzott Matt Sikes, vagy ő, a férj, a Francisco-család feje? – Megkértek, hogy legyek én a gyermekük apja.

Közben a tányérját nézte, ahol a késével dolgozott, de hirtelen megérezte, hogy körülötte megáll a levegő. Fölnézett Susanra.

Soha nem látott még ilyen kifejezést az asszony arcán, de most rájött, hogy nem is hiányzott neki különösebben.

– Hogy érted ezt, George? – Minden szó külön koppant, köztük kis szünettel.

Mintha az asszony esélyt akart volna adni neki, hogy azt mondja: „Megkértek, legyek a gyermekük apja, de természetesen visszautasítottam.”

George azonban egyáltalán nem ezt szándékozta mondani.

– A Gannaumjuk leszek. – Megpróbálta ezt olyan gondtalan hangon előadni, amennyire csak tőle tellett, de azért érződött, ez nem vita tárgya, hanem immár eldöntött tény.

Buck arca széles vigyorra húzódott.

– Klassz.

Emily is mosolygott.

Susan körülnézett, és arra gondolt, ha mindenki ilyen vidáman fogadja a hírt, talán csak ő nem fogta föl a jó oldalát.

– Egy pillanat – mondta, szükségét érezve, hogy tiszta vizet öntsenek a pohárba. – Te le fogsz feküdni Mayjel?

– Miért, anya? – kérdezte Emily, hangjában azzal a dühítő iróniával, ami csak a tizenévesek sajátja. – Tudsz más módszert?

Fölbátorodva gyermekei kedvező hozzáállásán ismét George vette magához a szót:

– Hát nem csodálatos, hogy így segíthetek nekik?

– Szerintem egyáltalán nem csodálatos – közölte Susan, olyan lendülettel, hogy a szavak szinte egyetlen, alaktalan masszává folytak össze. – Inkább nagyon is....nem helyénvaló.

Az egész család rá meredt.

George nem hitt a fülének. A gondolat, hogy Matt jobban ismerheti Susan érzelmeit, mint ő, a férje, képtelenségnek tűnt neki... egész eddig

a pillanatig. Képtelen lévén bármiféle értelmes választ kinyögni, csupán megismételte az asszony utolsó szavait:

– Nem helyénvaló?

Susan ekkor, George legteljesebb megdöbbenésére, végleg elvesztette a hidegvérét. Hangja már-már hisztérikus magasságokba ívelt.

– Sőt, inkább... perverz! Gannaumok nem látogatják a Binnaumok feleségeit... Azok meg egyáltalán meg se házasodnak!

– Azért előfordult már – nyögte ki George.

– Mikor? Mondj egyetlen esetet! – Az asszony föltartott ujját egész az arcába tolta.

George félrelökte felesége kezét.

– Jó, jó, valóban szokatlan eset – ismerte el –, de nem értem, mi benne a perverz.

Susan ökle olyan erővel csapott le az asztalra, hogy megcsörrentek az edények és az evőeszközök.

– Te le akarsz feküdni Albert feleségével!

– Albert meg veled feküdt le! – vágott vissza George. – Akkor nem tiltakoztál ennyire!

Emily és Buck elképedten bámult. Szüleik veszekedései általában olyan unalmas témák körül forogtak, mint a pénz. Most azonban a szex került terítékre! Hihetetlen! Ilyesmit eddig csak a tévében láttak. Fejük ide-oda forgott, mintha teniszmeccset néztek volna.

– Alberttel mi nem szeretkeztünk! – jelentette ki Susan határozottan. – Ő csak katalizált engem.

– Hívd annak, aminek akarod. Amit akar, az nem változik.

Susan gondolatban ekkor érkezett el ahhoz a ponthoz, amitől George leginkább tartott. Ha ilyen rosszul reagált az ügy ártatlanabbik részére, mit fog szólni az őt igazán kellemetlenül érintő szakaszhoz? A válasz nem sokáig váratott magára.

– És velem mi lesz? – követelte az asszony. – Ahhoz, hogy megtermékenyítsd a menyecskét, minél több bagna folyadékot kell fölhalmozni. Vagyis nem feketünk le egymással egy hónapig!

– Nem hozhatunk meg ennyi áldozatot a barátainkért? – kérdezte a férfi szomorkásan, azzal a reménnyel, hátha előcsalogathatja a régi, kedves és józan Susant ennek a veszedelmes újnak az árnyékából.

– Szép kis áldozat! Neked az, ha más nőkkel cicázol?

– „Cicázom?” – George többé nem tudott uralkodni magán. Egészen eddig kordába szorította indulatait, ám most nagyobb hangerőre váltott. – Teljesen úgy beszélsz már, mint egy ember!

Susan elsápadt.

– Hogy mondhatasz ilyet?!

– Tudod, mit gondolok? – kiabált tovább George, és magában el kellett ismerje azt a riasztó tényt, hogy Mattnek igaza volt. – Azt, hogy féltékeny vagy!

Susan kikapta az öléből a szalvétát, az asztalra hajította, és fölpattant.

– A barátnőm, Jessica figyelmeztetett erre! Ti férfiak mindenre képesek vagytok, hogy kielégítsétek a nadrágotokban bujkáló kígyót!

Azzal kiviharzott az ebédlőből. Most már George is talpon volt, úgy ordította utána:

– *Miféle kígyót?!*

Fölcsörtetett a lépcsőn, még épp időben, hogy meghallja a hálószoobaajtó csapódását.

– Susan, nem vártam tőled ilyen viselkedést! – Az ajtó előtt állt, és igyekezett józanabb hangra váltani. – Hisz én is áldozatot hozok! Nem értem a gondolatmenetedet. Te... te tényleg azt hiszed, annyira le akarok feküdni Mayjel, hogy még az egy hónapos önmegtartóztatást is vállalom?

– Csak azt tudom – felelte Susan az ajtó túloldaláról –, ma egész nap azt bizonygattam, te sose néznél rá más nőre. Erre este bejelentetted, hogy... hogy egy hónapig semmi szex, mert le akarsz feküdni Albert feleségével! Talán ő csinosabb, mint én, George? Vagy csak egyszerűen meguntál már?

– Én meg egész nap azt bizonygattam Mattnek – kiabálta George –, hogy te megértő leszel, és...

Az asszony föltépte az ajtót, és rémülten bámult rá. – *Matt* tud róla?

– Öö, igen, de...

– Uramatyám! Kinek mondtad még el, George?! Hány rendőr haverod tudja, hogy akarsz engem porig alázni? Vagy talán már az esti híradó is bemondja? – Megint becsapta az ajtót, ezúttal a férje arcába.

George csak állt, és maga elé meredt.

Tudta, ezen az éjszakán már nem lépi át a hálószooba küszöbét.

Gyűlölt a díványon aludni. Reggelre mindig megfájdult tőle a háta.

– Ha Matt észreveszi, milyen furcsán ülök mormogta maga elé komoran –, majd azt mondom, elcsúsztam egy szappanon a zuhanyozóban.

9. fejezet

– Elcsúsztál egy szappanon?

Cathy megpróbált nem nevetni, de minden ilyen irányú kísérlete kudarcot vallott. A heverő szélén ült Matt lakásában, és most tehetetlenül átadta magát a vihorászásnak. Sikes a bútordarab másik végére telepedett, és karját összefonva türelmesen várt.

– Örülök, hogy ilyen viccesnek találod – mondta.

– És hittek neked? Akarom mondani... hitt neked *valaki is?*

– Természetesen.

Cathy kétkedően pillantott rá.

– Még George is?

– Még George is – felelte Sikes dacosan.

– Aha.

– Nézd, Cathy, miért kellett átjönnöd ma este? Persze nem mintha nem örülnék neked – tette hozzá. – Vagyis... miért hagynánk ki egy remek alkalmat néhány újabb sérülés beszerzésére? Erre gondoltál?

– Ez nem szép tőled, Matt – mondta a nő morcosan. – Én figyelmeztettelek előre.

– Ja, persze... tudom. – Sikes fölsóhajtott.

– Csak te nem vetted komolyan a figyelmeztetésemet.

– Talán az oldaladra pingáltathatnál egy orvosi igazolást.

– Nem – sóhajtott Cathy. – Egy ember azt se veszi igazán komolyan.

Egy pillanatra elhallgattak, aztán a férfi szólalt meg újra: – Cathy, miért...

– Hogy miért jöttem át? – Sikes bólintott. – Mert helyre akartam hozni a tegnap este történeteket.

– Hogyan? Várj, hadd találjam ki. Ma hagyod, hogy az ágyhoz bilincseljelek. Ez az?

Cathy egy pillanatig komolyan fontolóra vette a dolgot, aztán megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy azt különösebben élvezném. És te?

Sikes maga elé képzelte Cathyt meztelenül, az ágyhoz láncolva. Teste meg-megvonaglik a gyönyörtől, ő pedig lassan maga alá győri...

Aztán egy mámoros pillanatban a nő hirtelen kiharapja a nyelvét.

– Á – szólalt meg –, biztos én sem. De... akkor mi a terved?

– Menjünk be a hálósobába.

– Ez a kedvenc mondatom – vágta rá Sikes habozás nélkül. Bementek hát a hálósobába, és ott Cathy ráparancsolt, hogy vegye le az ingét.

– Most feküdj hasra – mondta aztán.

– Komolyan gondolod? – kérdezte Sikes értetlenül. – Hason fekve nem tudok...

– De én igen. – Azzal, a férfi legnagyobb meglepetésére, megropogtatta ujjízületeit.

Sikes nemigen tudta ugyan, mire számítsen, de azért engedelmesen hasra feküdt az ágyon. Akkor Cathy lovaglólülésben a hátára telepedett, és ujjait mélyen a lapockájába nyomta.

– Az egész házban nem találsz nálam jobb masszórt – mondta magabiztosan. – Ráadásul azt is pontosan tudom, hogyan segíthetünk az efféle gondokon.

– A zuhanyozóbeli balesetek következményeire gondolsz?

– Ahogy mondd.

Szakértő ujjai a férfi húsába mélyedtek. Sikes ellazított.

– Tudod, Matt, nemcsak a nyakadról van szó. A válladon is csomókba ugrottak össze az izmok. Nálad feszültebb fickót még nem is masszíroztam.

– Ezek szerint zsaruval még nem volt dolgod?

– Nem.

– Hát ez az.

A váll felől most a nyak irányába indult. Munkálkodása nyomán a férfi hamarosan ott is teljesen ellazult.

– Jobb már? – kérdezte halkan a nő.

– Mint a mesében, a gyógyító kezek – mormogta Sikes elismerően.

– Orvos vagyok – jelentette ki Cathy magától értetődően.

A férfi elmosolyodott. Ő természetesen nem erre gondolt. Cathy mindig mindent szó szerint vesz. Persze épp ez az egyik ok, amiért sze...

Hohó!

Majdnem azt mondta, szereti.

Döbbsen vette észre, hogy még magában sem szívesen ejti ki ezt a szót. Ez pedig azt jelentette, messze van az a pillanat, amikor esetleg hangosan is kimondja.

A nő kijelentése azonban hirtelen másfelé terelte gondolatait. Az éppen aktuális ügy jutott eszébe.

– Te Cathy, ismersz valakit a megyeieknél?

A nő bólintott, aztán rájött, Sikes nem láthatja.

– Egy pár embert. Miért?

– Valaki kitett egy Jött csecsemőt, mi meg nem találunk orvost, aki megvizsgálja.

A nő csettintett a nyelvével.

– A megyeiek ki se látszanak a munkából. – Elgondolkodott egy pillanatra, majd hozzátette: – Ha akarod, én megnézhetem.

– Az remek lenne. Kösz.

Cathy abbahagyta a masszírozást, és lazításul néhányszor ökölbe szorította a kezét.

– Na jó, ülj föl – mondta aztán, és lemászott a férfiről. – Hogy érzed magad?

Sikes föltápáskodott, és megrázta magát, mint valami nagytestű kutya.

– Ez fantasztikus. Hol tanultad?

– Csak jó érzésem van hozzá. Volt egy páciensem, aki a fejébe vette, hogy én egyetlen érintésemmel meggyógyíthatom. Nyilván túl sokszor látta az *E.T.*-t. Erre én elkezdtem masszírozni, ő meg szabályosan elolvadt a kezem alatt. Később vettem pár órát, kialakítottam a saját technikámat, és tessék.

– Bűvös ujjak.

– Hogy van a zúzódásod?

Finoman kezébe vette a férfi állát, és közelebből megvizsgálta. Bűntudata kissé csillapult, mikor látta, lassan már halványul lilásfekete színe.

– Ha megcsókolnád – mondta Sikes a legártatlanabb hangon –, mindjárt jobban lenne.

Cathy hitetlenkedve pillantott rá.

– Tényleg?

A férfi őszintén bólintott.

– Ühümm.

Cathy előrehajolt, hogy megcsókolja az állát, de a férfi váratlanul úgy fordította a fejét, hogy a szájuk találkozzon. Mikor a nő visszahúzódott, meglátta, Sikes úgy vigyorog, mint valami vásott kis kölyök.

– Matt – szólt rá megrovóan.

A férfi közelebb tornászta magát hozzá.

– Vedd le a blúzod. Most én masszírozlak meg *téged*. Tudod, nekem is bűvös ujjaim vannak.

Cathy csak bámult.

– Matt, első alkalommal még megértettem a lelkesedéset, mert... mert nyilván nem fogtad föl a következményeket. No de másodszor? Uramatyám, csak nem akarsz megint összetöretetni magad? – Aztán utánagondolt. – Vagy mégis? – kérdezte. – Úgy értem... tudom, vannak olyan emberek, akik...

– Nem tartozom közéjük – jelentette ki Sikes.

– Hát akkor... talán elfelejtetted, mi történt legutóbb, amikor megérintetted a foltjaimat?

– Nem érek a foltjaidhoz. Csak a melleidet akarom kicsit megfoddosni.

Hangja elég józanul csengett. Cathy megfontolta a dolgot.

– Hát, azt hiszem, abból nem lehet baj.

Elkezdte kigombolni a blúzá, de aztán megdermedt. Soha nem gondolt még úgy a mellére, mint az izgatás eszközére. Azt ugyan tudta, a földi férfiak előszeretettel legeltetik szemüket az efféle domborulatokon, a tenctoniak számára azonban semmit sem jelentettek. Ő sem igen tudott mit kezdeni velük.

Matt azonban... neki jóval nagyobb gyakorlata lehet az ilyen dolgokban. És talán a végén még kiderül, az izgatásnak ez is jó módszere...

– Nem – mondta határozottan, és visszagombolta a blúzá. – Lehet, hogy így is fölizgulok. Túl veszélyes.

Sikes hátradőlt, arcára jól láthatóan kiült a csalódottság.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte elgyötörten. – Akkor én már sosem érhetek hozzád?

– Előbb gyakorolnod kell.

Sikes felnyögött, és visszahanyatlott az ágyra, karját széttárva, mintha az imént feszítették volna keresztre.

Cathy együtt érzett vele. Ha valaki váratlanul hozzá lép, és közli vele, hogy mindaz, amit az orvoslásról tud, elavult, és előről kell kezdenie a tanulást, ő is biztosan ugyanígy elkeseredne. Mindazonáltal meg kellett győznie a férfit, ez az egyetlen járható út. Máskülönben kapcsolatuk sohasem juthatna túl az első lépcsőfokon, abba az irányba, amelyre, úgy gyanította, mindketten számítanak.

– Nézd, Matt, a UCLA-n indítanak egy Ember-Jött kapcsolatokra felkészítő tanfolyamot. Jelentkezzünk.

Sikes az arcát a kezébe temette.

– Egy tanfolyamra? Meg akarják tanítani nekem, mi az a szex?

– Nem, csak arra, hogyan csináld *velem* – hangsúlyozta ki Cathy.

– Ó, nem. Felejtsd el. Szó se lehet róla.

Cathyt megdöbbsentette az ellenkezés hevevége. – Miért?

Sikes fölült, és ujjain számolgatni kezdte az okokat.

– Először is, ez a legszemélyesebb magánügyem, amit kettő: többnyire zárt ajtók mögött intézek. És három: egyáltalán, ez az egész olyan kellemetlen.

Lassan fölkelt az ágyról. Cathy agya közben zakatolt, végiggondolta a lehetséges lépéseket, és azok végső következményeit. Bár ő könnyebben megbirkózott a témával, mint Matt, beszélni nem különösebben szeretett róla. Mégis erőt vett magán, és visszafojtott hangon megszólalt:

– Matt, én nem plátói kapcsolatra vágyom veled.

– Ki akar itt plátói kapcsolatot? – A férfi zavarodottnak látszott. Nyilván nem értette meg. A kemény, magabiztos Matt Sikes nehezen fogadta csak el, ami Cathy fejében már rég megvilágosodott.

Szembefordult a férfival.

– Ha nem megyünk el a tanfolyamra, semmi egyébről nem lehet szó!

Sikes szemében lassan földerengett az értelem. Cathy mégis tartott tőle, nem fogadja majd tárt karokkal az előttük álló egyedüli lehetőséget.

– Matt – mondta, és hangja egy oktávval lejjebb ereszkedett –, tudod... többször elképzeltem már, hogy átjövök ide, letépek rólad a ruhát, és végigszeretkezem veled az egész lakást.

Sikes szemé tágra nyílt. – Igen?

Cathy bólintott.

– Jöhet a tanfolyam – jelentette ki a férfi határozottan.

Cathy vidáman összecsapta a tenyerét, odaugrott hozzá, és egy csókot nyomott a feje búbjára.

– Nem fogod megbánni.

– A fenéket nem – mondta Matt gyászos hangon. – De ígérd meg, hogy nem kényszerítenek ott minket semmi megalázó dologra.

– Nem tehetem – felelte Cathy. – Te olyan apróságokon is fölháborodsz, hogy ilyen nem állíthatok biztosan.

Sikest ez nem dobta fel túlságosan, úgyhogy Cathy kapott az alkalmon, és villámgyorsan témát változtatott.

– Mellesleg – mondta –, gondoltam, szólok, sikerült eladnom azokat a jegyeket a *Fantomra*. Egész jó pénzt kaptam értük.

– Ó, Cath, most már igazán rémesen érzem magam.

– Semmi okod rá, Matt – nyugtatta a nő. – Nem jött össze. Te nem értél rá, én meg, hogy őszinte legyek... és remélem, ettől még nem bízod el magad... nem is tudtam mást, akivel elmehetnék. Szóval... ennyi.

Nem látszott nagyon letörtnek, Sikest mégis bántotta a dolog. Különösen, mivel tudta a teljes igazságot. Szegény Cathy, ha rájönne, igazából milyen szemét alak is ő...

Hirtelen meghallotta a saját hangját, amint azt mondja:

– Hát, tudod, a helyzet az, valaki vissza kellett mondja a jelentkezését, úgyhogy tudtam szerezni még egy belépőt arra a vacsorára. Örölnék, ha eljönnél velem.

Cathy fölillantotta gyönyörű mosolyát.

– Ó, Matt! De drága vagy! De biztosan nem lesz baj belőle?

– Hát persze, hogy biztos. Nekem elhiheted. Na, mit szólsz?

– Természetesen megyek.

– Akkor megegyeztünk.

Cathy boldogan ölelte át. Sikes azonban csak ült, bénán, és érezte, lassan előnti a jeges rémület. Mi lesz ebből!

Tiszta szívéből remélte, hogy az évek során, mióta nem találkoztak, Perelli véleménye gyökeresen megváltozott a Jötteket illetően.

Máskülönben igen kellemetlen este vár mindannyiukra. Még hogy kellemetlen.

Katasztrófális!

10. fejezet

Sikes másnap reggel vidáman fütyörészve lépett be a kapitányság épületébe. Megint összetalálkozott Sandy Beach-csel.

– Mi az őrmester, a biztonság kedvéért átváltottál a fürdőkádra? – kiáltotta oda neki a fiatalember, aztán nagyot nevetett.

– Jön még kutyára dér, te senkiházi – morogta maga elé Sikes.

George, mint mindig, most is megelőzte. A komputere képernyőjét bámulta éppen, keze a billentyűzeten repkedett. Szinte rá se pillantott Sikesra, mikor az megszólította:

– Mit csinálsz?

– Szemtanúk szerint a gyanúsítottunk, az óriás, leesett a felüljáróról, egyenesen rá egy élelmiszer-szállító teherautó ponyvájára – felelte George fürgén. – Most állítok össze egy listát a Kis Tencton területén át közlekedő járatokról.

Sikes bólintott.

– Én is épp ezt akartam javasolni.

George diplomatikusan csak köhintett egyet, miközben társa letelepedett vele szemben. Matt örömmel látta, hogy ezúttal nyoma sincs semmiféle menyétcsemegének, legyen az mártogatós vagy zseléforma.

– Mi volt tegnap este? – kérdezte.

George nem válaszolt, ehelyett sokkal nagyobb érdeklődéssel kezdte bámulni a képernyőt, mint amit az megkövetelt. Ez már magában is elegendő válasz volt Sikes kérdésére. Ő azonban nem hagyta annyiban, most, hogy végre az ő kezébe jutott a jobb leosztás a mindentudó és gyakran beképzelt Francsóval szemben.

– Meséltél Susannak Albertről és Mayról?

George végre fölpillantott.

– Igen, meséltem. – De már vissza is tért a munkájához.

Mikor látta, hogy hiába várja a részleteket, Sikes türelmetlenül rákérdezett:

– És...?

George mély lélegzetet vett. Matt ebből azonnal rájött, hogy hazudni készül. George észre se vette, de valahányszor valami valótlanságot akart kimondani, mindig nagy adag levegőt szívott be

előtte, mintha az megkönnyítené számára a beszédet. Határozottan pillantott föl, nem is sejtve, társa máris milyen kételyek közt lesi szavait.

– Sajnálom, hogy ki kell ábrándítsalak, de Susan tiszta szívéből egyetértett velem.

Sikes hátradőlt, és kezével meglepetést színelve az arcához kapott.

– Komolyan?

George azonban, elég átlátszó módon, már témát is váltott.

– És te mire jutottál Cathyvel? Találkoztatok a... az elcsúszásod óta?

– Ami azt illeti, tegnap este – felelte Sikes könnyedén. Saját magát persze kitűnő hazudozónak tartotta.

Francisco alaposan végigtanulmányozta.

– Látom, nincsenek rajtad újabb sebek. Ezek szerint önmegtartóztatást gyakoroltál.

Sikes igyekezett minél közömbösebb képet vágni, miközben a körmét nézegette elmélyülten.

– Sajnálom, hogy ki kell ábrándítsalak, de nagy hancúr volt az éjjel.

Most George ereszthetett meg egy gúnyos megjegyzést:

– És te még mindig élsz?

– Ja. Nem nagy ügy. Cathynek csak hozzá kellett szoknia... – itt drámai szünetet tartott – ...az emberi érintés csodáihoz.

George, Matt előbbi mozdulatát utánózva, most szintén az arcához kapott.

– Azt akarod mondani, végigcsináltatok? Nyomattatok egy jót, hogy a ti földi kifejezésekkel éljék?

– Meg kell mondjam – csóválta a fejét Sikes –, elég közönséges vagy újabban.

– Helló, George. Matt.

A háta mögül megszólaló hang megfagyasztotta Sikes ereiben a vért. Mosolya is hasonlóan fagyos volt, amikor megfordult.

– Helló, Cathy.

Az előző esti barátságos, (szinte) mindenre kapható nő helyett azonban egy szigorúan üzleti ügyben érkezett látogatót látott maga előtt. Kezében fekete orvosi táskát tartott. Sikesnek idegességében elég sok idejébe telt, mire rájött, ő hívta ide Cathyt. Szerencsétlenségére azonban – amilyen tyúkeszű – nem számított rá, hogy a nő minden szépen hangzó hazugságát egy pillanat alatt romba döntheti.

Gyorsan fölpattant hát, átölelte a nő vállát, és a gyermekmegőrző irányába fordította.

– Azért jött, öö, hogy megnézzé a babát – magyarázta George-nak, és közben finoman taszigálni kezdte Cathyt előre.

– Milyen kedves ötlet. – George udvarias hangja mit sem leplezte az arcára kiült mohó kíváncsiságot.

Sikes minden erőlködése hiábavalónak bizonyult. Cathy egyszer csak visszafordult, és lábujjhegyre állva izgatottan rugózni kezdett.

– Mesélte Matt – újságolta vidáman –, hogy beiratkozunk egy szextanfolyamra?

– Cathy... – szűrte a fogai közt Sikes.

George-nak sikerült meglepett arcot vágnia.

– Én azt hittem, ti már sikeresen túl vagytok az első közösülésen.

– Muszáj erről beszélnünk? – kérdezte Matt, és legszívesebben elsüllyedt volna.

Cathy a homlokát ráncolta.

– Ezt meg honnan vetted?

Sikesből váratlanul kitört minden elkeseredése.

– Tudjátok, nagyon örülnék, ha megértenétek végre, hogy vannak dolgok, amiket nem illik nagyközönség előtt kitergetni! Az ember nem meséli el boldog-boldogtalannak a magánélete legapróbb részleteit! Közösültünk, nem közösültünk... megőrülök a folytonos kíváncsiskodástól! És ettől a szótól is undorodom! Ha már folyton erről kell beszélnetek, használjatok legalább valami... valami tenctoni kifejezést! Basz...!

Hirtelen ráébredt, hogy az egész teremben csak az ő hangja hallatszik.

Körülnézett.

Minden szem rá meredt. Grazer is kijött az irodájából, és most őt bámulta. És hogy a dolog még izgalmasabb legyen, az egyik sarokban egy pap és két apáca állt. Sikésnak fogalma se volt, mit kereshetnek a kapitányságon, de gyanította, az Úr küldte őket, hogy a lehető legteljesebbé tegye az ő megaláztatását.

– ...szuskulcs – fejezte be.

Még mindig őt bámulta mindenki.

– Matt – szólalt meg ekkor Cathy, a férfit örök hálára kötelezve –, sietnem kell vissza a kórházba. Megnézhetném a gyereket?

– Persze – vágta rá Sikes gyorsan, és kitaszigálta a nőt az eligazítóból, mielőtt további szörnyűségek történhetek volna.

Miközben a folyosón a gyermekmegőrző felé sétáltak, egyre azt várta, hogy Cathy szóljon végre valamit. A nő azonban hallgatott. Vajon most haragszik rá? Csalódott? Vagy megsértődött?

Lopva rápillantott, és azt kellett lássa, hogy Cathy őt bámulja, arcán gonosz vigyorral. Hirtelen minden idegessége elszállt.

– Egy kicsit elsietted azt a dicsekvést, nem igaz, Matt?

A férfi vállat vont.

– Én inkább úgy mondanám, hangot adtam a vágyaimnak.

– Van egy ötletem. Legközelebb egyeztessük a sztorijainkat, akkor elkerülhetjük az ilyen ellentmondásokat. Mit szólsz hozzá?

– Legközelebb már nem kell majd valótlant állítanom. Rendben?

– Rendben. – Cathy megszorította a kezét, és még mindig fogta, amikor beléptek a gyermekmegőrzőbe.

Aztán hirtelen meglátta a rácsos kiságyban fekvő csecsemőt. Úgy megszorította Matt kezét, a férfi azt hitte, mindjárt összeroppannak a csontjai. Sikes kétségbeesetten igyekezett kiszabadítani ujjait. Cathy mindezt észre sem vette, figyelmét annyira lekötötte a gyermek.

Odasétált a kiságyhoz, és lenézett. A gyermek olyan komoly pillantással méregette, ami egyáltalán nem illett látszólag pár hónapos korához.

– Gyönyörű – suttogta Cathy. Aztán odanyújtotta a férfinak az orvosi táskát: – Fogd meg.

Sikes elvette, a nő pedig lenyúlt, és olyan gyengéden, mintha egy szappanbuborékot fogna, fölemelte a gyermeket. Átrakta a pelenkázóasztalra, hogy közelebről is megvizsgálhassa.

Egy pillanatig mozdulatlanul nézte, aztán nagy levegőt vett, és ujjait finoman végigfuttatta a csecsemő koponyáján, a csontokat kitapogatva. Aztán kinyitotta a táskát, elővett egy mércével ellátott, fogószerű szerszámot, és lemérte vele a gyermek fejét. Amikor ez is megvolt, egy parányi lámpával bevilágított a fülnyílásokba, és a szemekbe. A gyermek pislogni kezdett.

Cathy letette a lámpát, fölemelte a baba lábait, és ujját végighúzta a kicsiny talpakon. A gyermek ösztönösen föl húzta a térdét.

A nő immár teljes mértékben orvosként volt jelen. Egy darabig még vizsgálta a lábakat, aztán a lámpa ceruzavastagságú nyelét a gyermek kezébe helyezte. Az aprócska ujjak rögtön körülölelték.

– Jó Babinski-reflexek – mormolta Cathy. Aztán megfogta a baba állát, és egyik oldalról a másikra fordította a fejét.

– Hihetetlen – mondta.

Éppen újból beletúrta a táskájába, amikor belépett Grazer kapitány. Sikest egy pillantásra se méltatta, nyilván úgy döntött, ha az iménti jelenetet tisztázni akarja, inkább máskor teszi meg.

– Mi a véleménye? – fordult Cathyhez.

A nő nem felelt, figyelmét még mindig lekötötte a baba. Kétcsövű Jött sztetoszkópot húzott elő. Sikes válaszolt helyette:

– Még nem végzett a vizsgálattal.

Grazer aprót bólintott, aztán még valamit mondani akart, de Cathy villámló pillantást vetett rá.

– Csss!

Grazer mozdulatlanra dermedt, a nő pedig a gyermek mellére helyezte a sztetoszkópot, és hallgatózni kezdett.

Sikes izgatottan figyelt. Ez már nem egyszerű rutinvizsgálat volt. Cathy arcára zavar ült ki, miközben ide-oda mozgatta a sztetoszkópot. Aztán elvette, és a saját mellére helyezte, mintha csak meg akarna győződni róla, jól működik-e. Bólintott, elégedetten az eredménnyel, és újra a csecsemőt kezdte vizsgálni vele. Egy pillanattal később döbbenten nézett föl.

Hátralépett, és úgy meredt a gyermekre, mintha annak hirtelen körbefordult volna a feje.

– Mi az? – kérdezte Sikes, most már igazán aggódva.

– Neki... – Cathy olyan képet vágott, mintha erőlködni kéne, hogy eszébe jussanak a szavak. – Neki csak egy vérkeringési rendszere van.

– Mi?!

Ezt már George kiáltotta, aki, úgy látszik, végzett dolgával az asztalánál, és követte őket a gyermekmegőrzőbe. Hozzá pedig olyan képet vágott, mintha legalábbis attól tartana, Cathynek elment az esze.

– Úgy érted, nincs meg a két szíve? – kérdezte Sikes meglepődve.

Cathy a fejét rázta, de nem tiltakozásként, csupán zavarában...

– Nincs. Csak egy.

Grazer, aki szakértőnek tartotta magát tenctoni ügyekben, ezt szintén nem hagyhatta szó nélkül.

– Lehetetlen. Hiszen ő is Jött.

– Talán mégsem – mondta Cathy bizonytalanul. – Egy szíve van, és a feje sem foltos. A mozgása is inkább embergyermeket idéz.

Sikes az angyalarcú csöpp kislányra nézett.

– Ez nem embergyerek, Cathy.

– Nem. – A nő válasza mintha távolról érkezett volna. – A fül alakja... a koponya formája... határozottan Jött származásra vall.

Most Grazer vágott zavarodott képet. Látszott rajta, kételkedni kezd Cathy hozzáértésében.

– Hisz épp az imént mondta, hogy nem Jött – jelentette ki leereszkedő hangon.

Cathy tudomást sem vett a gúnyolódásról.

– Úgy értettem, nem egészen Jött. – Szünetet tartott. Mintha egy olyan medencébe készülne fejest ugrani, amiből kiszivattyúzták a vizet.

– Szerintem inkább félvér.

Szavait pillanatnyi néma csönd követte.

– Egy félvér? – nyögte ki Sikes végül.

Cathy bólintott. Az első, legnagyobb akadályt már leküzdötte, kimondta a véleményét.

– Félig ember... félig Jött.

– Az lehetetlen – közölte George. – Egy Jött könnyebben hozna össze utódot egy kacsacsőrű emlőssel, mint egy emberrel.

Cathy ridegen pillantott rá.

– Biztos konyítasz annyit a genetikához, George, hogy meg tudd védeni az álláspontodat? A tény az, a tenctoniak egyetlen generációváltás alatt is minden körülményhez remekül tudnak alkalmazkodni. Az első kereszteződések megjelenése csupán idő kérdése volt.

Grazert elöntötte az izgalom.

– Ez azt jelenti, hogy ő az első ilyen csecsemő? És pont az én körzetemben?

– Biztosat még nem állíthatok – jelentette ki Cathy, megrémülve, hogy könnyen elgaloppírozhatja magát. – El kell végeznem néhány tesztet.

Grazer azonban nem is hallotta, mit mond. Csak a fejében zsongó hangcskákra figyelt, melyek azt kiáltozták: *Itt van életed nagy lehetősége!* Megpördült, Sikesra és Franciscóra nézett.

– Találják meg a szüleit! – parancsolta, mintha a nyomozók nem ezen törték volna magukat réges-rég. Aztán visszafordult Cathyhez. – Én meg összehívok egy sajtókonferenciát!

A nő elfehéredett.

– Ne, várjon! – Fölemelte a kezét, mintha egy ütést akarna kivédeni.

– Nem lehetek biztos a dolgomban, amíg el nem végeztem azokat a

teszteket.

– Nekem már ennyi is elég! – mondta Grazer. – Mellesleg... én is ugyanerre a következtetésre jutottam, csak nem akartam előre szólni, nehogy befolyásoljam a vizsgálat menetét.

– Rádadásul – szólt közbe Sikes, pár centire közelítve egymáshoz hüvelyk- és mutatóujját – ilyen közel járt már a közönséges megfázás gyógy módjának főlátalásához, és nem akarta megosztani a figyelmét.

George aggdó arcot vágott.

– Kapitány, tisztelettel megjegyzem, én az ön helyében nem hívnék össze sajtókonferenciát. Az beláthatatlan következményekkel járhat. Az emberek könnyen megijednek, ha a Jötteknek valami új tulajdonságára derül fény. Nem lepődnék meg, ha a bejelentése erőszakos cselekmények egész hullámát vonná maga után.

Grazer, ha hallotta is, nem adta semmi jelét.

– Találják meg a szüleit! – ordította újra, aztán kiviharzott az ajtón.

Sikes, Cathy és George összenéztek.

– Most aztán nagy szarban vagyunk – közölte Matt.

A sajtó megérkeztével tovább romlott a helyzet.

Egy-két óra leforgása alatt az eligazító dugig megtelt újságírókkal, riporterekkel. Ha akart, Grazer nagyon hatékonyan tudott dolgozni. Sajnos azonban azok a dolgok, amik leginkább fölkeltették a figyelmét, csak igen ritkán kapcsolódtak szorosabban a rendőri munkához.

Matt és George jó ideje már a várost járta, ellenőrizve minden gyermekklinikát és szülézetet, használható nyomra azonban sehol nem akadtak. Visszatértük pedig a legteljesebb zűrzavar fogadta őket a kapitányságon. Könyökükkel kellett utat vágniuk a sajtó jegyzetömböt, magnót és kamerát szorongató képviselői között, hogy valami nyugodtabb zugot kereshessenek maguknak.

Az egyik újságíró durván félrelökte Sikest.

– Tűnés, öregem – ordította túl a hangzavart. – Sajtóigazolványom van!

– Nekem meg rossz természetem – vágott vissza Sikes.

– Hé, Matt – szólt rá George. – Megígérted, hogy nem töröd el több firkász lábát.

Sikes hálásan pillantott társára a nem várt segítségért. Az újságíró immár sokkal nagyobb tiszteletet mutatva szó nélkül kikerülte őket.

– Kösz, George – mondta Sikes.

Francisco nagyon emberi módon csak vállat vont. – A szemtelenség nem bocsánatos bűn.

A terem túlsó végében emelvényt állítottak föl, amit körbepakoltak mikrofonokkal. Még néhány pillanat telt el teljes zűrzavarban, aztán Grazer jelent meg, nyomában a láthatóan kínosan szorongó Cathyvel. Föltartott kézzel utasította vissza a kérdéseket, míg oda nem ért az emelvényhez.

– Köszönöm, hogy eljöttek, hölgyeim és uraim, a sajtó tisztelt képviselői – kezdett bele mondókájába ünnepélyesen. Annyira el volt telve magával, Sikes már azt várta, mikor röppen föl elegánsan a levegőbe. – Még egyszer köszönöm, és ígérem, nem fogják megbánni, hogy eljöttek. Az LAPD olyasvalamire bukkant, ami, érzésem szerint, nemcsak itt, városunkban vált majd ki nagy visszhangot, de alighanem világszerte.

– Kezdődik – morogta Sikes a terem hátsó végében.

– Egy Kis Tenctonban folytatott rutin nyomozás során – folytatta Grazer – elhagyott csecsemőre bukkantunk. A gyermeket megőrzés céljából a kapitányságra hoztuk, és megpróbáltuk jól gondját viselni, már amennyire kétségbeejtően csökkenő költségvetésünk megengedte.

– Remek. A politikát is belekeveri – jegyezte meg Sikes. George bólintott.

Grazer azonban, mint kiderült, még csak a bemelegítő köröknél tartott.

– Attól a pillanattól kezdve, hogy először megláttam, tudtam, nem egy közönséges gyermekről van szó. Lehetetlennek tűnt, mégis úgy éreztem... – drámai szünetet tartott – ...az első félvér gyermek fekszik előttem.

Állak koppantak hangosan a padlón, szerte a helyiségben. Elégedetten a reakcióval, Grazer tovább nyomult.

– Behívtam dr. Frankelt, és ő igazolta a sejtéseimet.

Sikes egy lépést tett előre.

– Hogy ő hívatta be? – suttogta mérgesen.

George azonban, bölcsen, mint mindig, kezét csillapítóan Sikes vállára tette.

– Ne keveredj bele ebbe, Matthew. Tarts távolságot. Hidd el, nem akarsz részese lenni annak, ami most következik.

Sikes George-ra pillantott.

– Miért, mi következik?

– Csak figyelj – mondta válasza helyett a társa.

Úgy látszott, Cathy megpróbál szóhoz jutni.

– Kérem, szabad lesz...? – kezdte, de Grazer félretolta. Ez az ő műsora volt, semmiképpen nem akarta kiadni kezéből az irányítást.

– Természetesen *elrendeltem* további vizsgálatokat, hogy teljesen biztosak lehessünk a dolgunkban – mondta.

Most azonban belé fojtották a szót. Az újságírók mind egyszerre kezdtek ordibálni. Kérdések röpködtek, mint várostromkor a tüzes nyilak, az egyiktől nem lehetett érteni a másikat. Grazer hátralépett a mikrofonoktól, egy pillanatig döbbenten meredt maga elé. Úgy festett, mint egy szörföző, akit épp most sodort le deszkájáról egy hatalmas hullám. Aztán elmosolyodott, és türelmesen várta, hogy alábbhagyjon a hangzavar.

– A mennyországban érezheti magát – jegyezte meg Sikes. George bólintott.

– Örül, mint majom a sarkának.

Sikes értetlenül fordult felé.

– A mijének?

– A sarkának. Nem így szokták mondani?

Sikes végiggondolta.

– Majdnem – mondta aztán.

A tömeg eközben valamelyest lehiggadt, így Grazer végre kiválaszthatta magának az első kérdésfeltevőt.

– Van róla elképzelésük, kik lehetnek a szülők? – kiáltotta a szerencsés nyertes.

– Nem, *még* nem – felelte Cathy.

– De – tette hozzá Grazer, mintha csak most érkezne a hírrel a Sínai-hegyről – ígéretes nyomokra bukkantunk már.

– Még hogy ígéretes nyomok – fordult Sikes George-hoz. – Zsákutcák. Persze a két kifejezés egy és ugyanazt jelenti, csupán nézőpont kérdése az egész.

Grazer egy újabb integető kézre mutatott rá, és ekkor George-on volt a sor, hogy azt mondja:

– Kezdődik.

– Mire gondolsz? – kérdezte Matt.

– Ismerem azt a riportert. McGeenek hívják. Előítéleteit a Jöttekkel szemben eddigi munkái szemléletesen tanúsítják.

– Dr. Frankel! – kiáltotta McGee. – Ez nem a puristák aggodalmait igazolja? Hogy a Jöttek új irányba terelik az emberi evolúciót?

Grazer olyan arcot vágott, mintha jókora pofont kapott volna. Ő nem ilyen kérdéseket várt. Hirtelen előzékenységgel odaterelte Cathyt a mikrofonok elé.

– Hadd hangsúlyozzam ki újra – mondta a nő –, túl korai még határozottan állítani, hogy a gyermek félvér.

A feltett kérdésre nem létezett igazán jó válasz, de ez a lehetségesek közül sem a legsikerültebb volt. Úgy tűnt, a hatóságok egyszerűen visszavonulót fújnak, a kellemetlenségeket elkerülendő, holott Cathy csak azt az álláspontját ismételte meg, aminek már kezdettől fogva hangot adott. McGee vérszemet kapott.

– Nem lehet, hogy az emberiség végpusztulásának első jele ez?

– Több, mint négymilliárd ember él ezen a bolygón – felelte Cathy józanul. – Tenctoni pedig kevesebb, mint háromszázezer...

– Tehát a válasza igen! – ordította McGee. – Az egész csak idő kérdése!

Grazer ismét elvesztette uralmát a helyzet fölött. Az újságírók megint egymás szavába vágva kezdtek kiabálni.

– Nem tetszik ez nekem, George – jegyezte meg Sikes aggodalmasan. – Itt még csúnya dolgok történhetnek.

– Az a McGee mindig is a Jöttek ellen uszította az embereket – mondta George. – Ő meg az a chicagói riporter. Mintha folyton szörnyetegeket látnának minden sarokban.

Abban a pillanatban odalépett hozzájuk az egyik diszpécser, és átadott egy üzenetet.

– Az egyik járőr most szólt be Kis Tenctonból – hadarta izgatottan. – Azt az óriás termetű Jöttet, akit kerestek... elkapták, mikor lopni akart egy zöldségestől.

– Végre egy igazán ígéretes nyom a sok fecsegés után – mondta Matt George-nak, aztán a diszpécserhez fordult. – Szólj nekik, hogy megyünk... és hogy a fickó élve kell nekünk.

Azzal kirohantak az eligazítóból, magára hagyva az integető karok és elordított kérdések tengerében lassan de biztosan süllő Grazert.

11. fejezet

A Fairchild reklámügynökség épületében Jessica hitetlenkedve nézett Susanra.

– Tisztázzunk valamit – mondta. Számolni kezdett az ujjain. – Még soha az életben nem csalt meg. Most viszont bejelentette, hogy meg fogja tenni.

– Úgy van.

– Az asztalnál, vacsora közben. A gyerekek előtt.

– Igen. – Susan teljesen összetörve ült, arcát kezébe temetve.

– És azt gondolta, hogy te jóváhagyod. Sőt, egyenesen örülni fogsz neki.

– Úgy láttam, kicsit meg is sértődött, amikor fölháborodtam.

– És a gyerekek az ő pártját fogták?

– Azt hiszem. – Fölnézett. – Még ők akartak kioktatni engem.

– És míg ő arra készül, hogy megnyomorgassa azt a kis tyúkot, téged ott hagy egy hónapig parlagon?

– Igen.

Jessica hátradőlt és hangosat sóhajtott.

– Tudod, most az egyszer, most egyetlenegyszer szeretném, ha tévednék. Én már hozzászoktam a férfiak rohadtságához, de időnként mindig történik valami, ami új mélységekre döbbsen rá. Micsoda pofátlanság! Szegénykém.

Susan hátradőlt a székén, és idegesen húzgálta az ujjait.

– Talán túlreagálom a dolgokat...

Ezt épp annyira mondta Jessicának, mint saját magának. Szobatársnője határozottan a fejét csóválta.

– Túlreagálsz? Drágám, én szétrúgtam volna a prosztatáját.

– George-nak nincs prosztatája – jegyezte meg Susan.

– Akkor azt, amije van. Jól szétrúgtam volna.

Most Susan sóhajtott egy nagyot. Rosszul aludt, mint mindig, ha George nem volt vele. Ez általában olyankor történt, amikor a férjét valami rendőrségi ügy elszólította otthonról. Susan nem is tudott annál rosszabbat, mint feküdni az ágyon, bámulni a mennyezetet, és közben azon gondolkodni, mi lehet most vele, hazaér-e épségben?

Előzőéjjel azonban rájött, van rémesebb. Tudta, hogy férje ott fekszik tőle nem messze, a nappaliban, mégis, úgy érezte, ennél távolabb nem is lehetne. Harag és kétségbeesés közt vergődött egészen reggelig.

– Fogalmam sincs, mit csináljak – vallotta be.

– Kisanyám, csak egy dolgot tehetsz. Tüzet tűzzel olthatsz legbiztosabban.

Susan zavartan pillantott rá. Ez valami földi szófordulat lehet, gondolta. Nem tudta elhinni, hogy Jessica azt javasolja, gyújtsa föl George-ot.

– Én ha rájövök, Frank kifelé sandít a hámból, mindig veszek magamnak valami szűk, szexis ruhát. Lehet, hogy negyvennyolc vagyok, de a küllőim még mindig primák.

Susan most már egy szót sem értett.

– Te állatokat tartasz? – kérdezte tétován.

Jessica egy pillanatig elfelhősödött homlokkal bámulta, aztán beugrott neki, mi az ábra.

– Nem hüllők – mondta kuncogva. – Küllők. A lábaim. Na szóval, Frank attól beindul, én viszont nem engedek. Nem kapja meg, amit akar, míg én meg nem kapom, amit én akarok.

– Szóval azzal manipulálsz, hogy nem engeded magadhoz?

– Ja. Mi mást tehetnék?

– Jessica, én nem is tudom... Hiszen ha tényleg meg akarja tenni azt, akkor amúgy sem feküdhetnének le egymással.

– Annál jobb – mondta Jessica. – Add tudtára, hogy azt a hónapot alaposan megkeserítetted neki. Ott parádézhat azelőtte, és ő egy ujjal se nyúlhat hozzád. Meg fog örülni. Arról nem is beszélve, hogy ha térden csúszva visszakönyörgi is magát a kis kalandja után, te könnyűszerrel elbánhatsz vele közös életemek hátralevő részéig. Ezt is mondd csak meg neki előre.

– De miért tennék vele ilyet? – kérdezte Susan. – Hogy lehet így élni? Ez rémesen hangzik. A szexet... fegyverként használni? Milyen lehet így két ember kapcsolata?

– Drágám, talán az égből pottyantál ide?... Öö, ezt felejtsd el. – Közelebb húzta székét Susanéhoz, és határozottan mondta: – Ide figyelj, ha egy férfinak lábtörlője lesz, nem is látsz majd mást belőle a cipője talpán kívül.

Susan ijedtnek látszott.

– Annyira... furcsa nekem ez az egész.

– Ja, kisanyám, ilyen a háború – jelentette ki Jessica meggyőzően. – És én nem fogom hagyni, hogy elveszítsd.

Kis Tenctonban a nyomozók civil autója egy fekete-fehér járőr-kocsi mellett fékezett. Matt és George kiugrott, és odasietett a két szolgálatos rendőrhöz, Chase-hez és Morrához. Azok mintha hozzánőttek volna az aszfalthoz: vagy nem tudtak, vagy nem akartak megmozdulni. Látszott rajtuk, örömmel fogadták a parancsot, miszerint tartsák a távolságot, amíg Francisco és Sikes meg nem érkezik.

– Hol van? – kérdezte George.

Chase előremutatott.

– Arra lejjebb az utcában – válaszolta.

Mikor elindultak, Sikes megkérdezte:

– Sarokba szorítottátok?

– Á-á – csóválta a fejét Morra. – Ő szorított minket sarokba.

Sikes nem értette, miről beszél a másik, de aztán meglátta. Az óriás Jött egy másik járőr-kocsi tetején feküdt, és két hatalmas karja a két ajtót tartotta csukva. A rendőrök tehetetlenül kapálóztak odabent. Na persze belelőhettek volna a tetőbe a pisztolyukkal, de nyilván attól tartottak, hogy az erős páncélzatról visszapattanó golyók még bennük tesznek kárt. Ráadásul egy rendőr csak akkor tüzelhet a fegyverével, ha előzőleg rálőttek, vagy élete más módon forog közvetlen veszélyben. Arról nem szóltak az előírások, mi a teendő, ha az embert fogva tartják a saját kocsijában. A közelben egy fölforgatott zöldségestand hevert. Nem volt nehéz rájönni, mi történhetett.

Chase és Morra fedezte a két nyomozó közeledését, de ügyeltek rá, hogy néhány méterrel mindig lemaradjanak.

– Szép darab – fűttyentett Sikes.

– Csak hiányzik neki pár kereke – bátorkodott megjegyezni Chase.

Sikes és Francisco egymásra néztek. Nem is kellett megbeszélniük, hogyan fogjanak hozzá a feladathoz, annyira egyértelműnek tűnt az egész.

Lassan, tagoltan, a legkevésbé sem erőszakosan, George odaszólt az óriásnak:

– *[Mássz le a kocsiról. Senki sem akar bántani.]*

Remélte, válaszul valami értelmes reakciót kap, hogy fölmérhesse, kivel állnak szemben. Ha kommunikáció-képes, értelmes egyénnel,

akkor talán beszélhetnek a fejével. Ha azonban egy dühöngő őrülttel, akkor nagy a valószínűsége, hogy nem ússzák meg a dolgot sebesültek nélkül.

Kezdeti reményei szertefoszlottak, amikor meghallotta az óriás fülszaggató, tagolatlan üvöltését. George azonban öreg róka volt, nem mutatta ki elbizonytalanodását.

– *[Senki sem fog bántani. Kérlek, mássz le a kocsiról]* – mondta, hangjába őszinte határozottságot erőltetve.

Megállt az autótól másfél méternyire. Az óriás csak bámult rá, és még szorosabban fogta az ajtókat.

Morra, aki, úgy tűnt, jól szórakozik, levette a sapkáját, és megvakarta a fejét.

– Most mit csináljunk? – kérdezte.

– Állítólag gyümölcsöt akart lopni – érvelt Sikes. – Akkor éhes lehet.

George-tól várt támogatást, és a Jött bólintott is. Odasétált a fölfordult zöldségespulthoz, és kiválasztotta a leghatalmasabb piros almát.

Aztán, mivel áldott jó természetéről még ebben a pillanatban sem feledkezett meg, megnézte az árát, és lerakott ötven centet oda, ahonnan a gyümölcsöt elvette.

Sikes a szemét forgatta. Aztán, visszatérve gondolatait az előttük álló feladatra, odébb óvakodott, hogy George-dzal két oldalról fogják körül az óriást, hátha hirtelen menekülőre fogja a dolgot.

George föltartotta az almát, és megvárta, míg a nagy termetű Jött tekintete rá szegeződik.

– *[Éhes vagy?]* – kérdezte. – *[Annyi finomságot kapsz, amennyit akarsz, csak gyere le.]*

Ezt újra és újra elismételte, mint valami ráolvasást. Az óriást valósággal megbabonázta a fölkínált élelem látványa és George hipnotikus hangja. Sikes közben elővett egy bilincset, lassan, óvatosan, nehogy a fickó figyelmét magára terelje.

Az óriás láthatóan elgondolkodott George ajánlatán. Szeme összeszűkült, de egyáltalán nem gonosz vagy ravasz módon. George rádöbbsent, hogy a lény nagyon fáradt lehet. Ki tudja, mióta menekül már, és egyáltalán, ki elől, mi elől.

No és kétségkívül éhes is volt.

Az óriás lassan lecsusszant a kocsi tetejéről. Sikes erőszakkal tartotta vissza magát, amikor a két hatalmas láb az aszfaltra toppant.

A közelben egy ideje megszűnt minden mászkálás. Az összesereglett Jöttek érdeklődve figyelték a kialakuló utcai színjátékot. Persze egyik sem ajánlott segítséget a rendőröknek. Ez valahogy nem volt összeegyeztethető Kis Tencton szellemével.

Sikes intett a kocsiban ülő két rendőrnek, hogy maradjon veszteg. Nem volt szüksége több emberre láb alatt. Várt, míg az óriás hátat fordít neki, és minden figyelmével az almára összpontosít.

És akkor támadott.

Megragadta az óriás karját, és teljes erejéből csavarni kezdte, hogy hátrabilincselhesse.

Sajnos Sikes minden ereje kevésnek bizonyult. Az óriás fölmordult, és visszakézéből akkora pofont kevert le neki, hogy a levegőbe repült. A járőrközi tetejére esett, végiggurult rajta, és a túloldalon a földre huppant.

Amint az óriás figyelme Sikes felé fordult, George is rohamra indult. A hatalmas teremtmény megpördült és utánanyúlt, a nyomozó azonban gyorsabbnak bizonyult. Elcikázott a cséphadaróként csapkodó kezek alatt, és fölpattant az óriás hátára.

A behemót pörgött, forgott, dobálta magát, de George kétségbeesetten kapaszkodott. Tiltakozó üvöltés közepette az óriás nekivágta hátát egy lámpaoszlopnak. A becsapódás csontropogtató erejétől George kis híján elengedte ellenfelét.

Aztán még szorosabban összekulcsolta a karját, a lábát pedig keresztbevetette az óriás derekán. A hatalmas teremtmény tüdejéből sipítva szorult ki a levegő, és újabbat se tudott beszívni helyette, mert George a torkát szorongatta.

Sikes talpra kászálódott, és meglátta, hogy a térdje az életéért küzd. Vagy mégsem? George lassacskán szemmel láthatóan felülkerekedett. Miközben az óriás hörögve fulladozott, ő támadásba ment át. Hüvelykujjait a behemót füle tövébe nyomta.

Az óriás szeme tágra nyílt a rémülettől. Sikes néhány lépés távolságból is fölismerte, miben mesterkedik George. A Jöttek altatófogásával kísérletezett, mely rendszerint roppant hatásos fegyvernek bizonyult. De vajon elbánik-e egy ilyen hatalmasra nőtt teremtménnyel is?

Az óriás előretántorodott, egyik hatalmas lépést a másik után tette meg. Sikes felé közeledett. George leordított a hátáról:

– Matt! Menj onnan! Elbírok vele!

Nem kellett kétszer mondania. Sikes pontosan látta, mi történik. Az óriás térde megroggyant, szeme fönnakadt. Aztán egy utolsó morgás kíséretében úgy dőlt el, mint egy kivágott fa. Olyan erővel csapódott az aszfaltnak, hogy Sikes megesküdtött volna, a föld megremegett alatta.

Az óriás csapkodott még párat, de csak amolyan utánérzésként. Nem volt már öntudatánál.

George a hátán trónolt, zihálva a megerőltetéstől. Amikor végre biztonsággal meggyőződött róla, hogy az óriás elvesztette az eszméletét, lazított szorításán. Sikes addigra már mellette állt, segített neki föltápáskodni.

– Jól vagy? – kérdezte.

A Jött nyomozó elmélyülten nézegette zakója ujját. A küzdelem során mindkettő jócskán kiszakadozott. George fölsóhajtott. Remek. Még valami, amin Susan fölmérgeződhet.

– Jól hát. És te?

– Megvagyok – bólintott rá élénken Sikes.

Amint kölcsönösen megnyugtatták egymást, George visszafordult az óriás felé. Ahhoz képest, hogy a behemót az imént még legszívesebben széttépte volna, ő nagyon is aggódott az egészségéért.

Az egyenruhás rendőrök bilincset raktak a csuklójára és a lábára is. Sikes az óvintézkedéseket látva megkönnyebbülten sóhajtott, George azonban intőn fölkiáltott: – Nehogy baja essen!

Mikor elkészültek, a rendőrök hátrébb léptek, és így most kisebb kört alkottak a behemót körül. Sikes valahogy ismerősnek találta a jelenetet, aztán eszébe is jutott, miért. Gyermekkorában látott egy régi rajzfilmet, a „Gulliver utazásai”-t. Abban a lilliputiak kötötték gúzsba nagy gonddal a földjükre vetődött óriásembert, ám amikor az magához tért, egetlen mozdulatával elszaggatta összes béklyóját.

Ez az emlék nem tett igazán jót Matt önbizalmának.

– Sose láttam még ilyen tenctonit – szólalt meg George áhítattal.

– Pedig nehéz nem észrevenni – jegyezte meg Sikes. – Vajon hol bujkálhatott eddig?

– Nem tudom.

– Én sem. De azt igen, hogy most hova megy.

12. fejezet

Grazer kapitány hatalmas elégtétellel nézegette a délutáni újságot. Az ördögbe is, csuda jó ez a kép róla.

Címoldal, rögtön a fejléc alatt. Ennél már nem is lehetne jobb. A címet akkora betűkkel szedték, amekkorákat nem is látott mostanában – csak amikor a pápa a városba látogatott. ROBBANT A JÖTTEK BOMBÁJA, így szólt. Alatta pedig, valamivel kisebb betűkkel: A RENDŐRKAPITÁNY LERÁNTJA A LEPLET AZ ELSŐ FÉLVÉR GYERMEK ÜGYÉRŐL.

Fölnézett a falra, azt mustrálgatta, hová akaszthatna ebből egy bekeretezett példányt. Másik húsz darab hevert egy közeli széken, amiket szétosztogatás céljára szerzett be.

A telefon egy ideje egyfolytában csöngött. Hirtelen ő lett a Jött-ügyek első számú szakértője. Semmi kétség, ha még néhány cikk megjelenik, besorolják a rendszeresen idézendő szaktekintélyek közé.

Ó, igen. Ez aztán nagy ugrás fölfelé.

Egyszer csak kopogtak az iroda ajtaján. Fölpillantott, és látta, hogy egy egyenruhás rendőr áll az ajtóban, mögötte pedig egy Jött pár, kissé idegesen a kapitányságon uralkodó fölfordulás miatt.

– Kapitány – szólalt meg a rendőr –, a népjóléti hivatal küldte át őket.

Grazer fölállt az asztala mögül, és a kezét nyújtotta. A Jött férfi energikusan megrázta.

– Bryan Grazer kapitány.

– Franz Kafka – felelte a Jött. A mellette álló nőre mutatott. – Ő pedig a feleségem, Hans Brinker Kafka.

A kapitány érdeklődéssel mérte végig.

– Egy nőnek férfinévét adtak? Ez nem túl gyakori.

Az asszony kissé leszegette a fejét.

– A földi neveknek számunkra nincs semmi jelentősége, kapitány. A Hans épp úgy nem mond semmit, mint akár a Bryan Grazer.

A kapitány elmosolyodott, de ez hamar le is hervadt az arcáról. A nő hangjából határozottan kiérződött, hogy nem jókedvében jött látogatóba.

Franz Kafka a halomba rakott újságok felé intett.

– Olvastuk a kiadványt, amiből önnek is olyan sok van. Nagyon jól sikerült a fényképe a címdoldalon.

– Köszönöm – mondta Grazer.

Aztán Kafka szeme összeszűkült.

– Remélem, alaposan végiggondolta, milyen következményekkel járhat a nyilatkozata.

Grazer zavarba jött.

– Nem értem.

– Hamarosan meg fogja – közölte Mrs. Kafka komoran. Aztán, mintegy jelezve, hogy részükről befejezettnek tekintik a társalgást, a férfi hozzátette:

– És most ha lenne kedves, és elvezetne minket a mostohagyermekünkhöz...

– Természetesen – készségeskedett Grazer. – Erre tessék. – De vizslató szemét egyetlen percre sem vette le a két Jöttről, miközben kiterelte őket az irodájából.

Hamarosan meg fogja érteni, azt mondták. Mi a csudát akarhattak ezzel?

Az óriás kuporogva üldögélt az őrizetescella ketrecében, melyet korántsem az ő testméreteire szabtak.

Egész nap ki-bejártak a rendőrök. Mindenki kitalált valami ürügyet, hogy egy pillantást vethessen rá. Azonban ha az óriás érezte is, miféle érdeklődés középpontjába került – melybe éppannyi kíváncsiság vegyült, mint félelem –, jelét nem adta.

Csak ült, foltos fejét kezébe hajtva, mintegy embriópózba összekucorodva. A ketrec mellett elhaladók önkéntelenül is halkabbra fogták a hangjukat, mintha a világ egyik csodájával szembesültek volna.

És így is volt.

Természetes, hogy félelmet is kiváltott az emberekből. Mert ahol van egy óriás Jött, ott lehet több is. Eddig relatíve nem sok vizet zavartak. De ha most hirtelen kétméteres pusztítógépekké változnak, az jelentősen megnehezítheti a rendőrség munkáját.

És ki mondja azt, hogy a két méter az abnormális növekedés végső határa?

A nap nagy részében Albert Einstein igyekezett távol maradni. Nem tetszett neki az a cirkuszi hangulat, ami az óriás elfogása óta a

kapitányságon kialakult. Ugyanakkor vonzotta a hatalmas lényből áradó fájdalom. A fájdalom, amelyet szinte tapinthatónak érzett.

Végül is az sarkallta cselekvésre, hogy meglátott egy embert, egy magas, vékony, rendezetlenül öltözött rendőrtisztet. A fickó szinte besompolygott, jobbra-balra pillantgatva, mintha az érdekelné, nem figyeli-e valaki. A félrehúzódozó Albertet nem vette észre, mert eltakarta a tisztítószeres szekrény nyitott ajtaja.

A férfi hirtelen kis, instamatik fényképezőgépet kapott elő a zubbonya zsebéből, és az óriás felé célozta.

Mielőtt a zárkioldógombot megnyomhatta volna, egy söprű tolakodott be a látóterébe. Főlnézett, és Alberttel találta szemben magát, méghozzá egy – a saját mércéje szerint – roppant dühös Alberttel. A fiú hangja mégis ugyanolyan halk volt, mint egy közönséges, baráti társalgáskor.

– Kérem, ne tegye.

A rendőr leereszkedően kuncogni kezdett, és újra fölemelte fényképezőgépét. Albert azonban ismét elétartotta a söprűt. A férfi ezúttal már türelmetlenebb arccal fordult felé.

– Hagyd abba – szólt rá fojtott hangon.

Albert azonban nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Grazer kapitány most nagyon jó kapcsolatba került a sajtóval – mondta. – Mit gondol, hogy reagál rá, ha meglátja a maga fotóját valamelyik szennylapban az őrizetescellában kuporgó óriásról? Szerintem rögtön kérdezősködni kezd, hogy ki fényképezett. Azt hiszi, én falazni fogok magának?

Albert csak találgatott, hogy a férfi üzletelni akar a fotóval, de az arckifejezésén mindjárt látta, helyesen gondolta.

A rendőr megint jobbra-balra tekintgetett, aztán halkan megszólalt:

– Nézd, beveszlek huszonöt százalékra. – Mikor látta, Albert tekintete meg se rebben, folytatta: – Na jó, ötvenre. Rendben? Az már szép kis...

– Mondja, uram – kérdezte Albert őszinte kíváncsisággal –, akármennyi pénzt kap is ezért a képért, megéri, hogy elveszítse az állását?

Hosszú, dühös csend következett, aztán a rendőr zsebre vágta a fényképezőgépet.

– Mindannyiótokat egy helyről szalasztottak, mi?

– Igen – felelte Albert magától értetődően.

A rendőr mérgesen szívott egyet az orrán, és elsomfordált.

Albert visszapillantott az óriásra, és legnagyobb meglepetésére látta, az is őt nézi. Egy pillanatig némán szemeztek egymással.

– Nagyon szomorú vagy – szólalt meg aztán Albert. Mikor nem kapott választ, átváltott tenctonira:

– *[Nagyon szomorú vagy.]* – Várt. – *[Nem vagy éhes?]*

Az óriás csak bámult rá, változatlanul elkínzott ábrázattal. Albert benyúlt a zsebébe, elővett egy almát, és feléje nyújtotta.

– *[Tessék]* – mondta.

Az óriás visszahőkölt, és úgy morgott, mint egy rémült kutya. Albert zavartan ráncolta a homlokát. Ennyire bizalmatlan lenne ez a teremtmény, hogy még a saját fajtársa által barátsággal felkínált ennivalót is visszautasítja?

Aztán az óriás méretére gondolt, és eszébe jutott, talán nem is egészen fajtársak.

Mikor a tenctoniak leszálltak, mind segítették egymást, hogy minél előbb beilleszkedhessenek a Föld bonyolult világába. Az óriásnak azonban valószínűleg egyáltalán nem volt társa.

Egy igazi idegen, a szó minden értelmében.

Albert lépéseket hallott, és egy pillanatra megijedt, hogy a fényképezőgépes rendőr tér vissza – esetleg a barátaival, hátha úgy nagyobb „meggyőző erőt” gyakorol rá. Aztán megkönnyebbülten sóhajtott, mert meglátta, csak Matthew és George közeledik.

– Hogy van a mi kicsikénk? – kérdezte Sikes. Ha ezt amolyan derűs megjegyzésnek szánta, nem járt túl sok sikerrel.

– Mit csinált? – kérdezte Albert.

– Egy gyilkossági ügy gyanúsítottja – felelte George.

– Igazán? – Albert megújult kíváncsisággal pillantott az óriásra. Egy ilyen rémisztő lény biztosan nem gyilkolászik csak úgy, mulatságból. – Szerintem baleset lehetett. Nem hinném, hogy ő bárkit bántani tudna szándékosan.

Sikes majdnem elmosolyodott, annyira együttérző hangon beszélt a fiú.

– Albert, mióta ismered te ezt a fickót?

– Úgy érti, mióta beszélgetünk?

– Aha.

– Úgy két perce.

Sikes a fejét csóválta...

– De te máris kész vagy mellette tanúskodni.

George-nak azonban valami más ragadta meg a figyelmét. – Azt mondtad, „beszélgetünk”. Ő szólt hozzád?

– Nem. Ami azt illeti, elég egyoldalú volt a társalgásunk. De én érzem. Nagyon szomorú. Elvesztett valamit.

George és Matt összenéztek.

– A csecsemőt? – bökte ki Sikes.

– Csak így lenne értelme az egésznek – bólogatott George. Elhallgatott, aztán azt mondta: – Megkérdezem, kicsoda.

– Zseniális, Holmes – felelte Sikes.

George tudomást se vett gúnyolódásáról, vagy legalábbis úgy döntött, nem áll le most kötözködni. Lassan közelebb lépett az óriáshoz, de azért ügyelt, hogy biztos távolságban maradjon a ketrec rácsától. A hatalmas teremtménynek hosszú a keze, és azzal senkinek nem használna, ha hagyná kitekertetni a nyakát.

– [*Hogy hívnak?*] – kérdezte.

Semmi válasz. George valahogy nem is számított rá, mégis újra megpróbálta. – [*Értesz engem?*]

És az óriás végre reagált.

Először azt hitték, George szavai váltották ki izgalmát, de elég volt egy pillantást vetni az arcára, és máris tudták, valami másról van szó. Az óriás fölemelte a fejét, de nem a tenctoni nyomozóra figyelt. Inkább mintha átnézett volna rajta, sőt, a falon is mögötte. Akár egy kutya, amikor meghall valami csak számára észlelhető, magas hangot.

– Szükségem van még egy kis időre!

Cathy úgy érezte, mintha egy csupasz téglafalnak beszélne. Karjában vitte a babát, az pedig megszokott, üres tekintetével bámult föl rá. Grazer mellette lépdelt, és egyszer, amikor a nő lelassított, sürgetően a hátához érintette a kezét. Cathy azonban olyan gyilkos pillantást vetett rá, hogy rögtön vissza is rántotta, mintha kígyó marta volna meg.

– Követnem kell az utasításokat – mentegetőzött a kapitány. – Nem tarthatom itt a gyereket.

Befordultak egy sarkon, és a folyosó túlsó végén megpillantották a Jött párt. Cathy bizalmatlanul méregette őket.

– Dr. Frankel – szólalt meg Grazer, amikor odaértek hozzájuk –, Kafkáék. Ők lesznek a kicsi nevelőszülei. Biztos vagyok benne, hogy

mindent megkap majd tőlük – azzal megeresztett egy vigyort, mellyel rendszerint hülye vicceit harangozta be –, amint a bogárproblémáikat megoldották, nem igaz?

Mindhárom Jött értetlenül meredt rá.

– Na mindegy – legyintett Grazer.

Az őrizetescellában az óriás talpra állt.

Bár George, Sikes és Albert jól tudták, nem érheti el őket, ösztönösen mégis hátrább léptek egyet.

– [*Mi a baja?*] – kérdezte George.

Az óriás nem felelt. Ehelyett megragadta ketrece rácsait, és szeme kimeredt, mintha azt kéne tehetetlenül végignéznie, mint ragadja el szívszerelmét valami halálos nyavalya.

Cathy még mindig Kafkáékat tanulmányozta. Mindketten teljesen normálisnak látszottak – már amennyire ezt ő megállapíthatta alig tíz másodpercnyi együttlét után.

Elbűvölve bámulták a babát. Cathy is lenézett rá, a megszokott nyugodt, derűs arcocskát várva.

Most azonban, első ízben, a gyermek izgatottnak látszott. Szeme riadtan csapongott ide-oda.

– Rendszeresen szeretném majd látni – mondta Cathy eltelve aggodalommal.

– Ez természetes – válaszolta Kafka, a karját nyújtva.

Az óriás fölordított.

Sikes életében nem hallott még ilyen hangot. Valószínűleg nem is fog soha többé, ha csak szerencsétlenségére nem a pokolra kerül halála után, ahol az elkárhozott lelkek visítoznak kínjukban.

– Mi a frász baja van?! – ordította George-nak.

A társa széttárta a karját, és Albertre nézett, a fiúnak azonban a szavát is elvette az óriás hirtelen hangulatváltozása.

– Nem tudom – mondta George, és megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Nem volt könnyű dolga.

A gyermek fölsírt.

Nem túl hangosan, mégis fülsüketítőnek hatott. Eddigi nyugalma nyomtalanul lefoszlott róla. Közömbösen bámuló szeme most nyugtalanul cikázott. Fészkelődni kezdett Kafka karjában, apró kezei ökölbe szorultak. Az egész teste úgy rángott, mintha görcsök gyötörnék.

Mint egy kábszeres, akitől megvonták a szokott adagját.

Kafka meglepve nézte a gyermek érthetetlen hangulatváltozását. Nyelvével csettintgetni kezdett, hogy megnyugodjon, de a kívánt hatás elmaradt.

– Izgatottnak látszik – mondta Cathy, képtelen lévén tovább titkolni szorongását.

Kafka egyetértően bólintott, de ő egészen más következtetésre jutott.

– Hazavisszük – mondta. – Ha kiérünk innen, biztos megnyugszik majd.

– Talán inkább maradnia kéne. – Cathy érte nyúlt. A gyermek is felé fordult, görcsösen tekeregve Kafka karjában. Szemében nyers rémület csillogott. Ő is Cathy felé nyúlt...

Grazer azonban közéljük lépett, és szembefordult a nővel.

– Ezt nem engedhetem – jelentette ki határozottan. – Köszönöm, Mr. és Mrs. Kafka. Menjenek nyugodtan.

Cathy tehetetlenül figyelte, ahogy a baba lassan eltűnik a szeme elől.

Az óriás, hatalmas keze a rácson, úgy tekergett és vonaglott, mintha a testét áram járta volna át. Az ajtó csak úgy nyöszörgött a behemót szorítása alatt.

– Hagyd abba! Fejezd már be! – ordította Sikes.

– Matt, ő nem ért téged!

– Honnan az ördögből tudod te azt, George?! – kérdezte Sikes. – Hogy nem válaszol a tenctoni kérdéseidre? Lehet, hogy csak franciául beszél. E! Vous! Agyd ábbá!

Szárnyaszegett viccelődésével azonban csak a kitörni készülő pánikot akarta legyűrti szervezetében. Nem tudta, vajon csak képzelődik-e, de a ketrec rácsai mintha lassan meggömbültek volna.

Az emeleti folyosón Kafkáék gyors léptekkel igyekeztek a kijárat felé. Franz még mindig kétségbeesetten csillapítgatta a rémült gyermeket.

– *[No, no]* – suttogta. A kicsi hisztérikus állapotán ez azonban mit sem segített.

Cathy ijesztő bizonyossággal érezte, valami nem stimmel. Utánuk akarta vetni magát, meggyőzni őket, hogy a gyermek semmiképpen nem hagyhatja el az épületet.

Persze nem tudná megindokolni. Nem voltak meg a megfelelő szavai... sem az ő számukra, sem a saját megnyugtatósára.

Csupán egy érzés motoszkált benne, márpedig azzal nem állhatott elő.

Sikes nem képzelődött. A rácsok tényleg görbülni kezdtek.

Gyorsan előhúzta fegyverét, és George is követte a példáját. Albert egy lépést tett hátra, szeme tágra nyílt a rémülettől. Sikes nem tudta, mitől tarthat jobban, hogy az óriás bántja őket, vagy hogy ők az óriást.

– Hé, öreg! Nyugalom! – figyelmeztette Sikes, bár tudta, az óriás nem értheti meg. Máskülönben sem úgy festett, mint aki hajlik a jó szóra. Teljesen megvadult, és úgy látszott, ha pillanatokon belül nem szedi össze magát, néhány jól helyezett golyóval megspékelten végzi.

Kafkáék kísértáltak az ajtón. Cathy utoljára a baba szenvedő arcocskáját pillantotta meg még egyszer. Úgy érezte, ez mindörökre beleégett az emlékezetébe...

Sőt, egyenesen a lelkébe.

Az óriás még egyszer elbődült, ám ezúttal már olyasvalaki hangján, aki tudja, hogy veszített.

Sikes persze nem érezte a különbséget üvöltés és üvöltés között. Két kézre fogta a pisztolyát, és imádkozni kezdett, hogy a szörny végre fölfogja, amit mond neki – a szavakat, a hangsúlyt, *bármit* –, aztán fölördített:

– Vissza! Most rögtön!

És az óriás engedelmeskedett.

Sikes leesett állal figyelte, ahogy elengedi a rácsot. A hatalmas teremtmény olyan benyomást keltett, mint egy léggömb, amiből kiengedték a levegőt. Teljesen leeresztett, azt se figyelte már, hova lép. Hátrálás közben lába beleütközött a priccsbe, és ő lerogyott rá.

A teste azonban mintha szétfolyt volna. Nem bírta a priccsen megmaradni. Lezúdult, mint egy vízesés, és elterült a padlón. Fölhúzta a térdét, majdnem az álláig, és a két karját köré fonta.

Mindezt, természetesen, egyetlen szó nélkül.

Sikes és Francisco egymásra néztek.

– Tudsz erre valami magyarázatot, George? Na és te, Albert? Hisz te vagy a koronatanú. Mi a fene történt itt?

– Nagy veszteség – jelentette ki Albert.

– Igen, ezt mondtad már – intette le Sikes türelmetlenül –, de...

– A „de” az, őrmester, hogy egyszer elveszíteni valamit igazán kétségbeejtő, de kétszer... az már maga a pokol. – Vállára vetette nyeles felmosórongyát.

– És most ha megbocsátanak... – mondta, azzal eltűnt a folyosón.

A két nyomozó egy darabig nézett utána, aztán a magatehetetlen óriás felé fordult.

Azon töprengtek, mi történik, ha legközelebb nem hallgat a jó szóra.

13. fejezet.

Sikes valami okból azt várta, hogy a szexklinika oromzatán hatalmas neonreklámok villogjanak, köztük az elmaradhatatlan: NYITVA A NAP 24 ÓRÁJÁBAN felirattal.

Ehelyett egy tekintélyes külsejű barna homokkőépület fogadta a UCLA egyetemi városában. Ettől persze egyáltalán nem érezte jobban magát.

Miközben végigsétált az egyetemi városon, egyre erősebben érezte, mennyire kirí a környezetéből. A szembejövő diákok kutató szemmel pillantottak rá. Arra számított, valamelyik egyszer csak megáll, kinyújtott karral rámutat, és vihogni kezd, valami misztikus módon kitalálva, hogy a „Hogyan szeretkezzünk idegenekkel?” című tartalmas előadássorozatra jött beiratkozni. Aztán ez a diák elmeséli a barátainak, és kisvártatva már az egész egyetem rajta röhög majd.

És mit az egyetem, az egész város! Futótűzként terjed a hír, és végül valamelyik ostoba ifjúsági magazin is lecsap rá. A képe ott díszeleg majd a fényes papíron egy rapegyüttes és a Floridában vakációzó tinilányok társaságában...

Az ég szerelmére, térj már magadhoz, gondolta. Senki se figyel rád, csak képzelő...

– Elnézést.

Megállt, kezét mélyen bőrdzsekije zsebébe mélyesztve, és a hang gazdája felé fordult. Fiatal, hosszú hajú srác állt előtte, egyik lábáról a másikra nehezedve.

– Tessék? – kérdezte Sikes.

– Maga zsaru?

Sikes a homlokát ráncolta.

– Ja. Zsaru vagyok. Miért?

– Ó, akkor jó.

Azzal a srác már indult is tovább. Sikes zavarba jött.

– Hé, öcskös! – kiáltott utána. A fiú megtorpant, visszafordult. – Miért kérdezted?

Az vállat vont.

– Hát, gondoltam, csak kettő lehet, vagy zsaru, vagy nepper. – És már ment is a dolgára.

Sikes döbbsen bált utána. Aztán felső zseéből elővette a napszemüvegét, a hátsóból egy baseballsapkát, és előírászerűen leálcázta magát.

Ha már ilyen dolgokkal kell szembenéznie, el akarta kerülni a későbbi felismerés veszélyét.

Cathy nem sokkal azután ment el a kapitányságról, hogy a gyermeket elvitték. Azt mondta, ellenőrizni akar néhány laboreredményt, ám azt telefonon is elintézhette volna. Sikes arra gondolt, biztos szeretné összeszedni magát kicsit a megerőltető nap után, és nem is kárhoztatta érte. Azt beszélték meg, hogy a klinika kapujában találkoznak.

Azok után azonban, amiken a nap folyamán átment, Sikes nem csodálta volna, ha ezt az újabb terhelést már túl soknak találja. Nem... egyáltalán nem hibáztatta volna érte.

Biztosan ott se lesz. Ha most megfordulna és hazamenne, kétségkívül egy üzenet várná otthon a rögzítőjén, vagy egy cetli, becsúsztatva a bejárati ajtó alatt, Cathy bocsánatkérésével, amiért nem tudta rávenni magát, hogy elmenjen a UCLA-re.

Hát igen. Legjobb lenne, ha máris hazaindulna.

A klinika kapuja előtt megtorpant. Csak a tisztesség kedvéért bekukkant, és megbizonyosodik róla, hogy Cathy nincs itt. Hát persze, ennyi az egész. Benéz, kijön. Egy másodperc az egész.

Kinyitotta a kaput, és bekukucskált.

Cathy nézett vissza rá.

A beiratkozó-asztalnál egész kis sor állt már, Cathy azonban régóta itt lehetett, mert második volt már. Szemmel látható aggodalommal pillantgatott a kapu felé, de amint észrevette Mattet, földerült az arca. Sürgetőn intett a férfinak.

Sikes igyekezett egy mosolyt kpréselni magából, bár biztosra vette, az eredmény inkább csak valami grimaszféleség. A vad integetés nyugtázásául megérintette a sapka szemellenzőjének szélét. Megpróbált minél gyorsabban az asztalhoz jutni, és közben kitartóan kerülte az emberek tekintetét.

Odaért Cathy mellé. A nő arcon csókolta, ő azonban csak a levegőbe cuppantott, és utána rögtön el is kapta a fejét, mintha teljesen belemerült volna környezete tanulmányozásába. Cathy meglepetten pislogott, aztán a napszemüvegre nézett.

– Már esteledik – mondta.

- Igen, tudom.
- Akkor miért viselsz napszemüveget? Csak nem fáj a szemed?
- Nem... vagyis igen – javította ki magát. – Ezek a nyavalyás

fénycsővek.

Cathy fölpillantott a lámpákra.

- Hisz ezek sima izzók.
- Azt akartam mondani – nyögte Sikes.

– Ó. – Cathy meglepő módon hitt neki. Már nem először. Ennek egyes esetekben nagyon örült, máskor viszont – mint például most, hiszen a napszemüveget csupán azért viselte, hogy megmaradhasson a legteljesebb névtelenségben – kifejezetten hülyén érezte magát.

– Ott a barátnőm, Betty – mondta hirtelen Cathy. Odakiáltott egy a közelben elhaladó Jött ápolónőnek. – Betty! Szia!

Matt megkísérelte gondolatai erejével fölhígítani molekuláris szerkezetét, hogy észrevétlenül fölszívódhasson a padló repedései között. Nem igazán járt sikerrel. Cathy annál inkább. A barátnője, Betty odasétált hozzájuk.

– Szia, Cathy! – mondta vidáman.

– Betty Banner, ő pedig a barátom, Matt. Matt, ő Betty.

– Aha. Helló. – Sikes a lehető leggyorsabban kezét rázott az ápolónővel, és remélte, hamar odébbáll, még mielőtt Cathy mondana valami elmésséget, mint például...

– Jelentkezünk a szextanfolyamra!

Sikes nagyot sóhajtott, és levette a napszemüvegét.

– Erre, gyanítom, már semmi szükség – morogta.

– Gratulálok – mondta Betty, vállon veregetve Mattet. – Sok szerencsét!

– Majd aztán mindent elmesélek! – kiáltotta a távozó nővér után Cathy. – Szia! Bruce-t csókoltatom!

Sikes várt, míg Betty hallótávolon kívülre ér, aztán a fogai közt szűrve a szavakat azt mondta Cathynek:

– Azt hiszem, legfőbb ideje lenne elbeszélgetnünk, mit illik és mit nem megtárgyalni nyilvánosan.

Cathy meglepődve pillantott rá.

– De Matt, én azt hittem, elég egyértelmű, miért jöttünk ide.

– Akkor sem muszáj szétkürtölni az egész világnak.

Mielőtt tovább folytathatták volna ezt az egyikük számára sem igazán kíváncsú társalgást, az előttük álló pár végzett a beiratkozással,

és odébb lépett. Cathy keze megszorította Sikesét, és odalépett az asztalhoz. Sikes kissé lemaradva követte. Ő hátrébb állt volna meg, de Cathy lelkesen előrébb húzta, egészen az asztalig.

Sikes jól megnézte magának a túloldalon ülő nőt. Mellére tűzve kis névkártyát viselt, amire ezt nyomtatták: A NEVEM, alatta pedig kézírással ez állt: Mrs. Krik. A nőnek sűrű, ősz haja volt, és szemüveget viselt. Most éppen homlokát ráncolva a hallókészülékével babrált.

Ez semmi jóval nem kecsegtetett.

– Nevük? – kérdezte Mrs. Krik. Hangosan beszélt, pedig mindössze talán tizenöt centire voltak egymástól.

– Cathy Frankel – válaszolta a nő, aztán Matthez fordult. A férfi meg se mukkant.

– És Matt Sikes – tette hozzá Cathy helyette.

Az asztalnál ülő nő kipipálta a nevüket a nagy névsorban.

– Mr. Sikes, mennyi idős ön?

– Harminchat – felelte.

A nő fölnézett rá.

– Tessék?

Sikes följebb emelte a hangját.

– Harminchat!

A nő elmosolyodott, és följegyezte.

– Mekkora a pénisze izgalmi állapotban? – kérdezte aztán. Mattnek a lélegzete is elakadt.

– Mi?! – Hangja alig volt több suttogásnál.

Erre már természetesen Mrs. Krik is fölüvöltött:

– Mi?

– Mekkora a péniszed izgalmi állapotban? – segítette ki Cathy, észre sem véve Sikes megbotránkozását.

– A pénisze – ismételte Mrs. Krik is, olyan hangosan, hogy tán még Santa Monicában is meghallották. – Mekkora izgalmi álla...

– Hallottam! – ordította Sikes.

Nem hitt a fülének. Tisztára úgy érezte magát, mint tizenöt éves korában, amikor megvette élete első csomag kotonját. A boltban egy asszony állt a pult mögött, és úgy ordított, hogy attól még a halottak is fölébredtek volna:

– Hé, Morris! Van itt egy srác, akinek egy csomag gumi kéne! Hol tartjuk azt? Nem találom! – Azután Sikes még ott állt vagy öt halálosan hosszú percre, miközben a többi vásárló rendre megmosolyogta. Az

öregasszony pedig föltúrt minden dobozt, és néha hangosan megszólalt: – Hol vannak már azok a gumik?

Sikes elgondolkodott, vajon a két nő nem lehet-e egy és ugyanazon személy.

– Semmi köze hozzá – jelentette ki Sikes elszántan.

– *Mi?* – kiáltotta Mrs. Krik.

– Matt, ez fontos – győzködte Cathy. – A szexben mindent pontosan mérni kell, és a behatolás sebessége függ a...

– Jól van, jól van! – vágott közbe Matt. Maga mögé pillantott. A sorban már mindenki izgett-mozgott, idegesítette a fennakadás.

És hogy a helyzet még rosszabb legyen, a következő pár férfitagja volt a Jött. A Jött férfiak pedig messzeföldön hírek a... fölszereltségükről. Sose felejtí el azt az esetet, amikor először mutatott George-nak egy kotont, és magyarázta el feladatát. Társa egy pillantást vetett az összetekert gumidarabra, aztán meghökkenve kérdezte:

– Ez elég?

Sikes akkor kigöngyölte a gumit.

– Látod? Nyúlik.

George elvette tőle, hosszan tanulmányozta, kihúzta, amekkorára lehetett, aztán megismételte:

– És ez elég?

Valójában, bár Sikes ezt soha nem vallotta volna be magának, az egyik ok, amiért vonakodott Cathyvel szorosabb kapcsolatot kialakítani, az volt, hogy tartott tőle, a nő hasonlítgatni kezdi őt a Jött férfiakhoz. És ki menne bele szívesen egy olyan versenybe, amiben már előre biztos lehet a vereségben?

Most pedig ráadásul egy csomó ember előtt kell elviselnie a megaláztatást.

Fölsóhajtott.

– Huszonöt centi.

Háta mögött a Jött férfi gúnyosan fölhorkantott, és tenctoniul suttogott valami biztosan nem túl hízelgőt.

– Matt... – szólalt meg Cathy is kételkedő hangon. A férfinak hirtelen eszébe jutott valami.

– Körülbelül – tette hozzá védekezőleg.

– Matt – szólt rá ismét Cathy.

Mrs. Krik még mindig őt bámulta, ceruzája mozdulatlanul várakozott a papír fölött.

Utolsó erőfeszítésként, hogy megőrizze büszkesége maradékát, Matt előrehajolt, és belesúgta a számot az asszony fülébe. Ilyen közlelről csak meg kellett hallania. Mrs. Krik leírta a választ, aztán Sikes kezébe nyomott egy műanyag csészét.

– Spermamintára lesz szükségünk – mondta kimerően.

– Mi? Most rögtön?

Mrs. Krik előremutatott.

– Ott a mosdó. Talál bent magazinokat is.

Matt elvette a csészét, és megkövülten bámulta.

A Jött férfi megint mondott valamit mögötte tenctoniul, és néhányan kuncogni kezdtek.

– Mi a műsor ott hátul? – kérdezte súgva Cathytól. A nő első ízben látszott osztani Matt zavarát.

– Azt mondta, neki ennél nagyobb csésze kell majd.

Matt a vigyorgó Jött felé fordult, aztán lassan széthúzta a dzsekijét, hogy kivillanjon alóla a pisztoly a válltokban. A férfi szeme tágra meredt.

– Ez elég nagy lesz? – kérdezte Sikes olyan halkán, hogy még Cathy sem hallhatta meg.

A Jött szó nélkül bólintott.

Lerongyolódott önbizalmának cafatait elrendezgetve Matt besétált a mosdóba.

Több fülke sorakozott benn egymás mellett. Az egyik foglalt volt. Félreérthetetlen hangokat hallott belülről, mire úgy döntött, ő hozzá sem kezd, míg az a pasas ott van.

Kisvártatva egy láb csapódott belülről a fülke ajtajának, aztán nagy papírsuhogás közepette egy újság csúszott a földre. Sikes minden figyelmét a fésűre fordította, amivel épp a haját igazgatta a tükör előtt.

Egy perccel később kinyílt a fülke ajtaja. Egy ember lépett ki rajta, arcán félszeg vigyorral, és látszott rajta, jól kiszórakozta magát. Kezében pár pornómagazint szorongatott. Sikes mellé, a mosdó szélére dobta őket.

– Szabad a pálya – mondta.

Sikes figyelte, ahogy az ajtó felé indul, és éles detektívszeme azonnal észrevett egy rendellenességet.

– Hé! Ott felejtette a csészéjét.

A fickó megfordult, egy pillanatig értetlenül bámult rá, aztán bekattant neki.

– Ó, nekem nem is volt. Én nem közéjük tartozom – mondta, és kimutatott az ajtón. – Csak a magazinok miatt járok ide.

Azzal kioldalgott.

Sikes egy darabig fontolgatta, bevigye-e a fickót. Azzal egy csapásra megoldaná az előtte tornyosuló problémát is. Csakhogy az nem lenne igazi megoldás. Cathy megharagudna rá, és plusz még végezhetné a letartóztatással járó papírmunkát is.

De talán rászózható George-ra...

Á.

Kár halogatni az elkerülhetetlent.

Elvett egy magazint, és a teljes megaláztatás érzésével indult „dolgára”. Remélte, hogy legalább George könnyebben elboldogul Susannal. Mert tudta, bármit állítson is a társa, az asszony nem lehetett elragadtatva az Alberték-féle ötlettől.

George Francisco bizalmatlanul lépett be házuk nappalijába.

Úgy járt, mint aki tudja, vastagon aláaknázott területre tévedt. Egyik keze, mint valami mentőkötélbe, úgy kapaszkodott egy piros szalaggal átkötött, becsomagolt, cserepes kaktuszba. Ezt a növényt szerette a felesége legjobban.

– Susan... megjöttem – szólította bizonytalan hangon.

Elgondolkozott, hogy talán egy ilyenfajta ajándék túlságosan bűnbánó színben tünteti föl. Vajon Susan elfogadja majd? Vagy megvetően végigméri, és azt mondja: „Azt hitted, elég egy ilyen kóró, és minden meg van oldva?” Már látta is, ahogy kikapja a kezéből, és a falhoz vágja... vagy, ami még rosszabb, egyenesen az ő fejéhez.

Talán előbb telefonálnia kéne. Kisurranhatna az ajtón, még nem látta meg senki...

Susan jelent meg a másik szoba ajtajában.

Olyan szűk fekete ruhát viselt, amit mintha úgy öntöttek volna rá. Kezében tálcát egyensúlyozott, rajta egy kancsó aludttej és két pezsgőspohár.

– Helló, George – mondta, olyan hangon, amitől kapásból legalább húsz fokkal megemelkedett a szoba hőmérséklete.

A férje azonban nem ugrott be. Vagy mindenesetre nem mindjárt. Ez lehet csapda is, gondolta. A női elme szövevényessége nem ismer határokat. Föltartotta a növényt.

– Hoztam neked egy kaktuszt.

Az asszony úgy nézett a piros szalagos csomagra, mintha egyenesen az égből szállt volna alá, mennyei kórus tízperces tűzijáték kíséretében.

Gyönyörű – sóhajtotta. – Tedd le valahová, és igyunk egy kis tejet.

– Jól van – felelte George kissé fölbátorodva. A fogadtatás kétségkívül jobb volt, mint amire számított. Lerakta a kaktuszt, és figyelmét ismét arra a bámulatosan szűk, fekete ruhára fordította.

– Ezt most vetted? – érdeklődött.

– Igen – felelte az asszony.

Lerakta a tálcát a kávézóasztalkára, és megpördült a sarkán. George-nak a lélegzete is elállt. A ruha hátrésze mélyen ki volt vágva, kis híján a csípőig. Egy földi nő csupán csábítóan festett volna benne, egy Jött azonban, ha így közszemlére tette hiperérzékeny potniki-foltjait, már egyenesen meztelennek tűnt.

– Tetszik? – kérdezte Susan kacéran.

– Majdnem minden potnikidat látom – mondta George, és igyekezett a csodálatot kiszűrni a hangjából. Nem is emlékezett más alkalomra, amikor Susan ilyen kihívóan viselkedett. Persze nem mintha amolyan – hogy is mondják a földiek? – érzékeny virágszál lett volna. Mégis...

Susan melléje lépett, és karját a nyaka köré fonta.

– Olyan nagy baj az? – kérdezte. – Mármint, hogy látni a foltjaimat.

– Nem – felelte George, és érezte, meglödul a vére. – Egyáltalán nem. – Aztán visszafogta magát, és fejest ugrott a mélyvízbe. Az adott körülmények közt talán nem volt a leghelyesebb fölemlgetni a látszólag feledésbe merült előző esti eseményeket, de úgy érezte, tiszta vizet kell öntsön a pohárba. – Susan, az a tegnapi veszekedésünk... olyan nevetséges...

– Igen – értett egyet az asszony.

– Béküljünk ki.

Ezzel is egyetértett.

Összeérintették a homlokukat, kiélvezve a közelség testi és lelki örömét. George keze felfedező útra indult az asszony derekán, ám még mielőtt elérhette volna az érzékenyebb pontokat, Susan hirtelen eltolta magától.

A férfinak beletelt pár pillanatába, mire rájött, mi történt. Megrázta a fejét, mintha a szemére telepedett ködöktől akarna megszabadulni.

– Mi baj? – kérdezte.

Susan a jegesnél is jegesebb hangon szegezte neki:

– Meggondoltad magad Albertet és Mayt illetően?

George annyira biztos volt benne, hogy ezt a témát lezárták, most teljesen összezavarodott. Kezdett ráébredni, hogy végzetesen félreértelmezte a helyzetet.

– Én azt hittem, te gondoltad meg magad – mondta, még mindig reménykedve.

Optimizmusa azonban nem tartott sokáig.

– Szó sincs róla – dorongolta le az asszony.

– Susan – könyörögte George. Mind a testében, mind a tudatában teljes zűrzavar uralkodott, ráadásul mindkettő a másik ellen fordult. Az esze azt súgta neki, a legfontosabb a vitás ügyeket lerendezni. A teste ugyanakkor azt követelte, hogy rángassa be Susant a hálósobába, és hámozza le róla a ruhát.

Az asszony után nyúlt, de az ellökte a kezét.

– Nem – mondta határozottan.

Akkor, mintha a helyzet nem lett volna már így is éppen eléggé bonyolult, léptek hangzottak föl a lépcső felől, és Emily lépett a szobába.

– Anya, apa, megettetem a halakat, megcsináltam a leckét, és most lemegyek Jillel a parkba.

Az esze ezt súgta George-nak: *Jó. Akkor anyád meg én végre kibeszélhetjük magunkat, és nyugodtan föl is emelhetjük a hangunkat.*

A teste ugyanakkor ezt: *Jó. Akkor végre letéphetem Susanról ezt a ruhát, és itt helyben magamévá tehetem, anélkül hogy esetleg ránk nyitnál.*

Hirtelen észrevette, mi van Emilyn, és amikor a szája szóra nyílt, ez bukott ki rajta:

– Így aztán el nem mész.

A ruhája ugyan nem volt olyan szűk, mint Susané, de a hátán legalább ugyanakkora kivágás éktelenkedett.

Az asszony, minden vitát feledve, azonnal George mellé állt, egyrészt azért, mert a jó szülők a gyerekek előtt nem mondanak ellent egymásnak, másrészt azért, mert őt magát sem nyűgözte le lánya ötlete.

– Gyere csak ide! Honnan szedted ezt a ruhát?

– Jill adta nekem – felelte Emily durcásan. – Neki túl szűk volt, nekem viszont tetszett. Miért, mi a baj vele?

– Hisz meztelen vagy! – kiáltott föl George, nagyokat hadonászva, és hirtelen rádöbbsent, úgy festhet, mint valamelyik tévés vígjátéksorozat hőse.

– Dehogyan vagyok – vágott vissza Emily.

– Kilátszanak a potnikijaid – mutatta Susan.

– Na és? Neked is.

– De először is, én nem járok így le a parkba, másodszor pedig, én felnőtt vagyok!

– Mit számít az? – Emily most már csípőre tett kézzel, harciasan védekezett.

George olyan határozottan beszélt, mintha egy letartóztatást intézne:

– Kislányok nem mászkálhatnak kirakott potnikikkal.

– Azonnal visszamész a szobádba, és átöltözől – kontrázott rá Susan.

– De mamaaaa!

– Hallottad!

Emily mérgesen dobbantott.

– Ez nem tisztességes! Hogy tilthatsz meg nekem valamit, amit te magad is csinálsz?

– Úgy... úgy, hogy én az anyád vagyok! – jelentette ki Susan, nem lévén több érve.

George-ra pillantott támogatásért. A férfi tudta, erkölcsileg elég ingoványos területre tévedtek, egyvalamiben azonban tökéletesen biztos volt:

– Nem mész ki ebből a házból – mondta eltökélten –, míg valami tisztességes ruhát föl nem veszel.

Emily dühösen fújtatott egyet, aztán trappolva fölviharzott a lépcsőn, mintha azt remélné, valamelyik lépésénél összeomlik a ház.

Susan és George egymásra néztek.

Az asszony arcán látszott, dühös, elgyötört és sebezhető. George agya ezt súgta: *Mondj valami kedveset. Írd le a szexet ma estére, és légy csupán megértő férj.*

A teste ugyanakkor ezt: *Most elgyengült. Itt az alkalom, vedd be minden vonzerődöt. Csalogasd le róla azt a ruhát. Csinálj valamit! Mozgás! MOZGÁS!*

A teste győzött.

Fölemelte a kancsót.

– Mit szólnál most ahhoz az aludtтеjhez? – kérdezte hívogatóan.

Susan úgy bámult rá, mintha észrevette volna, hogy kinőtt egy harmadik szeme.

– Kibújok ebből az idéten ruhából – mondta. Azzal föltrappolt a lépcsőn, nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy az imént a lánya csinálta.

George döbbszent zavarában a földre huppant, a kávézóasztalka mellé.

A teste ezt súgta neki: *Épp most bújik ki a ruhájából. Kapd össze magad, menj föl, és...*

– Ó, pofa be – nyögte fáradtan. Tölteni kezdett magának az egyik pohárba, aztán meggondolta magát, és hatalmas kortyokkal inni kezdett a kancsóból.

Remélte, hogy Matt nagyobb sikerrel jár a szextanfolyamán. Talán idővel majd tanácsot is kérhet tőle, hogyan kell bánni a Jött nőekkel. A dolgok jelenlegi állása szerint bárkitől csak tanulhatott volna.

A szextanfolyam termének falán hatalmas ábrák lógtak, egyik érdekesebb, mint a másik: az emberi és Jött nemi szervek felépítése; a tenctoniak legkedveltebb szeretkezési pózai (háttal illetve a fejeket összedugva); az emésztőrendszer működési vázlata.

Az előadó egy középkorú Jött nő volt, amolyan anya-típus. Bő, barna blúzt viselt, és hosszú, röpdöső szoknyát.

A tanfolyam résztvevői körben ültek le. Kilenc pár iratkozott be – hatnál a férfi volt Jött, három esetben pedig a nő.

Egyetlen szék árválkodott csak üresen, a Cathy melletti.

A nő egyre idegesebben pillantgatott oldalra, győzködve magát, hogy Matt nem merné faképnél hagyni az óra közepén. Ilyen kínos helyzetbe, bármilyen fafej néha, csak nem hozná.

Remélte, ha ezt elégszer elmondja magának, hinni is kezd benne.

Az előadó megköszöri lte a torkát, erre a teremben alábbhagyott a duruzsolás. Minden szem érdeklődve fordult felé.

– Helló – kezdte az asszony, aprót biccentve a társaság felé. – A nevem Vivian Webster, és örülök, hogy valamennyien el tudtak jönni ma este. Önök igazából úttörők, a földiek és Jöttek közti szerelem ismeretlen világának fölfedezői. A mai újságok szalagcímeit látva azt hiszem, legfőbb ideje az ilyen irányú közeledést is megkezdeni.

Fölemelt egy bulvárlapot, és hangosan fölolvasta a vezércikk címét. „A hibridcsecsemő megrengeti a világot.” – Aztán cinkosan

elmosolyodott. – Úgy látszik, a problémáik közé fölírhatják a születésszabályozást is.

Itt-ott nevetés harsant.

Sikes természetesen ezt a pillanatot választotta a belépésre.

Zavarában egyből arra gondolt, a nevetés neki szól. Már épp valami elmés visszavágásra készült, amikor észrevette, hogy mindenki a hátát fordítja felé, és a derűtség okozója minden valószínűség szerint az előadó lehetett. Ez valamennyire ellazította.

Az előadó fölfigyelt rá, és kérdő pillantást vetett felé. A többiek is megfordultak. Másodperceken belül minden szem Sikesra szegeződött.

A férfi kínjában egyik lábáról a másikra állt.

– Öö... ezt hová tegyem? – kérdezte, a kezében szorongatott kis csészére utalva.

Vivian egy asztalra mutatott.

– Tegye csak oda. – Aztán, látva a férfi zavarát, tréfálkozva hozzátette: – De ne a kávé termosz közelébe, mert a múltkor is valaki összetévesztette a sűrített tejjel.

Egészséges nevetés csattant fel, és a közfigyelem visszafordult az előadónő felé. Matt természetesen tudta, hogy a nő szándékosan csinálta ezt, és hálás is volt neki. Egy jópont a leve mellé a Sikes-féle dícsérőkönyvbe.

Lerakta a csészét az asztalra, aztán Cathyhez sietett, és letelepedett mellé az üres székre.

– Már kezdtem aggódni miattad – súgta oda neki a nő.

– Az e havi interjút Joe DiMaggióval készítették. Muszáj volt elolvasnom. Bocs.

Cathy meglepettnek látszott.

– Joe DiMaggio? Vele jártam fazekastanfolyamra. Ha akarod, bemutatlak neki.

Sikes fölsóhajtott. A Jött nevek még mindig tudtak neki meglepetést szerezni.

– Nem, köszönöm – felelte. – Úgyse tudnék neki mit mondani.

– Ahogy gondolod.

Vivian eközben tovább folytatta előadását.

– Minden órát egy sor gyakorlattal szeretnék kezdeni majd. – Intett, hogy álljanak föl.

A hallgatók engedelmeskedtek, csak Sikes vágott savanyú képet.

– Első lépcsőként le kell küzdenünk gátlásainkat. Tudom, önök közül még sokan kellemetlenül érzik itt magukat, kezdjük hát ezeknek a görcsöknek a föloldásával. Mindenki fogja meg a szomszédja kezét, formáljunk kört.

Megtették. Sikes baljával Cathy kezét fogta meg, jobbal viszont egy Jött férfiét. Ami még érdekesebbé tette az egészet, ez az a fickó volt, aki a sorban mögötte állt. A Jött szemében még mindig félelem csillogott.

– Köszöntsék a szomszédaikat – mondta Vivian vidáman. Ez a nő mindent vidáman csinált. Sikes kezdte máris megutálni.

– Helló – köszönt neki a Jött férfi, és igyekezett a dologhoz jó képet vágni. – Noel vagyok. Noel Parking.

– Sikes – vágta rá Matt, és igyekezett elkapni a másik pillantását.

– És most – kiáltotta Vivian –, meg kell tanulniuk, a Jöttek szerelmi előjátékának legfontosabb része a zümmögés. Az emberek közül meg tudná mondani valaki, miért csinálják?

– Talán nem tudják a szöveget – jegyezte meg Sikes, inkább csak magának.

Senki nem nevetett, csupán Vivian arcán jelent meg szomorú mosoly.

– Minden csapatban van egy ilyen – sóhajtotta. – A Jöttek azért zümmögnek, mert... nos, azt hiszem, valamennyien hallották már a kifejezést: „Hangolódjunk össze”. A Jöttek a zümmögést valóban ebből a célból használják. Bizonyos idő elteltével már gond nélkül tudnak hajszálpontosan egyszerre hangot, hangfekvést váltani. Képzelsenek maguk elé egy szimfonikus zenekart, amely kotta, sőt, karmester nélkül játszik el egy művet. A zümmögés hatására a két lény szinte eggyé olvad, és onnantól kezdve ösztönösen egységes egészként cselekszik. Ha ez a kapcsolat létrejött, akkor léphetünk tovább a következő lépcsőfokra. Gyakoroljuk hát először a zümmögést. Hunyják be a szemüket... és zümmögjenek.

Ő adta meg a hangot. A többiek utánózni kezdték.

Mindenki behunyta a szemét, és igyekezett egybeolvadni a kollektív zümmögéssel.

Mindenki, kivéve Sikest.

Ő összehúzott szemhéjai közül kikukucskált a többiekre, az arcokon szétterülő idilli boldogságra. Tudta, hogy arra kéne összpontosítania, ami történik, de ehelyett mindenféle gondolatok cikáztak át a fején.

Miért csak ő egyedül érezte magát kívülállónak? Vajon benne van a hiba? Vagy mindenki másban? Egyáltalán, megéri ez az egész a fáradságot? Mire kötelezi el magát ezzel a tanfolyammal? És ha egy Jött, ne adj isten, botfűlű, azaz egész életét szex nélkül élheti le?

Végül aztán, ahogy a zümmögés betöltötte a termet, Matt gondolatai egyetlen, mindennél fontosabb dologra korlátozódtak.

Ez a dolog egyszerű volt, tiszta, világos, és minden egyebet kiszorított a fejéből.

Le akarok lépni innen, most rögtön, gondolta.

De maradt.

Még egy darabig.

14. fejezet

George nem vágyott nagyon a másnap reggeli találkozásra Sikesszal. Még mindig neheztelt, amiért társa megérzései helytállóknak bizonyultak Susannal kapcsolatban.

Sikes se nagyon vágyott találkozni George-dzsal, mert a tenctoni előszeretettel taglalta az ő nemi életét nagyobb társaságokban, még hozzá sztentori hangon.

Magától értetődik hát, hogy elsőként azzal futottak össze, akit még egymásnál is kevésbé kívántak látni.

George a kávézón átsétálva kis híján összeütközött Alberttel. A fiú lelkesen pillantott föl rá.

– George... – szólalt meg.

Francisco természetesen pontosan tudta, mit akar mondani, mégis egyre reménykedett, hogy csupán az időjárásról kezd beszélni, vagy a kis Vessna egészsége felől érdeklődik, vagy...

– Beszéltél már Susannal?

George tovább lépkedett határozottan. Albert a nyomában loholt, és észre sem vette, hogy a nyomozó szántszándékkal próbálja lerázni. George elmosolyodott.

– Ó, hát nem elfelejtettem?

Más valószínűleg megsértődött volna erre a válaszra. Elvégre ilyenkor egy leendő apa szemében nincs fontosabb, mint gyermekének megfogantatása. George amilyen félvállról vetette oda megjegyzését, az a legtöbb emberből legalábbis haragot váltott volna ki.

Nem úgy Albertből.

– Ó – mondta, és arcán pillanatnyi csalódottság futott át. Aztán megértően bólintott. – Nem lep meg a dolog. Az óriás, meg az a különös csecsemő... nem lehetett könnyű napotok.

– Köszönöm a megértésedet, Albert – mondta George, és legszívesebben leköpte volna magát. – Még ma este beszélek vele

A hálószoobaajtón keresztül, tette hozzá magában, úgy, mint az előző éjszakákon, azóta, hogy belerángattál engem ebbe. Mindig az fázik rá a legjobban, aki leginkább szeretne segíteni.

Mikor George az asztalához ért, Albert még mindig mellette lépkedett, és az óriásról beszélt éppen. Sikes már a helyén ült. Ezt

George különösen érdekesnek találta. Sikes csak olyankor ért be nála előbb, ha valami foglalkoztatta – valami olyasmi, amiről nem akart beszélni senkivel. George úgy érezte, kitalálná, most mi az. Ilyenkor rendszerint faggatni kezdte a társát, hogy kiszedje belőle, mi bántja, ezen a napon azonban örült minden pillanatnyi csöndnek. Ha nem köt bele Sikesba, talán ő is békén hagyja, és nem kérdez rá az otthoni helyzetre. Valamit valamiért, gondolta bizakodva.

Remek stratégiáját azonban egykettőre romba döntötte Albert, mikor vidáman megszólalt:

– Jó reggelt, Sikes őrmester. Milyen volt a tegnapi szexóra?

Sikes fölnézett, arcából kifutott a vér. A háta mögött valaki hangosan felröhögött. A nyomozó feje villámgyors félkört írt le, de a tettet nem találta. Akkor visszafordult Alberthez, de gyilkolni képes pillantása közben George-ra vándorolt.

– Honnan tudsz te erről?

Albert ugyan nem volt mestere a szavak nélküli emberi kommunikáció megértésének, most mégis mindjárt tudta, valamit nagyon elszúrt.

– Öö...

George büntudatosan a cipőjére meredt.

Sikes hátradőlt. Albert és George egy közös tulajdonsággal rendelkezett: egymás közt olyan diszkrétek voltak, mint egy tévés evangelista. És az hagyján, hogy egymás előtt nem voltak titkaik, de még Sikesszal sem tudták elhitetni az ellenkezőjét. Nemhogy egy nyomozó, még egy egyszerű közlekedési rendőr is rájött volna, miben töri a fejét ez a két tökéletlen.

– Kösz, George – mondta maró gúnnyal. – Miért nem plakátozzatok ki az egész városban? – Aztán sértődötten fölpattant. – Na gyerünk, Grazer vár ránk.

George bólintott, hálásan, amiért végre megszabadulhat Albert társaságától. Elindult Grazer irodája felé, nyomában Sikesszal.

A kapitány titkárnője megpróbálta föltartóztatni őket.

– Épp telefonál – mondta. – Gyertek vissza később.

– Nem vagyunk mi jójók, Hilda – felelte Sikes. Jelenlegi hangulatában már csak az hiányzott neki, hogy ide-oda rángassák. – Látni akart minket, hát itt vagyunk.

Elsétált Hilda mellett. George elrebegett egy gyors bocsánatkérést, aztán utána sietett.

Amikor beléptek, Grazer, fülén a telefonkagylóval, feléjük pillantott, és integetve jelezte, hogy kint kellett volna várniuk.

– Nagy a zaj odakint – mondta Sikes, a falnak dőlve. George olyan testhelyzetbe rendeződött, ami leginkább a katonai „pihenj” póznak felelt meg.

– Igen, uram – szűrte Grazer a fogai közt, még egyre integetve. Úgy festett, mint valami szárnyával kétségbeesetten verdeső madár. – Talán valóban kissé korai volt, uram...

Olyan szorosan fogta füléhez a kagylót, hogy a fejének az az oldala már egészen elfehéredett. Most Sikes végre megértette, miért. George-ra pillantott, és látta, a társa is kapiskálja már. A kapitányt épp valamelyik fejes részesítette alapos fejmosásban. Az utóbbi napok eseményeit végiggondolva csak egyvalami jutott eszébe, ami ezt kiválthatta. Ismét George-ra nézett, és a társa némán, csupán a száját mozgatva súgta: „A baba.” Sikes vigyorogva bólintott, és bánni kezdte, hogy nincs nála egy magnó, amivel megörökíthetné ezt a jeles pillanatot az utókor számára.

– Nem, uram – mondta Grazer. – Nem, én... igen, értem. Összefüggésekben kell gondolkodjak. De, tudja, én azt hittem, hogy... nem, esküszöm, nem, uram... Igen, uram... akarom mondani, nem, uram. Az ön engedélye nélkül nem rendezek több sajtótájékoztatót... Az ön írásos beleegyezése nélkül, igen, uram... Igen, uram... Ó, és uram, csak azt akartam még mondani, mivel nagyon fontosnak tartom, hogy...

Elhallgatott. A vonal másik végéről érkezett kattanás még George és Matt fülébe is eljutott. Grazer egy percre még a kagylót bámulta. Matt ezen meglepődött, mert eddig azt hitte, az emberek ilyesmit csak a tévéműsorokban meg a filmekben csinálnak. Aztán lassan, mintha egy bombát akarna hatástalanítani, a kapitány visszarakta a kagylót a helyére, és fölnézett a két nyomozóra.

– Én, öö, elbeszélgettem Amburgey rendőrfőnök úrral. A félvér gyerek ügye, úgy látszik, nagy hullámokat kavart. Rengeteg támadás ért azóta Jötteket.

– Komolyan mondja? – adta Sikes az ártatlant. – Nem hiszem el! Hát te, George?

A tenctoni kezével a melléhez kapott.

– A szíveim! Micsoda tragikus meglepetés!

Matt elvigyorodott. A rendszerint unalmasságig udvarias George-tól nem várt volna ilyen gúnyos megjegyzést. Ez is csak azt mutatta, hogy a

tenctoni nagyon ideges.

– Más szavakkal – csapott le Sikes könyörtelenül – az imént rúgták szét alaposan a fenekét.

Grazer alig bírta visszafogni magát, hogy a nyakába ne ugorjon.

– Pofa be, Sikes! – üvöltötte mérgesen. – És egyáltalán, mit keresnek itt?

– Ön hívatott minket.

– Ó, igaz. – Mély lélegzetet vett, igyekezett összeszedni magát. – Tudják már az óriásról, ki fia-borja?

– El akartunk végeztetni egy szövetvizsgálatot, de a labor komputere rendetlenkedik – válaszolta Sikes. – De állítólag még a nap folyamán megkapjuk az eredményeket.

Grazer hátradőlt, fölkapott az asztaláról egy autogramos baseball-labdát, és egyik kezéből a másikba kezdte dobálni.

– Az óriás kirendelt ügyvédje pszichiátriai vizsgálatért folyamodott. Azt állítja, a fickó *non compos mentis*, vagyis nem állítható bíróság elé. Mivel pedig nincs ki mind a négy kereke, a kamara úgy határozott...

– Rendőrkapitányt csinálnak belőle? – kérdezte Sikes ártatlan arccal.

– Elég legyen – figyelmeztette Grazer. – Elmegyógyintézetbe akarják záratni.

– Á. Hogy is mondta egyszer olyan szépen? – Sikes eltöprengett. – Ja igen... nyert egy menetjegyet magának a Bűvös Királyságba, ahonnan nincs visszatérés.

– Nem azén ötletem volt, Sikes – mentegetőzött a kapitány.

– Mindegy. Zárassák csak be.

Grazer kezében megállt a baseball-labda. Kezdett ideges lenni, amiért Sikes még mindig nem érti, mit akar mondani.

– Az a fickó az egyetlen kapocs, ami minket a gyermekhez fűz. Vajon rokona? Esetleg elrabolta? Akárhogy is, a közvélemény választ akar.

– Hé, Bry, nem *mi* hívtuk össze azt a sajtókonferenciát – mondta Sikes. – Ne kezdjen el velünk ordibálni most, hogy főntről a feneke alá gyújtottak.

– *Maguknak* kellett, volna előkeríteni a csecsemő szüleit! – ordította.

Matt már éppen visszaordított volna, George azonban békéltetőleg közbeavatkozott.

– Kapitány, ha a csecsemőt visszahoznánk ide... és megmutatnánk neki, talán mégis szóra bírhatnánk az óriást. Adjon nekünk szabad kezet...

– Nem érdekel, mit csinálnak – bömbölte Grazer –, csak kerítsék elő a szülőket!

Matt hátba veregette társát.

– Hallottad a főnököt, George. Nem érdekli, mit csinálunk. Imádom ezeket a szavakat. Na menjünk.

Kifelé menet George elgondolkozott azon, amit Grazer mondott, és a homloka ráncokba szaladt az aggodalomtól. Legrosszabb félelmeit látta beigazolódni.

És ami igazán megijesztette, az az volt, hogy míg őt megvédi a jelvénye, fegyvere és rangja, felesége és gyermekei annál kiszolgáltatottabban várhatták sorsukat.

Komorán eltöprengett, vajon mennyi idejük lehet még együtt, mikor kezdi az ő családjából is áldozatait szedni a fajgyűlölet.

Buck Francisco régen hozzászólt már, hogy az iskolájukba csak nagyon kevés Jött gyerek jár. Vagy legalábbis azt hitte, hozzászólt. Időnként azonban, amikor már minden a legjobban ment, történt valami, ami szétzúzta reményeit. Kezdte azt hinni, hiába áztatja magát, sosem lesz képes igazán beilleszkedni az emberek világába.

Miközben végigsétált a folyosón, érezte, hogy a többiek őt bámulják, és összesúgnak a háta mögött. A Földre érkezése utáni első időkben csatlakozott egy Jött galerihez, lázadozott, mindent elutasított, mindenkit elmart maga mellől. Végül azonban rádöbbsent, milyen hiábavalóan pusztítják saját magukat. A Jöttek aránya a Föld emberi népességéhez képest így is elenyészőnek számított.

Tudta, milyen fontos megőrizni méltóságukat az őslakók előtt. Ám azt is megértette már, ehhez hozzátartozik, hogy nem szabad ugrani minden suttozásra, minden sanda tekintetre. Meg kell válogatni, mikor sértődik meg, különben egész élete nem lesz több csatározások sorozatánál.

Azt tette hát, amit már a múltban is annyiszor. A suttozásokat, mormogásokat, vihogásokat egyszerű zajként, zümmögésként könyvelte el. Nem fordított rájuk nagyobb figyelmet, mint egy méhrajra a mezőn sőt, még annyit sem, hiszen itt nem kellett attól tartania, hogy összecsapkedik. A szavak csak akkor sebeztek, ha hagyta magát.

Kinyitotta a szekrényét, mire újabb hangos nevetés harsant fel. Tudta, rajta mulatnak. Dühösen behajította a könyveit, kivette a biológiafüzetét, és olyan erővel vágta be az ajtót, hogy a zaj ágyúdörgésként visszhangzott végig a folyosón. Ezzel persze csak egyet ért el, még inkább magára fordította a többiek figyelmét.

Ennyit a híres Buck-féle hidegvérről.

Mély lélegzetet vett, hogy lecsillapodjon, aztán megindult a biológiaterem felé. Az ajtót félig nyitva találta, és mögüle lányhangok, vihorászás hallatszottak ki.

– Szerintem szuper – mondta az egyik, melynek gazdáját Buck Cindy Bahrral azonosította. – Mintha E.T.-től lenne gyereked..

– Te képes lennél lefeküdni egy ilyennel? – érkezett egy másik hang, amit hirtelenjében nem tudott hova tenni.

– Naná! – felelte Cindy lelkesen. – Úgy hallom, veszettül jók az ágyban.

Buck fölsóhajtott. Ez a délután is hosszúnak ígérkezett – igazából az egész hete ilyen volt, sőt, az egész hónap. Mióta ideérkeztek, egyforma, kínos lassúsággal teltek napjai. Néha úgy érezte, egész hátralevő életét a gimnáziumban fogja leélni.

Ne is vegyél tudomást róluk, győzködte magát. Úgy menj be, mintha nem is tudnád, miről beszélnek, de nem is érdekelne.

Belépett, és sietősen átvágott a termen. Cindy és beszélgetőtársa – Buck most már látta, egy Frannie nevű szőke lány az – észrevették, és gyorsan besuvasztották a nézegetett újságot a padba. A szalagcímet azért sikerült elolvasnia: SZERELEMGYEREK AZ ŰRBŐL, harsogta.

Szégyenérzet öntötte el. Más körülmények között még kellemesnek is találta volna, ha Cindy figyelme ráirányul. A lány bármelyik faj normái szerint csinosnak számított. Most azonban a pillantását sem bírta elviselni. Megkönnyebbült, amikor a lány végre zavartan elfordult.

Persze tudhatta volna, hogy Frannie nem hagyja annyiban. – Hé, Buuuck! – kiáltotta. – Cindy gyereket akar tőled!

A másik lány fölsikoltott és elvörösödött.

– Dehogy akarok! – tiltakozott, könyökével oldalba vágva Frannie-t.

Buck a fejét csóválta. Bámulatos. Nem csoda, hogy olyan könnyen a Jöttek ellen fordulnak, ha egyszer saját fajtársaikat sem kímélik.

Buck a helyére ért. Mikor letette a füzetét, hirtelen észrevette, hogy két baljóslatú árny borul rá. Gyanította, kik azok. Aztán a feje fölül fölcsendült egy hang:

– Ha csak egy lányhoz hozzányúlsz a suliban, véged.

Buck ismét fölsóhajtott. Mostanában gyakran reagált így. Ezek szerint Bruno Carson, az iskola réme megint nem talált jobb szórakozást nála. Időnként kongóan üres fejébe vette, hogy egy kis izomtáncoltatással megfélemlíti Buckot, aki mellesleg soha nem ártott még neki.

Meg se fordult, hogy megnézzze, ki áll Bruno mellett. Tulajdonképpen mindegy volt. Rendszerint valamelyik másik izomkolosszus haverja kísérgette. Józan esze azt súgta, ne is válaszoljon. Ha nem szól, talán megúnják az egyoldalú diskurzust, és odébbállnak.

No persze az efféle fickók csak ritkán elégedtek meg a szájtépéssel. Ha most nem csinál semmit, könnyen lehet, hogy addig provokálják, míg végül fel nem megy benne a pumpa. Buck régebbi emlékei is azt sugallták, valószínűleg ez a céljuk. Akkor meg minek tovább odázni az elkerülhetetlent?

– Mi a baj, fiúk? – kérdezte tettetett magabiztossággal. – Csak nem attól féltek, hogy jobban ízlik majd nekik az úrhusi?

Hirtelen szembe találta magát Carssonnal. Nem mintha meg akart volna fordulni, de a nagydarab fickó megragadta a vállát, és olyan erővel penderítette meg, hogy egy pillanatra el is szédült.

Bruno türelme éppolyan rövid volt, mint kefefrizurája. Az IQ-ja meg ráadásul egy konyharuháéval vetekedett. Persze ez mit sem csökkentett veszedelmességén.

– A puristáknak igazuk van – viczorogta Buck arcába. A leheletéből áradó cigarettabűz facsarni kezdte a fiú orrát. – A parazitákat táborokba kéne gyűjteni.

Buck végtelennek látszó türelemmel nézett körül. Aztán kissé fölemelte a hangját, hogy egész biztosan mindenki meghallja, amit mondani készül.

– Azt hiszem, ezt hívják péniszirigységnek.

A terem falain polcok sorakoztak, formalinba áztatott állati mintapéldányok üvegeivel. Bucknak ez hirtelen azért jutott az eszébe, mert azon kapta magát, hogy egy hatalmas jobbhorog hatására elemelkedik a földtől, és a levegőben vitorlázva megindul a legközelebbi felé. Becsapódása nyomán a polc megingott, és az üvegek csörömpölve törtek szét a padlón. Szúrós bűz áradt szét a teremben. Többen öklendezni kezdtek, különösen mikor meglátták a szétszóródott, döglött állatokat. Frannie is hangot adott undorának, mire Cindy kiabálni

kezdett vele, hogy mindez az ő hibája. Aztán már szaladt is ablakokat nyitni.

Buck mindebből semmit nem hallott. A haragtól elvakultan előbbre lépett. Lába alatt buggyanó hanggal egy béka pukkadtt szét, de ő ezt se vette észre. Sokkal jobban érdekelte Carson kőszikla keménységű ökle, mely most ismét útjára indult.

Elhajolhatott volna, de inkább úgy döntött, emlékezetébe idézi a kötözködőknek, milyen erős is egy Jött. Elkapta tehát Bruno öklét, megállítva az ütés lendületét.

Carson egy darabig még erőlködött, korlátoltságában az sem tűnt fel neki, hogy ellenfele fél kézzel tartja vissza az övét. Aztán Buck megpördült, megőrizve egyensúlyát a Reebokja talpára ragadt nyálka ellenére, és ezúttal Bruno emelkedett a levegőbe. Háttal zuhant az egyik padnak, a benne ülő lány rémülten ugrott félre előle. Tovább bucskázott, és végül a fal állította meg. Szerencsére nagy baja nem esett, csak amúgy is használhatatlan fejét verte be. Ebből a nem túl méltóságteljes testhelyzetből kiáltotta oda haverjainak:

– Kapjátok el!

Újabb két nagylegény ugrott talpra a terem hátsó részében, majd harmadik társukhoz csatlakozva együtt rontottak Buck-ra. Ő csak állt, kezét ököbe szorítva, lassan hintázott a talpán előre-hátra, és már csak abban reménykedett, hogy nem kell megölnie egyiküket sem. Az ugyanis elég rosszul venné ki magát az iskolai életrajzában.

– Uraim! – szólalt meg hirtelen egy dühös hang.

A támadók megtorpantak.

A szélesre tárt ajtóban tanárjuk, Mr. Bowen állt. Tekintetével fölmérte a kárt, és arcára döbbsen kifejezés ült ki.

Bruno már fölkászálódott a földről, és most elszántan Buckra mutatott.

– Megütött.

Bowen pillanatok alatt tisztázta magában a helyzetet.

– Nagyon jól látom magamtól is, mi folyik itt.

Carson ezt hallva karba tette a kezét, és gonoszul rávigyorgott Buckra, amolyan „Na most megkapod a magadét”-arckifejezéssel. Annál inkább hidegzuhanyként érték Bowen következő szavai.

– Mr. Carson, tisztítsa föl ezt a mocskot.

A fiú feléje fordult.

– Én? – Úgy festett, mint akit mindjárt megüt a guta. Buck azt várta, mikor robban szét a dühtől.

Bowen egy lépést tett előre. Haja ritkult már, különösebben izmosnak sem számított, ráadásul egy fejjel alacsonyabb is volt, mint Carson. A benne fölgerjedt harag hatására azonban szinte az atléta fölé tornyosult.

– Ha még egyszer előfordul ilyen incidens – mondta –, önt a barátaival együtt beküldöm Mr. Fischer irodájába. – Aztán, ha lehet, még sötétebb arccal, hozzátette: – Azonkívül garantáltan le fognak romlani a jegyei is, ami köztudottan azt vonja maga után, hogy önt a tantestület eltiltja az összes, iskolánkban gyakorlott sporttevékenységtől.

Carson még mindig mogorván nézett a tanárra, de úgy tűnt, lassan visszavonulót fúj. Bowen kimutatott a folyosóra.

– A takarítószeres szekrényben talál egy felmosórongyot.

A fiú egy percre még töprengett, vajon jobb-e a megaláztatásnál, ha tengelyt akaszt a tanárával, és végül úgy döntött, nem. Kisétált a teremből, de az ajtóban még megtorpant, és egy gyilkos pillantást vetett Buckra.

Ő azonban észre se vette, mert éppen egy papírzsebkendővel próbálta letakarítani a béka maradványait tornacipője talpáról. Közben azon gondolkodott, vajon mivel tudná elérni, hogy egyszer teljes jogú tagja legyen már ennek az osztálynak.

15. fejezet

A kihallgatóhelyiségbe csak egyetlen, rácsos ablakon át szűrődött be napfény. A Föld bolygóhoz legközelebbi csillag alig néhány sugara.

Milyen messzire is jutott az óriás otthonától, és mégis, mennyire hasonló környezet fogadta.

Nem mintha ő maga fölfigyelt volna erre... vagy, ami azt illeti, bármi másra. Összekuporodva üldögélt egy széken, látszólag az egész világról megfedkezve. Kezét-lábát masszív bilincsek kötötték, de úgy tűnt, ennél sokkal súlyosabb béklyó tartja fogva.

Két oldalán Sikes és Francisco állt. George még egyszer, utoljára, megkísérelt vele kommunikálni, de, mint azt várta is, eredménytelenül. Gondolataiba merülve bámulta tovább a komor teremtményt. Az ajtót két egyenruhás rendőr fogta közre. Egyiküknél kábítópuska volt, annak biztosítókallantyúját babrálta egyfolytában.

Az óriás reagált elsőként. A többiek fülébe még el sem jutott a léptek zaja, ő már fölszegte a fejét. Arckifejezése egy csapásra megváltozott, a kétségbeesést reménység váltotta föl. Mindez olyan hirtelen történt, hogy a kábítópuskás rendőr ijedtében egy lépést hátrált, és fölemelte fegyverét. Sikes nyugalomra intette.

Aztán ők is meghallották a lépteket. Sikes és George számítottak rá, hiszen már megtapasztalhatták, hogy az óriás belső radarja azonnal jelzett, ha a gyermek a közelébe került. Most azonban úgy látszott, nagyobb az önuralma. Nem morgott, nem üvöltött, és nem is viselkedett különösebben riasztón. Arca maszkyszerűvé dermedt az összpontosítástól, mintha minden idegszálával arra koncentrált volna, hogy nyugodt maradjon. Az ösztönét azonban nem tudta legyűzni. Fölállt hát, mire a rendőr ismételten ráemelte a kábítópuskát.

– Nincs semmi baj – mondta George magabiztosan, de közben le nem vette szemét az óriásról. A rendőr ezúttal már sokkal hosszabb tétovázás után eresztette le a fegyverét. Az óriás méretei a masszív bilincsek ellenére is riasztóan hatottak az emberre.

Kinyílt az ajtó, és Grazer feje jelent meg a nyílásban. Bekukucskált, mintegy meggyőződve róla, hogy minden a legnagyobb rendben van, aztán hátrafordult, és intett valakinek. Franz Kafka lépett be, karján a csecsemővel. Egy pillanatra elbizonytalanodott, amikor meglátta az

előtte tornyosuló teremtményt. Mentségére legyen mondva, a gyermeket ösztönösen, védelmezőleg magához szorította.

Az óriás arckifejezése nem változott. Sőt, mintha még jobban koncentrált volna.

George hirtelen rádöbbsent, miért, de már túl későn.

Mindenféle handabandázás helyett az óriás mindössze a megfelelő pillanatra várt, hogy megszabaduljon kötelékeitől. Hirtelen, talán a gyermek közelségétől vezérelve, olyan fülrepesztő sikoltást hallatott, mint a karatemesterek, miközben vastag deszkákat törnek ketté pusztá kézzel.

A bilincsek valósággal lerobbantak róla, a helyiséget röpködő láncszemek töltötték meg. Az óriást még a szerencse is segítette, az egyik nagyobb láncdarab ugyanis a puskás őrt találta el. A férfi hátratántorodott, ujjá görcsösen megfeszült a ravaszon, és az apró fecskendőlövedék kisuhant a nyitott ajtón.

George és Sikes az óriásra vetették magukat, de a szűk tér nem engedett meg sok manőverezést. Erő feszült erőnek, és ebben a csatában nekik nem volt semmi esélyük. Az óriás egy kézmozdulattal félretaszította őket, és nekirontott Kafkának. Ő meg se bírta mozdulni, a támadó óriás láttán lába a földbe gyökerezett.

– Kábítsa már el valaki! – ordította Grazer, mire a másik rendőr a földre esett fegyver után kapott.

Kafka megtett minden tőle telhetőt, ám ez pillanatnyilag mindössze abból állt, hogy megpróbált nem fölüvölteni a rémülettől. Az óriás még egyszer elbődült, csupán centiméterekre a másik Jött férfi arcától, aztán kiragadta karjából a csecsemőt.

Egy szívszorító pillanatig Grazer már maga előtt látta a másnapi szalagcímet: MEGÖLTÉK A FÉLVÉR GYERMEKET A TEHETETLENÜL ÁLLÓ RENDŐRÖK GYŰRŰJÉBEN.

– Kábítsák már el, a bánatos életbe!

Lőni azonban nem lehetett. Az óriás szorosan magához ölelte a csecsemőt, és az asztal mögé kuporodott vele. A kábítópuskás rendőr tudta, elég egy hirtelen mozdulat, és a lövedék a gyermeket találja el. Rosszabb esetben a még lágy koponyába fúródhat, de ha nem, a hatalmas dózis akkor is végezne a kicsivel.

George is a lövés útjában állt, az óriás előtt, Sikes meg közvetlenül mellette.

– *[Ne bánts d a gyereket]* – mondta a Jött nyomozó olyan bizalomgerjesztő hangon, amilyen csak tellett tőle.

– Add ide a gyereket! – követelte ugyanakkor Sikes.

Közelebb léptek az óriáshoz, mire az egészen a szemközti falig húzódott vissza. A nyomozók attól féltek, kárt tesz a gyermekben, ha azon múlik szökése sikere. Meg attól, hogy tudtán kívül végzetes sérülést okoz neki. No meg attól, hogy esetleg mégis sikerül megszöknie, és akkor kezhetnek mindent előlről.

Egyszerűen sok mindentől féltek, de az eszükbe sem jutott volna, hogy az óriás hirtelen elkezd beszélni.

– *[Ne bántsanak...]* – szólalt meg. – *[Nincs... semmi baj...]*

Sikes és George megdermedt.

– Hát ez... valami értelmeset mondott? – kérdezte a társát Matt.

Francisco bólintott, de még mielőtt lefordíthatta volna, az óriás akadozó angolsággal megismételte szövegét.

– Semmi baj. Semmi baj. – Mint egy papagáj, vagy egy elakadt lemez.

– Nem bántunk – nyugtatgatta Sikes. Kinyújtotta a kezét. – Csak... csak add nekünk a babát. Rendben?

Sikes tudta persze, amint az óriás eleget tesz kérésüknek, telepumpálják annyi nyugtatóval, ami egy egész futballcsapatot kiütne. A szeme sarkából látta, Grazer odébb inti a lesipuskást, hátha más szögből előnyösebb a célzás.

Sikes nem tudta, az óriás észrevette-e ezt, mindenesetre szorosabban ölelte magához a gyermeket, mint valaha. Aztán mondott valamit, ami ugyan angolul volt, a nyomozó számára mégsem jelentett semmit.

– Chorboke eljön. Chorboke eljön.

Sikesnak tehát mindez semmit nem mondott, George azonban hirtelen olyan képet vágott, mintha az imént vágták volna kupán egy izzó piszkavassal.

– Ki? – kérdezte, láthatóan azt remélve, rosszul hallott. Az óriás nagyon óvatosan, minden szótagot külön kihangsúlyozva, újra elmondta:

– Chorboke... eljön...

Grazer, úgy tűnt, át akarja venni az események irányítását. Megkerülte Kafkát, aki még mindig bénultan állt az ajtóban. A Jött férfi rettegetése azonban immár egészen más okból eredt. Döbbsent

arkifejezésének édestestvére ott ült George ábrázatán. Egyértelmű volt, az óriás valami nagyon fontosat mondhatott. Ezt mindenki fölfogta, kivéve Grazer. Ő továbbra is amiatt aggódott, mit írnak majd róluk a lapok.

– Ne bolondozzon már – szólalt meg eltökélten. – Adja ide a gyermeket!

– Várjon! – kiáltott rá George, olyan parancsoló hangon, mintha legalábbis ő lenne a helyiségben a rangidős. Úgy érezte, pillanatnyilag sokkal fontosabbak a mindedig néma óriás szavai, mint tettei. Lassan, kétségbeesetten reménykedve, hogy talán mégis két különböző dologra gondoltak, megszólalt:

– Chorboke meghalt.

A gyermek megszokott nyugodt tekintetével nézett föl George-ra. Nyugalma most, komor társalgásuk tükrében, még ijesztőbbnek tűnt.

– Nem – mondta az óriás, mintha lélekharangot kongatna meg a Jöttek fölött. – Jönni fog.

Abban a pillanatban Grazer jelzett a puskás rendőrnek. Most, hogy az óriás figyelme teljesen Franciscóra terelődött, könnyű célpontot nyújtott. A fegyverből kirepült a második lövedék, és a behemót vállába fúródott.

Az óriás fájdalmában és dühében fölordított, s a gyermek is azonnal reagált a helyzet megváltozására. Mindkettőjük arcát fintorba rántotta a rémület.

– *Ne!* – ordította George, de már elkésett. Sikesszal csupán annyit tehettek, hogy elkapták az óriást estében. Grazer kikapta a csecsemőt a hatalmas kezekből, nehogy a nagyra nőtt Jött rázuhanjon, és összelapítsa.

A gyermeket azonban látszólag nem a saját sorsa izgatta. Nyugtalanul tekergőzött Grazer karjában, mintha az óriással történtek nyugtalanítanák. Szeme már nem olyan békésen csillogott, mint korábban, tömény rettegés sugárzott belőle.

Sikes váratlan rémülettel rádöbbsent, hogy több is ez, mint egyszerű izgatottság. A csecsemő mintha ugyanazt élte volna át, mint az óriás.

– Vigyük vissza a cellájába – nyögte elgyötörten. George és a két rendőr segítségével kivonszolta a magatehetetlen testet a helyiségből. Amikor kiértek a folyosóra, odamorogta George-nak: – Amennyire Albert odavan ezért a fickóért, nem hiszem, hogy örülni fog, ha megtudja, hogy kiütöttük.

Néhány lépéssel odébb azonban hirtelen egy testbe botlottak. Albert Einstein békésen szunyókált a földön, combjából egy nyugtatólövedék meredt elő. Az első lövés tehát mégiscsak talált célt magának.

Egymásra néztek.

– Én nem mondom meg neki, ha te sem – mondta Sikes.

16. fejezet

Az óriás sokkal előbb tért magához, mint Albert. Egy szót nem szólt azonban többet, visszasüppedt régi, komor némaságába. Mire Albert is visszanyerte az eszméletét, ő már újra a cellájában volt, és a padlón hevert.

Egy magányos könnycsepp gördült végig az arcán.

Sikes úgy érezte, sosem volt még része ilyen szívszorító látványban.

Albert kissé erősebben dőlt a söprűjére, mint máskor szokott, és igyekezett nem arra a lábára támaszkodni, amit a lövedék eltalált. Most lassan megcsóválta a fejét.

– Nem lett volna szabad bántani.

Ez tipikus Albert-féle megnyilvánulás volt. Egy szóval sem panaszkodott amiatt, ami vele történt, egyedül csak a lelkitabeteg óriás sorsa érdekelte. George bólintott.

– Tudom, Albert.

– Nála kellett volna hagyni a babát – folytatta a fiú, és közben tekintetét egy pillanatra sem vette le a cella lakójáról. – Szükségük van egymásra.

Sikes rá nézett. Ő is gondolt már valami ilyesmire, Albert azonban olyan határozottan állította, mintha tudna valamit, amit a nyomozók nem.

– Miért mondod ezt?

– Nem tudom – felelte Albert. – Én... úgy érzem.

Sikes megértően bólintott. Kitapasztalta már, a Jött férfiak számára nagyon fontosak az érzések. Ezt különösebbnek találta, mint a foltos fejüket, a két szívüket, vagy akár azt a szokásukat, hogy az aludttejtől lerészegednek. Rokonszenvvel vállon veregette Albertet, aztán azt mondta:

– Na, gyerünk, George.

Az eligazító felé menet Sikes tanulmányozni kezdte társa arcát. Láta, George a gondolataiba merül. Aztán észrevette szemében azt a fényt, ami akkor gyúlt ki, ha a tenctoniak múltja jutott eszébe – s rendszerint abból is valami fölöttébb kellemetlen esemény. Nem mindig tudta, min jár George esze, a jelen helyzet azonban meglehetősen magától értetődő volt.

– Ki az a fickó, akiről beszéltek? Az a Chore-micsoda?

– Chorboke – segítette ki George. Úgy látszott, még a nevet is nehezebbre esik kimondani. Hangjából undor érződött ki. Tovább folytatta, akadozó nyelvvél: – Tudós volt a hajón.

– Az úrhajón, ami idehozott titeket? – kérdezte Sikes, aztán gondolatban fenékbe rúgta magát. *Nem, te marha, a Szerелеm-hajón. NANA hogy az úrhajón.*

George-ot azonban lefoglalta aggodalma, eszébe sem jutott, hogy gúnyolódjon. Egyszerűen rábólintott.

– A rabszolgákon végzett különféle kísérleteket... Rettenetes dolgokat művelt.

– Na és... öö...?

Sikes még be sem tudta fejezni a mondatot, George máris megértette.

– Rajtam, vagy Susanon? Nem. Ha egy olyan katasztrófa, mint a kényszerleszállásunk, összefüggésbe hozható a szerencsével, akkor mi feltétlenül szerencsések voltunk. Hozzánk nem jutott el a földet érásunk napjáig. Ám ha az utunk folytatódik... ki tudja? – Összerázkódott. – Sose láttam személyesen Chorboke-ot, de, mint mindenki, én is rettegetem tőle.

– Azt mondtad, meghalt.

– Legalábbis így tudjuk. Hogy meghalt a lezuhanásunkkor.

Úgy beszélt, mint aki kétségbeesetten kapaszkodik hite utolsó szalmaszálaiba, mert más lehetőségeket egyszerűen nem mer végiggondolni.

Beléptek az eligazítóba, és Sikes észrevette, hogy asztalánál ott áll Zepeda, fülén a telefonkagylóval. Elfutotta a méreg.

A nőnek megvolt a saját asztala, és a saját telefonja. Mi az ördögöt keres az ő helyén? Talán a fiúját hívja, vagy egy bukmékert?

Zepeda följegyzett valamit, és arcára széles vigyor ült ki. Aztán észrevette a közeledő Sikest, és gyorsan összegyűrte a papírt. A férfi most már meggyőződéssel hitte, hogy valami illegális fogadási ügyletről van szó. Ekkor Zepeda várakozóra kapcsolta a vonalat, és fölkiáltott:

– Hé, Sikes! Épp egy üzenetet vettem át neked! Cathy van a kettes vonalon. Emlékeztetni akar, hogy este szexorátok lesz!

Természetesen minden szem rögtön a férfi felé fordult, és a sok idióta pofán sokat sejtető vigyorok jelentek meg. Sikes hirtelen két dologra érzett erős indíttatást: az asztalához jutni, amilyen gyorsan csak

tud, és kiszorítani a szuszt Zepedából. Az elsőtől nem sikerült magát visszatartania, és a másodiktól is csak alig. A telefonkagylót szorongatta meg, és közben azt képzelte, a nő nyaka az.

– Muszáj volt ezt a nagyvilágba kiordítanod? – érdeklődött fojtott hangon.

Zepeda bűnbánást tetteve fölsóhajtott.

– Igen. Muszáj volt. Bocs, Sikes. Tudod, ez amolyan jellemhiba nálam. – Aztán elvigyorodott. – Jó szórakozást az este – mondta, és elsétált.

Mire George is az asztalához ért, Sikes már meg is nyomta a vonalat visszakapcsoló gombot.

– Szia, Cathy. Figyelj, már épp hívni akartalak. A nyakam... nagyon megfájdult megint. Nem bírom mozdítani a fejem.

Cathy rémültnek hangzott a vonal túlsó végén.

– Ó, Matt... én... nem is tudom, mit mondjak. Pedig biztos voltam benne, hogy jót tesz a masszázsom. Röntgeneztess meg, és, ha kell, rakass rá merevítőt...

– Én már mindenre gondoltam – mondta Sikes gyorsan. – Fölhívtam az orvosomat, de csak egyetlen időpontot tudtam leegyeztetni vele, a ma estét.

– Ó. – A nő hangjából félreérthetetlenül kiérződött a csalódottság. – Hát... hát akkor nem tudsz eljönni az órára. De természetesen az egészséged az első. Az a legfontosabb.

– Tudom – mondta a férfi. – De hidd el, nagyon sajnálom.

– Persze... Azért én lehet, hogy elmegyek, és lejegyzetek neked mindent. Sőt, magnóra veszem az előadást.

– Ez az! Rémek ötlet! Akkor később együtt meghallgathatjuk. Kettesben. Még jobb lesz, mint a teremben.

– Hát, nem tudom – kételkedett Cathy. – Persze megpróbálhatjuk. Elvégre az egész arról szól, hogyan alkalmazkodjunk egymáshoz minél jobban.

– Így van... Na jó, mennem kell. Szia.

Letette a kagylót, és rögtön megérezte, hogy George őt bámulja. Rá se kellett néznie a társára, anélkül is tudta. Elszántan kotorászni kezdett egy halom papírban, és közben forrón remélte, George-ban ezúttal lesz annyi jóérzés, hogy ne ártsa bele magát az ő dolgaiba. Igazság szerint ezt most már bárkitől jó néven vette volna. Az úgynevezett magánélete újabban meglehetősen nagy nyilvánosság előtt zajlott.

– Hová a csudába tettem azokat a tanúvallomásokat? – morogta.

– Hazudtál Cathynek. – George hangjában a legteljesebb hitetlenség csengett.

– Nem. Tényleg fáj a nyakam. – És, mintegy szavait alátámasztandó, masszírozgatni kezdte a nyakát.

George-ot azonban nem lehetett félrevezetni.

– Szemenkapott hazugság! – jelentette ki, szokás szerint eltévesztve a ritkán használt, bonyolultabb kifejezést. – Nem is beszéltél semmiféle orvossal!

– George, semmi kedvem most erről vitatkozni.

Sikes még mindig nem nézett föl, de ez a társát nem zavarta. George előrehajolt, hogy tekintete egy magasságba kerüljön a papírhegyek mögé bújt férfiével.

– Miért csináltad? – Sikes meglepetésére a kérdésben semmi vádaskodás nem volt. George hangja inkább aggodalmat árult el. Gondolta, Matt nem akármilyen okból dönthetett úgy, hogy Cathynek valótlanúságot mond.

Sikes beharapta az alsó ajkát, aztán hirtelen minden kitört belőle. Minden, amit el akart mondani Cathynek, de nem mert, miután a legutóbbi alkalommal a nő órákig áradozott róla, milyen fantasztikus volt az előadás, és mennyire örül, hogy Matt is rászánta magát a beiratkozásra.

– Nem bírom tovább! – robbant ki belőle. – Érted? Nem bírom elviselni azt a tanfolyamot! Az egész olyan... arca ráncokba futott az undortól – ...olyan rohadtul személyeskedő! És az az állandó taperolás! Múltkor is, kézen fogva körbe kellett állnunk, és zümmögni!

George láthatóan nem értette, mi ebben a gond. Számára magától értetődőnek tűnt az egész.

– Ugyan már, Matt, ezeket meg kell tanulnod.

– Csakhogy nem *érdekel!* *Nem bírom elviselni!*

Ezt már hangosabban kiáltotta, mint eredetileg szándékában állt. Megint kollégái kíváncsi pillantásainak keresztüzébe került. Lejjebb eresztette a hangját.

– Ide figyelj, George, nem mehetnék át hozzátok ma este? – A Jött nem számított erre a hirtelen témaváltásra.

– Hát persze. Miért?

– Nem mehetek haza – mondta Sikes, olyan kétségbeesett hangon, mintha legalábbis bérgyilkosok vadásznának rá. – Cathy még meglát.

Kocsmába meg nem szívesen mennék.

George megdöbbsent.

– Azzal cinkostársaddá lennék a hazudozásban.

– Dehogyan, csak bebizonyítanád, hogy hűséges vagy a társadhoz. Az ég szerelmére, te sosem láttad a *Máltai sólymot*? Na mit szólsz, pajtás? Átviszek egy láda piát, a kedvencedet, és jól elszórakozunk.

– Hát jó – sóhajtott George. – Ha akarod, még a mállott sólymodat is áthozhatod.

Abban a pillanatban Zepeda kurjantott át hozzájuk a komputere mellől:

– Hé, fiúk, ezt nézzétek meg!

Odasétáltak a nyomozónő asztalához. Sikes megfogadta magában, ha ez megint valami ostoba vicc lesz, estére nyomtalanul eltűnik Zepeda hőn szeretett Porschéjából a gyújtáselosztó. Szerencsére azonban komoly dologról volt szó. Zepeda még egyre a számítógép képernyőjét nézte, úgy mondta:

– Végre bejutottam a központi nyilvántartó komputerébe. Mikor aztán megpróbáltam beazonosítani az óriástól vett szövetmintákat, nézzétek, mi történt.

Ujjai magabiztosan röpködtek a billentyűzet fölött. Sikes és Francisco áthajoltak a válla fölött, és a képernyőt figyelték.

Fönt a KERESÉS szó pulzált. Aztán hirtelen megjelent alatta egy Újabb kiírás: CSOP–SZIGORÚAN TITKOS. Zepeda megpróbálkozott még néhányszor, de a gép minden alkalommal ugyanazt a választ adta neki, mintha fejfel rohanna egy elektronikus falnak.

– Mi a frász az a Csop? – kérdezte Sikes.

– Gőzöm sincs – rázta a fejét Zepeda.

Sikes George-ra nézett, de az ő arcán se látott több felismerést.

– Lépj kapcsolatba a szövetségekkel – mondta. – Hátha ők tudnak valamit. – Hátrébb lépett, és a társához fordult. – Van egy olyan sanda gyanúm, hogy ez az ügy messzebbre nyúlik, mint hittük. Talán nem is fog tetszeni nekünk, ahová kilyukadunk. Egy csöppet sem.

17. fejezet

Susan megpróbált a munkájára koncentrálni.

Még sosem bámulták meg ennyien az utcán. És ami még rosszabb, néhány ízetlen megjegyzés is felröppent a háta mögött. Elkeserítőnek érezte az egészet, és persze megalázónak.

Megkísérelt arra összpontosítani, amit az asszisztense mondott épp neki. Molly, a fiatal, vidám Jött lány, nem régóta dolgozott a cégnél. Jelenleg az általa tervezett reklámkampány terveit mutogatta főnökének. Susant annyira lefoglalták gondolatai, hogy azon vette észre magát, a fejét rázza, pedig igazából még nem is tudta, mi nem teszük neki. Föltartotta a kezét, belefojtva a szót a lányba.

– Molly, a NuGuy egy férfias illat – magyarázta türelmesen. – A hangsúlyt a frissességre és a tisztaságra kell helyeznünk. Az emberek nem igazán szeretnek plakátokon szembesülni a férfitest alsóbb régióival. – Megkopogtatta a kartonlapot, melyen a rajz egy Jött férfit ábrázolt. Vidáman szprézte magát az ágyéka táján, miközben mosolyán kívül semmi mást nem viselt. A háttérben egy nő feküdt az ágyban, láthatólag ugyancsak hiányos öltözkében. – Ez azért egy kicsit erős.

Aztán előrébb hajolt, és minden tartózkodását feledve a férfi „alsóbb régióira” meredt.

– Mit rajzoltál ide? Valami lóg ennek a pasasnak a... nemi szervéről. – Úgy érezte, semmi pénzért meg nem érintené a kérdéses területet, inkább csak messzebből mutatott rá. – Úgy néz ki... mint valami... – kérdőn Mollyra pillantott. – Csengettyű?

– Hát nem láttál még ilyet? – kérdezte a lány vidáman. – Susan, hát hol élsz te? Ez most a legnagyobb örület. Mikor a férfi zümmög, ez harmonizáló, csengő hangokat ad ki, így fokozva az élvezetet.

– Es... ez *onnan* lóg?

– Aha. Csingilinginek hívják. Nem szeretnél egyet? Ismerek egy helyet...

– Nem – mondta Susan, a lehető legközömbösebb hangon. – Azt hiszem, kissé régmódi vagyok. – Aztán bánatosan hozzátette, inkább magának, semmint Mollynak: – George szerint túl régmódi is.

Mielőtt a lány megkérdezhetette volna, hogy érti ezt, belépett ember főnökük, Art Delgado. Susan gyorsan letakarta a reklámvázlatot, nehogy

a férfi meglássa.

– Susan... – kezdte Delgado.

Tessék, uram.

– Úgy hallom, a férje benne van ebben a félvér-gyermekek ügyben. – Az asszonnyal szemben állt meg, karját mellén összefonva.

– Igen.

– Ha megtudja, kik a szülők, tudatná velem?

Susan meg se próbálta leplezni meglepetését és zavarát. Delgado magyarázni kezdte:

– A Jenson bébiételgyár szeretne egy új gyermekarcot a reklámjaiba. Kifejlesztettek egy mindkét faj kicsinyei számára egészséges, univerzális terméket, ehhez szeretnék megszerezni a kicsit.

– Hát, ha George emiatt nem kerülhet bajba – mondta Susan pillanatnyi habozás után.

Delgado elmosolyodott.

– Majd meglátja, mit tehet. – Azzal sarkon fordult, és kiment.

Susan elgondolkodva meredt maga elé. Molly elkezdte összeszedni a rajzait, és közben a fejét csóválta.

– Miért akarják azt a gyereket fölhasználni? Engem a hideg kiráz tőle.

Susan zavarba jött. Egy percre azt hitte, nem is ugyanarról a gyerekekről beszélnek.

– Én is láttam a képét. Szerintem gyönyörű.

Molly bólintott.

– Nem is a kinézetével van a baj. Inkább... maga az ötlet. – Összerázkódott. – Lefeküdni egy emberrel! Brrr!

Susan elképedt. Molly, a mindig figyelmes, érzékeny Molly, most hirtelen ilyen indulatos megjegyzéssel áll elő! Szinte már fajgyűlölet megnyilvánulásának hatott. Sőt, ha jobban utánagondol, az is volt.

– Én... hát, én ismerek olyanokat, akik... efféle kapcsolatot létesítettek – mondta óvatosan.

– Fúj! – háborodott föl Molly. – Úgy érted, saját akaratukból? – Amikor Susan bólintott, ő a fejét rázta. – Micsoda alakok. Mit szólsz hozzá? Nekiállnak kísérletezni, sutba dobva a jó ízlést. Hisz te is tudod, Susan, az emberek sokan vannak, mindenki kedvére válogathat párt magának. Nekünk azonban nincs sok választásunk. Semmi szükség rá, hogy még jobban fölhíguljon a közösségünk.

– Fölfogtad, hogy ezek a fajgyűlölők érvei? – mutatott rá Susan. – Efféle érvekkel akarnak a puristák is táborokba zárni minket: hogy a fajtájuk genetikai tisztaságán ne essék csorba. Komolyan osztozni akarsz velük ezen a lélektelen filozófián?

Molly csak nevetett.

– Susan, te csodálatos főnök vagy, és csodálatos ember, de néha egyszerűen nem érted meg az élet dolgait.

– Lehet.

Ahogy Molly kitette a lábát, máris megjelent Jessica. Ilyen forgalom mellett Susan kezdte már úgy érezni, mintha az asztala egy pályaudvar közepén állna.

Jessica szokása szerint nem sokat köntörfalazott.

– Na, hogy ment George-dzsal – kérdezte, hátravetve nyakában vörös sálját. – Bevált a ruha?

Susan bánatosan rázta a fejét.

– Még mindig le akar feküdni Mayjel.

Ahogy előre sejtette, Jessica méregbe gurult. Már épp azt akarta mondani, hagyják a csudába az egészséget, ha George annyira ragaszkodik hozzá, hát ő nem fog könnyörögni neki – de mielőtt megszólalhatott volna, kolléganője megelőzte.

– Ó, hát így állunk? – sziszegte. – Csakhogy ezt a játékot ketten játszhatják. Beadunk George-nak egy kicsit a saját orvosságából.

– Milyen orvosságából?

Jessica széttárta a karját, mintha az opera színpadán állva éppen nagyjárájához készülne.

– Ma éjjel elhajlunk!

– Mi elől? – kérdezte Susan értetlenül.

Jessica fölnevetett, és vállon veregette.

– Kirúgunk a hámból.

Susan nem tudta fölfogni, mit oldanának meg azzal. – Mire jó az?

Jessica parancsolóan meglengette a mutatoujját.

– Most hadd aggódjon ő egy kicsit érted. Hadd főjön a saját levében. Hidd el, kisanyám, ez az én Frankemmel is mindig beválik. Mellesleg – mosolya még szélesebbre nyílt –, jól fogunk szórakozni is.

18. fejezet

Mikor George és Sikes kiszálltak kocsijaikból a Francisco-ház előtt, a Jött nyomozó odalépett a társához.

– Tudod, Matt... Susan mostanában nehéz napokat élt meg, úgyhogy ha...

Sikes közben kinyitotta a kocsija csomagtartóját, és most egy teli bevásárlószatyrot vett ki belőle.

– Szóval még mindig fúj rád az Albert-féle dolog miatt?

– Vedd tudomásul, hogy nem fúj rám – mondta George. Egyszerűen csak nehéz napokat él át, úgyhogy ha kissé... türelmetlen, ne lepődj meg. Ennyi az egész.

– Jó, vettem a lapot – felelte Matt, és lecsapta a csomagtartó tetejét. A bejárat ajtóhoz érve Sikes mintha valami zajt hallott volna az emeletről. Mintha valami dobot vertek volna, iszonyú egyhangúan. George-ot azonban annyira lefoglalták saját gondolatai, hogy csak akkor vett tudomást a zajról, amikor már beléptek a házba.

Buck az ebédlőasztalnál ült. Egyik kezével Vessnát etette, a másikkal pedig egy házi dolgozatához készített jegyzeteket. Az ajtónyitásra fölnézett.

– Szia, apa. Jó napot, Sikes őrmester.

– Szevasz – intett neki Sikes.

A püfölésről többé már nem lehetett nem tudomást venni, annál is inkább, mivel percről percre elviselhetetlenebbé vált. A szakadatlan, egyenletes zaj mintha a padlót is remegtette volna a talpuk alatt. Sikesnek hirtelen egy Edgar Allan Poe novella jutott eszébe.

George fölnézett a lépcső felé, össze-összerándult a dübörgésre.

– Mi ez az eszméletlen ricsaj?

– Emily vett egy ka\na dobót – felelte Buck. Éppen valami apró állat farkát csúsztotta be Vessna szájába. Sikes nem akarta tudni, mi lehetett az. A kislány mohón lenyelte, Buck pedig egy tálba nyúlt a következő darabért. – Szerintem azért dühös, mert tegnap nem engedtétek elmenni abban a kivágott hátú ruhában.

George tudta, a jó szülő legfőbb ismérve a nyugalom. Odasétált a lépcső aljába, és fölkiáltott:

– Emily, vendégünk van. Hagyd abba.

Azzal Sikesra mosolygott, hogy határtalan türelmét szemléltesse. Ez a mosoly kissé vesztett aztán erejéből, amikor a kána dob hangja nemcsak nem hallgatott el, de egyenesen hangosabbá vált. George szórakozottnak látszó mozdulattal kocogtatni kezdte körmével a korlátot, ám befelé közben kétségbeesetten igyekezett visszafogni indulatait.

– Nem hallottad? – kiáltotta, reménykedve, hátha tényleg csak erről van szó.

A dobolás ismét hangosabbá vált, s immár egyértelműen árulkodott a kislány haragjáról, sőt, mi több, tiszteletlenségéről.

– *Emily!* – ordította magából kivetközve George. – Ha nem hagyod abba azonnal, egy hónapig nem kapsz eukaliptusz-szirmot!

A dobolás abbamaradt.

George megfordult. Igyekezett ugyan elrejtetni szégyenét, de nem járt túl sok sikerrel. Sikes csak legyintett.

– Ne izgulj, George, én is ismerem a témát – mondta, saját lányára utalva.

Társa hálásan bólintott, aztán határozottan összecsapta a kezét.

– Na szóval... helyezzük magunkat kényelembe.

– Egyetértek – vágta rá Sikes. Előhúzott egy sört, meg egy doboz aludttejet a szatyorból.

Buck odapillantott.

– Hé, nem kaphatnék én is egy pohár tejet? – kérdezte reménykedve.

George elnevette magát.

– Nem. Ne viccelj már. – Aztán, nehogy a fiú kirekesztve érezze magát, hozzátette: – De egy sört, azt kaphatsz. – Buck megvetően fölhorkant.

– Abból már kinőttem.

George lépteket hallott a lépcső felől, és megfeszült. Azt hitte, Emily az, és várta a további szemtelenségeket. Aztán a lassú, kimért koppanások fölkeltették a figyelmét, és hirtelen megértette, Susan lesz az.

Vajon kellemetlen helyzetbe hozza majd őt Matt előtt? Nem. Azt azért nem tenné meg. Akármilyen mérges is rá, akármilyen rosszban vannak is... szándékosan nem alázná meg őt a barátja és a munkatársa előtt.

Legalábbis remélte.

Aztán az asszony megjelent a lépcső aljában, és George legnagyobb meglepetésére testén az előző esti fekete ruha feszült. A férfi arra gondolt, talán elment az esze. Vajon megpróbál megint így hatni rá? Gondolhatná, hogy másodszorra nem ugrik be ugyanannak a trükknek. Na de pont Matt előtt? Az ég szerelmére...! Nem mintha őt zavarta volna a dolog, de Susan tudhatta jól, Matt mennyire kényes ilyen téren. Most igazán nem illett rá a „háziasszonyok gyöngye”- cím.

Mikor Susan észrevette Sikest, barátságosan üdvözölte: – Helló, Matt.

– Helló, Suze. Öö... remekül nézel ki. – És ez még enyhe kifejezés volt. Az asszonyból valósággal sugárzott a szexuális vonzerő.

– Köszönöm, Matt. – Aztán a hangja sokkal hidegebbre váltott. – Elmegyek, George.

– Ebben a ruhában? – kérdezte a férfi meglepetten. – És mégis, hová?

– Jessica és én kirúgunk a hámból.

George zavartan pillantott Mattre. Sikes a szája elé tette a kezét, jelezve, barátja hiába vár tőle beavatkozást.

– Ez meg mit jelentsen? – követelte George.

– Ő, csak megismerkedünk pár emberrel – mondta neki Susan közömbösen. – Elmegyünk egy klubba, vagy ilyesmi.

George megint Mattre nézett, Susan rá annyira nem jellemző viselkedése teljesen zavarba hozta. Társa még mindig nem szólt egy szót sem, de a pillantása annál bőbeszédűbb volt. *Mi az ördög folyik itt, George?*

– Férfiak is lesznek ott?

– Talán.

– Susan...!

George-nak egy pillanatra még a szava is elállt, az asszony pedig kihasználta az alkalmat, hogy kitaláljon mindent, ami a szívét nyomta.

– Ha te lefekhetsz egy másik nővel, én is tölthetem az időmet más férfiak társaságában. – Aztán pontosan azt tette, amitől Sikes a legjobban félt. Hozzá fordult, és megkérdezte: – Nincs igazam, Matt?

– Öö... hát... – hebegte Sikes. Eddig sikerrel került el a tűzvonalat, és most meglepetésszerűen érte a támadás. Susan azonban nem ismert kíméletet.

– Tudod, mire készül George a kis Mayjel?

– Öö... nagyjából... – felelte Matt, és feszegetni kezdte inggallérját. Válasza hű volt az igazsághoz. Még ha részletesen meg is ismerte Vessna születésének körülményeit, akkor sem érezte magát különösebben otthon a fogantatásnak ebben a „hármon áll a vásár” című változatában.

Buck nem rendelkezett még Matt bölcsességével, nem tudta, mikor jobb, ha kimarad valamiből.

– Anya – szólalt meg –, nehogy azt hidd, hogy apa szerelmes belé! Ez csak szex, semmi más.

Bucknak szerencséje volt, ugyanis anyja figyelmét annyira lekötötte Matt, hogy az előbbi megjegyzést elengedte a füle mellett. Sőt, fölhasználta a férfi semlegessége ellen indított következő támadásban.

– Te mit gondolsz erről? Szerinted helyesen teszi?

– Hát... tulajdonképpen, öö... nem...

– Matt! – hördült fel George halálosan sebzett vadként. Sikes azonnal igyekezte helyrehozni hibáját.

– Nézd, nem én vagyok a legalkalmasabb, hogy ezt megmondjam! Vagyis... hát igen, a mi szempontunkból egy rakás dolog, amit ti csináltok, elég furának tűnik.

– Ez az, anya, ő nem tud semmit! – tiltakozott Buck is. – Hisz csak ember.

Matt szúrós pillantást lövellt felé.

– Te csak ne akarj segíteni nekem, kölyök.

– Az emberek többet tudnak, mint gondolnád – csapott le a fiára Susan. – Sokat tanulhatunk még tőlük.

Elindult az ajtó felé, férjére még visszairányított egy amolyan „Ne várj rám”-pillantást, és már kint is volt.

– Susan! – kiáltotta George, de elkésett. Mivel az asszonyt már nem érhetette el haragja, vészjósló tekintete Matt felé fordult. – Te meg sokat segítettél – mondta.

– Ő kérdezett! – védekezett Sikes. – Talán hazudtam volna?

Buck a fejét csóválta, és sajnálkozva nézett a két felnőtt férfira. Vessnát ugyanakkor a legkevésbé sem zavarta a nagy zajjal járó veszekedés, szeme le-lecsukódott.

– Rémesek vagytok – jelentette ki Buck. Fölállt, és fölemelte kishúgát. – Megyek, lefektetem Vessnát.

George köszönetképpen kurtán biccentett. Amint Buck hallótávolon kívülre ért, Sikes vádlóan jegyezte meg:

– Te azt mondtad nekem, Susan „tisztá szívéből egyetértett” veled.

George először mintha valami indulatos válaszra készült volna, de aztán zavarba jött.

– Azt hiszem, egy... kicsit eltúloztam a dolgot.

– Ja – hagyta rá Sikes. Aztán rokonszenvezve pillantott a társára. – Ide figyelj, George... most összeverhetnénk egymást a hazugságainkért, de az nem oldana meg semmit. Egy csónakban evezünk, pajtás. Különösen most, hogy Susan előadta a nagyjelenetét.

– Komolyan? – kérdezte George.

– Abszolúte. Ha ő ki akar rúgni a hámból, hát azt mi is megtehetjük. Áthívunk pár arcot egy jó kis pókerpartira.

– Póker? – George a memóriájában keresgélt. – Az nem valami kártyajáték?

Sikes hátba veregette, és tekintetét az ég felé fordította.

– Sokkal több annál, George. Egyfajta szellemi egyesülés. Férfias szórakozás. – Már indult is a telefon felé. – Phil nemrég vált el, ő biztos ráér. Az a Jött ballisztikai szakértő meg, Harry...

– Bush? – segítette ki George.

– Az. – Sikes tárcsázni kezdett. Phil számát tudta fejből is. Neki pedig, a körzet szakszervezetiseként, tudnia kell mindenki másét. – Nagy hepaj lesz, George. Csak várj, míg a fiúk ideérnek. Megmutatjuk mi a nőknek, hogy kell dorbézolni.

– Vedd le! *Vedd le!*

A sztriptíz táncos a fenekét riszálva vonult végig a bár kifutóján. Cowboyjelmezben volt, aminek persze legnagyobb részétől rég megszabadult már. A gomolygó füstben táncoló, színes fénysugarak csillantak meg izmos testén. Csupán egy bőr lábszárvédő volt rajta, egy tenyérszíni tanga, és a fején egy vörös mintás kendő.

A kifutó két oldalán nők tolongtak, sikoltozva, kiabálva. Ajánlatok, trágár kifejezések röpködtek a levegőben. Egymást félretolva igyekeztek bankjegyeket dugdosni a férfi tangájának pántjába, amiért cserébe egy csókot kaptak.

A levegőt szinte vágni lehetett a cigarettafüsttől, a parfümök illatától és az izzadságszagtól. Beszélgetésre nemigen kerülhetett sor a fülsiketítően harsogó zene és az állandó siktozás miatt.

Jessica is a kifutó mellett ült, és lelkesen bámulta a műsort. Susan az oldalán ugyanakkor szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte

magát, még a tekintetét is elfordította.

– Húúú! – kiáltotta Jessica. – Odasüss, micsoda segg!

Száma végére érve a férfi levette a kendőt, lasszóként megpörgette a feje fölött, és elhajította. Természetesen Susan feje búbján landolt. Taps csattant fel, ő azonban csak megalázva érezte magát, és úgy söpörte le a kendőt, mintha valami rusnya féreg volna. Az azonban nem hagyta magát, most meg az ölébe esett.

– Te mázlista! – kiáltotta Jessica, mit sem sejtve a Susan által átélt borzalmakról.

Az asszony két ujjal megfogta undora tárgyát, és visszadobta a kifutóra. A sztriptíz táncos fölkapta, és elindult vissza, a színpalak mögé.

– Mehetünk már? – kérdezte Susan, kihasználva a pillanatnyi csendet.

– Még van három műsorszám – tájékoztatta Jessica. – De olyan sok itt az ember, és akkora a zaj.

– Nyugi. Érezd jól magad. – Jessica belekortyolt a sörébe, aztán előremutatott. – Tessék! Na e miatt a fickó miatt hoztalak el ide! Nézd!

Egy újabb táncos jelent meg. Ez Jött volt, és szkfanderbe öltözött. Úgy festett, mintha a 30-as évek *Buck Rogers-filmjeiből* lépett volna elő. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, aztán tűhegyes fénysugarak kezdtek cikázni körülötte. Szétáradt a muzsika, Richard Strauss „Imígyen szóla Zarathustrá”-ja... vagy közismertebb nevén „az a zene a 2001. *Űrodisszeiából*”.

Elkezdte lehámozni magáról a szkfanderét. Jessica Susanhoz fordult.

– Hogy tetszik? – kérdezte. Legnagyobb meglepetésére azonban azt látta, az asszony oda se néz. Mereven bámulta az aludttejét, de ivás helyett inkább csak játszadozott a poharával. – Susan, mi van veled? – kérdezte Jessica. – Azt hittem, gúvadozni fog a szemed!

– Az kellemetlen lehet – mondta Susan.

– Úgy értettem, igazán nézhetnéd a műsort, ha már egyszer azért jöttünk ide! – Jessicának úgy kellett beleordítania a fülébe, hogy hallja.

– Egyre George jár az eszemben! – válaszolta hasonló hangerővel. – Biztos nagyon aggódik értem!

– Kisanyám, hisz *épp azért* csináljuk az egészset!

A Jött táncos közben folytatta vetkőzőszámát. Bármenynyire fogytak is róla azonban a ruhadarabok, Susan mégsem mutatott semmi érdeklődést.

– Nem is tudom... ez az egész annyira... tisztességtelen. Miért nem ülhetek le George-dzal egyszerűen mindent megbeszélni?

– Mert a férfiak nem értenek a szóból! – válaszolta Jessica az olyan ember elkeseredésével, aki hiába magyarázza a Lapos Föld Társaság valamelyik tagjának, hogy ez a bolygó a valóságban gömbölyű. Rájött, Susant csak úgy viheti bele a mókába, ha a kezénél fogva vezeti. Belenyomott hát a markába egy bankjegyet. – Gyerünk! Adjunk az érzésnek!

Susan üres tekintettel bámulta a pénzt. Látszott rajta, fogalma sincs, mit kéne tennie vele.

– Add oda neki – mondta Jessica, a táncosra mutatva. Susan fölnézett, és első alkalommal pillantotta meg a tanga pántjába dugdosott bankókat.

– Nem! Nem vagyok rá képes...

– Marhaság! – torkolta le Jessica, és intett a férfinak. – Hé, Flash Gordon! Gyere csak, szívi!

– Jessica...! – kiáltotta fölháborodva Susan.

A sztriptíz táncos közelebb lépdelt, aztán térdre ereszkedett az asszony előtt. És akkor Susan meglátta a pillantását – legalábbis azt, amit beleképzelt –, kihívó volt, provokatív... ugyanakkor élvezeteg.

– Rajta! Rajta! – nógatta Jessica.

Szerette volna, ha minél előbb véget ér ez a lidércnyomás, hát beledugta a bankjegyet a tanga pántjába, olyan távol a kényesebb helyektől, amilyen távol csak tudta.

– Ügyes kislány! – kiáltotta Jessica, és a táncos ellejtett a közönség ovációja közepette.

Susan úgy érezte, mintha bemocskolódtott volna.

– Jessica, haza akarok menni – közölte határozottan. Kolléganője lassan, csalódottan megrázta a fejét, és a piros műanyagpálcikával kavargatni kezdte az italát.

– Mi a csudát csináljak veled? – Nagyot sóhajtott, aztán megadóan legyintett. – Legyen.

Susan már állt is föl, de Jessica utánanyúlt, és hozzátette: – A következő szám után.

Mivel Jessica kocsijával jöttek, Susan nem tehetett semmit. Leült hát megint.

A kártyakeverés surrogása, és az asztalra vágott lapok csattogása a férfiúi lét valóságos himnuszaként töltötte be a szobát.

Négyen verték a blattot, Matt, George, Phil, a szakszervezetis, és Harry Bush, a Jött ballisztikai szakértő. Az emberek az asztal egyik oldalán ültek, a tenctoniak a másikon. Nem volt ebben semmi ellenségeskedés, csupán egyszerű gyakorlatiasság. George-ot és Harryt ugyanis nem nagyon érdekelte a sör meg a ropi, Matt és Phil pedig még ennél is határozottabban igyekeztek távol tartani magukat az aludttejtől és a szárított bogárropogóstól.

– Srácok, ez fantasztikus – sóhajtotta Sikes, leosztva a soron következő öt lapot. – Egy este nők nélkül.

– Nem lehet kibírni se velük... – jegyezte meg Phil bölcsen.

– Nem is tudom – vette át a szót George. – Susan például remek kártyajátékos.

Sikes a szemét forgatta.

– Öregem, hisz épp az előbb tett lapátra.

– Beszállok – mondta Harry, és bedobott egy zsetont. Phil hasonlóképpen.

George homlokát ráncolva a kártyáira nézett, aztán Sikesra.

– Melyik a jobb, a fül vagy a flös?

– Full, nem fül. De az a jobb.

– Ó, az jó – lelkenedett, és ő is bedobott egy zsetont. – Hogy érted, hogy lapátra tett?

Sikes befejezte a nyitó kört, csak aztán válaszolt. – Susan az orrodnál fogva vezet.

– Kettőt kérek – mondta Harry, aztán hozzátette: – de még ma.

Sikes folytatta az osztást, és közben tovább magyarázott:

– Nem csak rólad van szó, George. A nők mindenütt fölényben vannak.

– Ámen – bólintott rá Phil. – Az exnejem meg az ügyvédnője alaposan kifosztottak. És a bíró – természetesen ő is nő volt – mindenben csak bólogatott nekik. Adj hármat!

Sikesnak két ital lecsúszott már a torkán, és ettől úgy érezte, egészen ellazult. Így történhetett, hogy hirtelen vette a bátorságot, és kimondta:

– Nézzetek csak meg engem. Cathy rávett, hogy menjek el vele egy szextanfolyamra.

– Egy szextanfolyamra? – Phil hangja döbbenetesen csengett. – A régi szép időkben ha egy nőnek nem tetszett, amit csináltál vele, akkor is tartotta a száját.

Sikes hirtelen ráébredt, hogy Phil félreértette.

– Hohó, barátom, nem mintha nem tetszene neki. Sőt, nagyon is. Csak épp... veszélyes. – George-ra pillantott. – Hány lapot kérsz?

– Egyet se – felelte George egy félmosollyal. Sikés hármát vett el magának.

Harry bedobott egy újabb zsetont, és azt mondta:

– Minek neked szextanfolyam? Elmondok én mindent, amit csak tudnod kell.

Sikes számára ez volt a legjobb hír – sőt, az egyetlen jó hír – a héten.

– Mindent? – kérdezte.

Phil George önelégült arcába nézett, aztán lecsapta a lapjait.

– Passz.

Harry bólintott. Előrehajolt, és halk, titokzatoskodó hangon beszélni kezdett.

– A nők többsége csupán minél gyorsabb élvezetre vágyik, aztán már alszik is. Mi, férfiak, azonban szeretünk mindenre bőségesen időt fordítani. Érintkezni, ölelkezni.

Phil is hegyezte a fülét, ha másért nem, hát kíváncsiságból. Most azonban Mattel egymásra néztek, aztán egyszerre szólaltak meg:

– Igazán?

– Persze – erősködött Harry. – Minket nem érdekel az orgazmus. Csak egy a fontos, az együtt töltött idő.

Matt udvariasan köhintett, Phil meg a száját tátotta. George csupán biccentett egyet, aztán bedobott egy maréknyi zsetont.

– Emelem.

– Én elszálltam – mondta Harry, és eldobta a lapjait. Miközben Sikés megadta, majd tovább emelte a tétet, ő fölemelte az egyik lábát. – Van egy hely a női lábon... valahol itt – azzal a lábfejére mutatott. – Nyomd meg a hüvelykujjaddal, akkor órákig nem elégül ki. Ölelgetheted, ameddig csak akarod.

– Ameddig csak akarom. Úgy érted... akár egész éjjel tarthat... az előjáték?

– Hát persze. – Harry zavartnak látszott. – Miért? Nem ezt akartad tudni?

– Dehogynem – vágta rá Sikes gyorsan. – Akarom mondani... nem vagyok én híve a gyors numeráknak. – Hihetetlennek érezte, hogy ilyesmiről beszélgetnek. Philre nézett, rajta is látszott, hogy nagyon gondolkodik.

George nem húzta ki őket a kátyúból. Csak a lapjait nézte, aztán lassan megszólalt:

- A full veri a sort is?
- Igen! Tennél már végre?!
- Ahogy akard.

George egy akkora rakás zsetont tolt előre, amiről akár ejtőernyővel is le lehetett volna ugrani.

Sikes dühödten hajította el a lapjait.

- Ugyan már, George, ebbe nem rángatsz bele!
- Szóval passzézol? – kérdezte a Jött nyomozó óvatosan.
- Passzolok! Igen! Passzolok! Veled nem lehet játszani, George. Az ember nem kiabálja ki már a játék elején, milyen lapokat kapott. Ha azt hiszed, nem tudom, hogy fullod van...

- Nincs fullom – mondta George ártatlanul.
- Mi?

Sikes megfordította George asztalra helyezett lapjait. Egy treff kettes, egy kőr négyes, egy hetes, egy bubi, egy király – csupa szemét.

– Akkor meg mi a frászért kérdezősködtél folyton a fullról?! – ordította Sikes elkeseredetten.

George, arcán büszke mosollyal, mint egy csecsemő, aki először állt két lábra, azt mondta:

- Blöfföltem.
- Ez a játék nem erről szól!
- Én úgy tudtam, a póker lényege megnyerni a játszmát blöffölés segítségével – jegyezte meg George óvatosan.

- Igen, de...
- Akkor mégiscsak erről szól a játék – mondta elégedetten.
- Sikes, ne feledd – szólt Harry, a Lassútüzelő –, nyomd meg a lábát. Sikes ismét a szemét forgatta.
- Mi a csudának ülök én le ilyen alakokkal!

Megcsörrent a telefon. George ment fölvenni, Phil pedig keverni kezdett.

– Igen... köszönöm – mondta a tenctoni nyomozó a telefonba, és Sikes belső antennái rögtön ágaskodni kezdtek. George hangjában volt

valami nyugtalanító. Előérzete igazolást is nyert, amikor társa visszatért az asztalhoz, de nem ült le. Ehelyett rá emelte a tekintetét:

– Zepeda volt.

– Megtudott valamit a Csopról?

– Nem. De azt mondta, talán érdekel téged. A puristák tüntetést rendeztek a szex-klinika előtt. Most kezd elszabadulni a pokol.

19. fejezet

Felhők takarták el a holdat, félelmetes sötétségbe burkolva a szex-klinika előtt zajló jelenetet. A környéken csak alig néhány lámpa világított, java részüket kitörték már a röpködő kövek. Rendőrzseblámpák táncoló fénye gyúlt ki hol itt, hol ott, és a kép kísértetiességét csak tovább fokozták a járőrökcsik vörösen forgó villogói.

Mindenfelől ordítás, sikoltozás, szitkozódás hallatszott. Egy csapat purista feszegette elszántan a köréjük vont rendőrkordont. Az egyenruhások minden tőlük telhetőt megtettek, gumibotokkal illetve saját testi erejükkel igyekeztek visszaverni minden támadást.

– Félj, félj, félj, félj, parazitát ne kefélj! – ordították a tüntetők újra és újra, mint valami gonosz ráolvasást. Fejük fölött, hosszú botok végén játékboltokban kapható Jött babákat lóbáltak.

A puristák haragja egészen pontosan a szextanfolyam hallgatóira irányult. Ők egyenruhás rendőrök védelmében épp most hagyták el az épületet.

Sikes kocsija az örült kavargás szélén fékezett. A férfi kiugrott George-dzsál az oldalán. Mindketten RENDŐRSÉG feliratú viharkabátot viseltek, hogy ezzel is megkönnyítsék beazonosításukat. Ha a dolgok igazán rosszra fordulnak, Sikes nem örült volna neki, ha hátulról saját munkatársai csapják fejbe. Már így is elég jó eséllyel indult néhány újabb zúzódás beszerzéséért, nem akarta még jobban bebiztosítani az eredményt.

A rendőrök élő folyosót alkottak az épületből kimenekülő emberek védelmére. Úgy festettek, mint a zsidók megsegítésére kettévált Vörös-tenger – feketében. A folyosó túlsó végén mindenkit rendőrségi furgonok vártak, hogy a kocsijához, vagy annak hiányában hazaszállítsák.

Sikes odaszaladt az egyik egyenruhához, és elővillantotta a jelvényét.

– Miért hozzák ki ide az embereket? – esett neki. – Bent nagyobb biztonságban lennének!

– Bombaveszély! – felelte a rendőr velősen, aztán szorosabban megkapaszkodott társaiban, hogy visszatartson egy kitörni vágyó

puristát. – Nincs más választásunk!

Sikes gyors pillantást váltott a mögötte álló George-dzsál. Társa rögtön megértette, mi jár a fejében, és bólintott.

Futva megindultak az élő folyosón az épület felé. Fejüket lelekapták a röpködő üvegek és kövek elől, aztán végre bejutottak az épületbe.

Nem kellett messzire menniük. Az ajtó közelében megpillantották Cathyt Vivian, az előadónő társaságában. A többieknek segédkeztek a kijutásban, bátorító szavakkal vértézve fel őket a kapun túl ágáló tömény gyűlöletre. Cathynek látszólag föl sem tűnt, hogy ugyanúgy veszélyben van, mint mindenki más.

– Cathy, jól vagy? – kiáltott oda neki Matt.

A nő meglepetten fordult felé, és Sikes ekkor látta meg szemében a többiek elől gondosan titkolt félelmet.

– Matt... igen...

Sikes elkapta Vivian karját, aztán George-hoz fordult.

– Vidd őt ki. Én Cathyvel megyek. – Hölgyem – kínálta George a karját tiszteletteljesen, aztán testével fedezve kivezette Viviant az épületből.

– A nyakad... – hebegte Cathy, Sikest bámulva.

– Mehetünk? – A férfi karon fogta, és közben az esélyeiket mérlegelte.

– Hiszen semmi bajod! – mondta Cathy, ragaszkodva a témához.

– Menjünk már! – Sikes megragadta a karját, és maga után húzta a folyosóba.

– Hazudtál nekem! – Cathy tudomást sem vett a fejük mellett elhúzó kövekről és palackokról.

– Beszéljük ezt meg később.

– Miért hazudtál?!

– Cathy, gyere már!

Nem sokkal előttük futottak az utolsó kimenekítettek. A tömeg hangja fölerősödött, mintha érezné, ez az utolsó esély.

Matt jobbra-balra nézett, mindenütt gyűlölettől eltorzult arcokat látott, és hirtelen mélységes szégyenérzet fogta el egész fajtája miatt.

Aztán meghallott egy sikolyt.

Éppen előttük az egyik megtermettebb purista beprézelte hosszú karját a sorfalat álló rendőrök között, és megragadta az egyik Jött nyakát. Sikes rögtön ráismert az áldozatra: Noel Parking volt az. Testi

erőben fölülmúlta ugyan támadóját, csakhogy a rémület egészen megbénította.

A tömeg vérszemet kapott, és kezdett előrenyomulni. Az utca felől újabb rendőrök futottak oda, hogy betömjék a sorfalon keletkezett lyukat.

Aztán Noel egyszercsak velőtrázó sikoly kíséretében eltűnt Sikes szeme elől.

Cathy ösztönös mozdulattal utána vetette magát, hogy segítsen. Sikes megpróbálta visszatartani.

Túl lassú volt. Valaki más is átszakította a sorfalat, és most elkapta Cathy lábát. Sikes túl későn kapott észbe, és a nő, a nevét kiáltva, eltűnt a szilajul hullámozó tömegben.

A folyosót hirtelen mintha kettévágták volna. George hátranézett, és látta, társa elszakadt tőle. Viviant előrelökte, a várakozó rendőrök karjaiba, ő pedig elindult visszafelé, Mattnek segíteni.

Sikes eközben habozás nélkül bevetődött a tömegbe, mintha csak a focipályán menne a labdáért.

A puristákat a gyűlölet hajtotta, őt azonban az aggodalom és az elkeseredés. Lökötte szét az embereket jobbra-balra, ütött, rúgott, harapott, a saját biztonságával mit sem törődve.

– Cathy! – ordította. – Cathy!

Aztán rátalált. Egy embergyűrű közepén, Noel Parking mellett. Parking megveszekedetten küzdött az életéért, és ebben jó szolgálatát vette Jöthöz illő, hatalmas erejének. Aztán széttört egy üveg a fején, és ő szép lassan összecsuklott.

Sikes egy férfinak az arcába vágott. Vér fröcskölt elő a purista orrából. Visszatántorodott, mire Sikes kinyúlt, és elkapta Cathy derekát. A nő egyik kezével Sikesba kapaszkodott, de a másikat Noelért nyújtotta. A nyomozó előtt hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a Jött férfi nélkül Cathy nem fog vele menni.

Noel megpróbált talpra állni. Valaki hátulról hatalmasat rúgott belé, mire a férfi ismét a földre zuhant. Rémült szemekkel pillantott föl Sikesra. A nyomozó előkapta revolverét, és a támadó puristákra szegezte. Cathy előrehajolt, megragadta Noelt, és talpra rántotta. Megpróbáltak elhárítani, de nem volt hová. A puristák gyűrűjében álltak. A rendőrök megpróbáltak bejutni hozzájuk. A sorfal végleg fölbomlott, a távolból pedig rendőrautók szirénái hangzottak fel. Úgyis késő, gondolta Sikes...

Aztán hirtelen mennydörgésszerű robaj csapott le a tömegre. Kisvártatva egy második, majd egy harmadik követte. Dobhártyarepesztő hang volt. A puristák fülükre szorított kézzel tántorogtak ide-oda.

Egy megafon által fölerősített emberi hang szólalt meg. Miközben beszélt, Sikes kapott az alkalmon, és utat vágott magának a tömegben át, maga után ráncigálva Cathyt és Noelt. Amikor végre a várakozó rendőrök karjába dőltek, hirtelen fölismerte, kit hall.

– Hölgyeim és uraim – mennydörögte az illető egy repülőgép-pilóta nyugodt magabiztos hangján. – Nem venném szívesen, ha egyetlen rendőrünk is megsebesülne. Ha ennek érdekében önök közül egy-kettőt le kell puffantsak ezzel a jókora mordállyal, részemről semmi akadálya. Egy hónap van már csak hátra a nyugdíjazásomig, ha fölfüggesztenek, az csupán vakáció nekem. No, ki jelentkezik elsőként célpontnak egy kis lógyakorlatra?

A tömeg elbizonytalanodva duruzsolni kezdett. Erre a fordulatra nem számítottak. Aztán hangjuk megint erősödni kezdett, ahogy fokozatosan belelovalták egymást a tébolyba.

George Matt kocsija mellett állt. Akkor sietett oda, amikor meglátta hármukat kitörni a tömegből. Matt végigrohant a rendőrök között, maga előtt taszigálva Noelt és Cathyt. Az egyik oldalon egy ember-nő állt, és amint megpillantotta őket, sikoltozni kezdte a Jött férfi nevét. Sikes szó szerint a karjaiba lökte a tántorgó Noelt.

Az megfordult, arcán vér csörgedezett. Meglepve nézett Sikesra.

– Azért volt fegyvere... mert rendőr – nyöszörögte.

– Hölgyem, kísérje gyorsan egy mentőkocsihoz – mondta Sikes. – Arra állnak.

Parking kinyúlt, és megérintette a nyomozó homlokát.

– Köszönöm... – nyögte ki, aztán a barátnője már el is vonszolta a Sikes által mutatott irányba.

– Matt, gyere! – kiabálta George. – Még nincs vége a táncnak! Ki kell menekítsük innen Cathyt *minél előbb!*

Matt belökte a reszkető Cathyt a hátsó ülésre, aztán ő is beugrott mellé, és becsapta az ajtót. Az autó csikorgó kerekekkel indult, aztán George jobbra kapta a kormányt. Egy kő csapódott feje mellett az ablaknak, de nem törte be, csak egy kis nyomot hagyott rajta.

Kanyarodás közben egy pillanatra megláttak egy férfit. Egy megafonba beszélt, másik kezében pedig egy ismétlőpuskát szorongat.

Csak ő lehetett az imént hallott hang tulajdonosa. A puska csöve még füstölt a levegőbe leadott három lövés után, melyek célja a figyelemfelkeltés volt, de mellesleg elősegítették az ő menekülésüket is.

A férfi civil ruhát viselt. Ritkuló haja fekete volt, itt-ott egy-egy ősz tincssel. Megpillanthatták még jellegzetes, széles, ínkapcsát és zömök, izmos testét, aztán a kocsi kifordult velük a főútvonalra, és a csata helyszíne eltűnt a szemük elől.

– Ki volt az? – kérdezte George Sikestől, de nemigen számított válaszra.

Pedig megkapta.

– Jack Perelli.

– Az az ember, akiről meséltél? – érdeklődött Cathy.

– Igen, ő. – Sikes a nőre pillantott, de az arckifejezésén látta, a hazugságát még nem bocsátotta meg.

– Ez volt tehát a legendás Jack Perelli – szólt hátra George. – Micsoda szerencse, hogy éppen erre járt. Könnyen lehet, Matt, hogy az életedet köszönheted neki.

– Nem ez az első eset – felelte Sikes, aztán Cathyhez fordult. – Jól vagy?

– Igen. Csak egy kicsit még reszketek. Mellesleg én viszont neked köszönhetem az életem, Matt. Hálás vagyok.

George házáig egyikük sem szólalt már meg újra. A Jött nyomozó ott kiszállt, ám Cathy az út további részén is néma maradt.

Sikes a ház előtt parkolt le. Leállította a motort, de egyikük se szállt ki, csak ültek és hallgattak. Végül aztán a férfi nem bírta tovább.

– Jól van, beismerem, hazudtam a nyakamról. Rendben? De aztán megmentettem az életedet, ezzel csak kiköszörültem a csorbát.

Cathy aprót sóhajtott.

– Valóban egyre jobban vonzódok hozzád, Matt. De annál kevésbé értem. Ha ennyire törődsz velem, miért nem vagy képes igazat mondani?

– Mert nem akard az igazat hallani!

– Mármit mit?

– Azt, hogy rémesen érzem magam egy egész csapat idegentől körülvéve, akik az én szexuális életemről beszélnek! A szexet az ember csinálja, nem a száját jártatja róla!

– Hogyan tanulhatnál bármit is beszéd nélkül?

– Mondjuk egy könyvből! – kiáltotta Sikes elcsigázottan. – Az egész nincs olyan nagy cucc.

– Matt, a szex a kommunikáció legintimebb formája, te mégis szégyelled.

Sikes tapsolt egyet.

– Hát ez az! Számomra az intimitás nem olyasvalami, amit közönség előtt gyakorlok. Az annál... intimebb. Akarod tudni, mi a szex? Egy olyan csúnya dolog, amit az ember csak sötétben mer csinálni, és közben retteg, hogy rajtakapják!

Cathyból az sem váltott volna ki meglepettebb pillantást, ha bevallja, éjszakánként fehérneműs báránnyal álmodik.

– Honnan szedsz te ilyen ötleteket?

– És te honnan veszed, hogy a te elképzeléseid épkezlábbabbak? – vágott vissza Sikes. Aztán mélyebbre süppedt az ülésben. – Próbáljuk meg az én módszerem szerint – mondta.

– Lépésenként. Szép nyugodtan. Nem pedig kitálalva a magánéletünket minden szembejövőnek...

– Matt, ez így nem működik – jelentette ki a nő. – Meg kell értsük egymás testének működését.

– Cathy, én számtalanszor bújtam már ágyba nővel, de sosem vágytam rá, hogy megismerjem a testük működését.

– Ezzel most védekezni akarsz? – kérdezte a nő.

– Nem, egyszerűen csak tényeket közöltem. A férfiakat ez nemigen érdekli.

Cathy szomorúan rázta a fejét.

– Matt. – Kezébe fogta a férfi kezét, és megszorította. – Ebben az esetben a tudatlanság nem érdem. Inkább halálvágnak mondanám. Persze neked kell eldöntened, mit akarsz.

Kiszállt a kocsiból, Sikes pedig csak nézett utána, tépelődve.

Aztán öklével a kormányra csapott. – Hát ez óriási – morogta.

20. fejezet

Valahol a háttérben muzsika szólt.

A város Sikes lába előtt terült el, fényei hívogatóan hunyorogtak. Fönt az égen kis, kormányozható léghajó cirkált, ki tudja, milyen okból.

Idegesen megigazgatta magán szmokingját, aztán tovább rótt a háztetőt. A közelében üldögélő, flitteres pólót viselő fiatal fiú felé fordult, és csettintett az ujjával. A fiú erre elé tartott egy tükröt. Sikes végigsimított a haján, megigazította a nyakkendőjét.

Aztán meghallotta a tetőre nyíló ajtó árulkodó kattanását. Megfordult, és ott állt előtte Cathy, hosszú, kék vászonruhában. Kezét összekulcsolva maga előtt tartotta. Arcán szerelmes, megértő kifejezés ragyogott.

– Cathy...

A nő szélesen elmosolyodott.

– Matt.

Megindultak egymás felé. Sikes úgy érezte, mintha lába nem is érintené a földet.

– Az egész az én hibám volt – mondta.

– Nem, az enyém – felelte a nő álmodozó hangon.

Megálltak egymással szemben, kezük összefonódott. Abban a pillanatban Sikes úgy érezte, kölcsönös vonzalmuk sokkal fontosabb, mint bármi, ami szétszakíthatná őket.

A flitteres pólót viselő fiú fölemelte a lemezjátszó tűjét, aztán letette egy régi, még 78-as fordulatszámú pörgő korongra. Pár pillanattal később Fred Astaire énekelni kezdte a „The Way You Look Tonight” című dalát.

Cathy és Sikes közelebb húzódtak egymáshoz, aztán hirtelen újra elváltak. Egyik kezük még mindig összekapaszkodott, a másikat viszont drámaian az ellenkező irányba nyújtották. Sikes megforgatta a nőt, a kék ruha csak úgy röpködött, és aztán magával sodorta őket a zene.

Cathy Matt karjaiba vitorlázott, aztán együtt kezdtek lépegetni mindketten. A férfi sosem tanult táncolni, de ez most nem számított. Őstehetségnek bizonyult. Elegáns, finom mozdulatokkal vezette Cathyt. A nő is teljesen ellazult, átadta magát a pillanat romantikájának. A tető

bálteremmé változott körülöttük, a kis lemezjátszó zenekarrá, és úgy érezték, övék a világ.

Buborékok szálltak a levegőben, a fiú fújdogálta őket nagy huncutul. Tánc közben örvényleni kezdtek körülöttük. Fények csillantak rajtuk. Mintha a csillagok közt lépkedtek volna.

Cathy ismét forogni kezdett, aztán Sikes elegánsan bedöntötte, és vissza.

Szeme hirtelen döbbenet tágra nyílt. Cathy emberré változott.

Hosszú, aranybarna haja kihangsúlyozta finom szemöldökét. Apró fülei íveltek voltak, tökéletesek. Astaire a háttérben tovább énekelt: „Ó, gyönyörű vagy, mosolyod oly meleg...”

A csodától fölviillanyozódva még energikusabban lejtettek tovább. Valaki egyszer azt mondta, a társastánc során két ember azt csinálja vertikálisan, amit legszívesebben horizontálisan művelnének egymással. Cathyvel és Mattel is ez lehetett a helyzet. Az utolsó gátak is leomlottak köztük, minden zaklatottság és bizonytalanság rég lefoszlott róluk. Semmi sem állhatott már közük, sem szellemileg, sem testileg, sem bármiféle más módon.

Sikes úgy érezte, repül. Tudta, semmi sem ránthatja immár vissza a földre. Az úrron át vitorláztak Cathyvel, aki a fél galaxist beutazta, hogy rátaláljon. Nem is emlékezett más alkalomra, amikor ilyen boldog lett volna.

Lepillantott Cathyre, hogy lássa, őt is annyira magával ragadta-e a pillanat heve. A nő azonban egyáltalán nem úgy nézett vissza rá, ahogy várta. Meglepetés tükröződött az arcán. Nem is, inkább döbbenet.

– Mi a baj? – formálta szája a szavakat, de hang nem jött ki a torkán. Cathy lerázta magáról a kezét. Mi az ördög lehet a baja?

Vagy talán... vele nincs minden rendben?

Kinyújtotta a kezét, és csettintett az ujjával. A mosolygó fiú azonnal megjelent, elértartva a tükröt. Sikes belenézett. Egy idegent látott. Egy Jöttet.

Sikes lassan az arcához emelte a kezét... a tükörben a Jött úgyszintén.

Végigtapogatta a fejét. Eltűnt a füle. Kétségbeesetten keresett tovább, haját, bármiféle szőrzetet – s a tükörben az alak hozzá hasonlóan cselekedett.

Semmit nem talált. Semmit, csupán nagy, barna foltokat, melyek látszólag mindenféle rendszer nélkül díszítették a fej bőrét.

Cathy, az ember, csökkenni nem akaró rémülettel bámulta Sikest, a Jöttet. Az idő mintha lelassult és eltorzult volna, a pillanat végtelenül nyúlt a semmibe. Sikes mozdulatlanra dermedt.

Egyszer csak Jack Perelli termett előtte, és gúnyolódó hangon kiabálni kezdett vele egy megafonon keresztül.

– Én figyelmeztettelek, Sikes – mondta, és hangja egészen elnyomta a muzsikát. Amúgy sem Fred Astaire énekelt már. Egy ka\na dob ritmikus dübögése hallatszott, könnyörtelenül egyhangúan. – Amikor megérkeztek, emlékszel? Megmondtam, hogy ez fog történni. Át fogják venni a hatalmat. Elpusztítják az emberi fajt. Lehet, hogy két szívük van, de azzal együtt is szívtelenek. Nincs lelkük sem. Nem emberek, és semmi dolguk ezen a világon. Te pedig egyetértettél velem, Sikes... emlékszel? Mégis belesétáltál a csapdájukba, nem igaz?

Matt a feje tetejét markolászta, mintha azt várná, hogy egyszer csak parókaként lejjön róla az a Jött bőr. Megpróbálta lehúzni, de nem ment. Odanőtt. Ő maga volt az, az ő saját bőre.

Bumm, bumm, bumm, szólt a ka\na, egyre hangosabban és hangosabban. Kezét nem létező füléhez kapta, de ennek ellenére tovább hallotta a fiú gúnyos nevetését, és Perelli panaszáradatát.

– Tudhattad volna, mi lesz ebből, Sikes! – ordította Perelli. – Én figyelmeztettelek! *Figyelmeztettelek! Én...*

Bumm, bumm, BUMM, BUMM!

Bumm!

Sikes olyan gyorsan ült föl, hogy fejét beverte az ágy fejtámlájába.

Egy pillanatig még bénultan meredt maga elé. A lakásban sötét volt. Ösztönösen végigfuttatta kezét a haján, és már meg se lepődött, mikor a helyén találta.

Természetesen nem volt semmiféle tánc a tetőn. Se ember-Cathy. Se fiú. Se Perelli... legalábbis akkor és ott nem.

De nem ám.

Álláig fölhúzta a térdét, és úgy ült ott a sötétben egészen hajnalig, megpróbálva kitörölni emlékezetéből a fiú nevetését.

– Reggelt, George.

A férfi a konyhaasztalnál ült, és lustán mártogatott egy teafiltert a gőzölgő bögrébe. A gyerekek még nem jöttek le, és, ismerve őket, nem is fognak, csupán fél perccel azelőtt, hogy el kell induljanak. Néha

eltöprengett így reggelente, merjen-e pislogni egyáltalán, mert közben hátha elszalasztja őket.

Hátrapillantott a válla fölé. Susan már teljes díszben állt a küszöbön. Az ujjait húzgálta idegesen, ami rendszerint azt jelezte, valami miatt büntudatot érez. Ha George-ban ez tudatosul, másképp alakulhatott volna beszélgetésük. Jelenlegi állapotában azonban távolról sem volt jó megfigyelő, úgyhogy egyszerűen visszafordult a teájához, és ridegen kérdezte:

– Hogy érezted magad az este?

Az asszony a konyhapulthoz sietett, és gyors reggelikészítéshez látott.

– Jól. Hát te?

– Én is. – Szünetet tartott. – Jó későn jöttél meg.

– Már aludtál. Nem akartalak fölébreszteni.

– Pedig ébren voltam... gondolkoztam...

Mielőtt tovább folytathatta volna, meghallotta a lépcső felől az ismerős lábdobogást. Buck és Emily rontottak a konyhába, mint két iker-tornádó. A fiú bekapott egy menyétzselés fánkot, Emily pedig kinyitotta a hűtőt, és kivette a Buck által előző este összekészített tízóraiját.

George roppant büszke volt arra, hogy a fia részt vállalt a ház körüli munkákban: Vessnára vigyázott, elkészítette a tízóraikat. Az ilyesfajta gondoskodást el is várták egy tenctoni férfitől. Ha Buck csak egy kicsit is lelassítana, most megmondhatná neki, milyen büszke rá.

A fiú azonban már föl is kiáltott:

– Elkésünk! Nyomás!

– Mit pakoltál nekem tízóraira? – kérdezte a kislány. – Amit mindig – felelte Buck türelmetlenül. – Medúzás-mogyoróvajás szendvicset.

– Szia, anya, szia, apa – rikoltották aztán egyszerre, és már mentek is.

George elcsodálkozott. Előző nap Emily még nagyon mérges volt valami miatt, amit – akkor legalábbis – roppant fontosnak érzett. Mostanra azonban már elmúlt a durcássága. A gyermekek sértődései sosem tartósak.

Nem úgy, mint a szüleiké.

Itt az ideje tisztáznunk nekünk is a vitás ügyeket, gondolta George. Legfőbb ideje.

– George – szólalt meg Susan –, gondolkoztam a dolgon, és...

– Mielőtt bármit mondanál – szakította félbe a férje –, tudnod kell, hogy úgy döntöttem... mivel olyan sokat jelent neked...

– George...

– Kérlek – mondta a férfi határozottan, föltartott kézzel jelezve, hogy szeretné kibeszélni magát. Susan úgy állt meg, mint az odaadó figyelem élő szobra, ugyanakkor látszott rajta, tart is attól, amit hallani fog. George persze tudta, hamarosan földerül majd az arca. – Úgy döntöttem, nem leszek az apja Albert és May gyermekének.

– Ó! – Az asszony őszintén meglepődött. Aztán megismételte, most már sokkal puhábban: – Ó. – Azzal leeresztette a fejét.

– Ezt akartad, vagy nem? – kérdezte George.

– De. – Susan hangja csupán erőtlen suttogás volt. – Akkor jó.

George, ha döntést hozott, utána rendszerint jól érezte magát. Mindig a problémákkal való küzdelem bizonyult nehezebbnek; ha megszületett az elhatározás, lezárhatta magában a témát.

Most azonban egészen más volt a helyzet.

Előfordult már az életében, hogy tudta, rossz döntést hozott, de legalább azzal vigasztalhatta magát, hogy a jó cél érdekében. Ezúttal azonban mindenestül rossz volt, amit csinált. Ráadásul mindezt azért, hogy kielégítse Susan újkeletű, és számára egyáltalán nem szimpatikus uralkodási vágyát.

Csak hogy neki, mint férjnek, elsősorban felesége boldogságát kellett szem előtt tartania.

Nagyon határozatlanul megérintette Susan homlokát, aztán kisietett, magára hagyva az asszonyt diadalával.

Persze ha látta volna az asszony arcát, észrevette volna, nincs rajta nyoma sem diadalnak.

– Mit gondolsz, mi lesz anyával és apával?

Buck vállat vont. Már majdnem odaértek Emily iskolájához.

– Nem tudom. Valószínűleg kibékülnek. Mindig azt szokták.

Abban a pillanatban Emily barátnője, Jill jelent meg futva. Buck nem kedvelte különösebben, mert a kislány, valahányszor csak meglátta őt, a maga gyerekes módján megpróbált kikezdeni vele. A fiú egyre abban bizakodott, hogy majd csak kinövi.

– Emily, Emily, nézd az arcom! – kiabálta Jill izgatottan.

Emilynek a szava is elakadt.

– Ez rúzs a szádon! És még a szemedet is kifestetted!

Jill, nyilvánvalóan eltelt saját, sugárzó nőiességével. A fiúhoz fordult.

– Szia, Buck – duruzsolta valami ijesztően felnőttes hangon.

A fiú a szemét forgatta. Arra gondolt, ha most gyorsan elkapná, és jó keményen szájon csókolná, a kislány biztos sikítózva szaladna ki a világból. Többet aztán a közelébe se jönne. A rossz az egészben csak az, hogy valószínűleg Emily is elveszítené a legjobb barátját. Arról nem is beszélve, Buck milyen kellemetlen helyzetbe kerülhet, ha megvádolják kiskorúak megrontásával. Nem éri meg, gondolta végül. Inkább igyekszik hát jó képet vágni az egészhez.

– Így sokkal öregebbnek látszol! – áradozott Emily. Jill drámai szünetet tartott.

– És...

Azzal fölemelte a szoknyáját, hogy Emily figyelmét a lábára irányítsa. A kislány fösikoltott: – Harisnya!

– Na és te? – kérdezte Jill izgatottan. – Te is? He?

– Igen! – válaszolta Emily.

Bő, alaktalan pulóver volt rajta, most azonban levette, és Buck legnagyobb megdöbbenésére alatta csupán egy minden potnikiját közszemlére tevő, kivágott hátú blúzt viselt.

– Uramatyám! – csodálkozott Jill is. – Ez már döfi!

– Nem mehetsz így iskolába! – rémült meg Buck.

– Ki vagy te, hogy megmondod? – vágott vissza Emily megvetően. – Jesse Helms? Mellesleg a mama vette nekem.

– Persze, de csak a sarlatan napodra! – érvelt Buck. – Az pedig meg messze van. Nem való ez ilyen kislánynak!

– Nem vagyok kislány! – toppantott Emily mérgesen a lábával. – És ha el mered mondani anyának és apának, megöllek!

Elkapta Jill kezét.

– Gyere! – mondta határozottan, és vonszolni kezdte barátját az iskola épülete felé. Elfutottak egy tizenéves Jött fiú mellett. Mikor aztán az észrevette a kilátszó potnikikat Emily hátán, hangosan, vágyakozón csettegni kezdett.

Buck barátságatlanul helyezte kezét a fiú vállára.

– Az ott a húgom – mondta neki egyszerűen.

A fiú Buckról Emilyre nézett, aztán újra vissza.

– Nem is tetszik – felelte.

– Kösz – hagyta jóvá Buck.

A fiú elsietett, ő azonban egyre növekvő aggodalommal nézett Emily után.

Tudta, a kislányt akaratossága most igazán nagy bajba sodorhatja.

21. fejezet

Sikes fátyolos szemmel és láthatólag nem túl kipihenten ütközött bele George-ba a kapitányság bejáratában.

– Ó... reggelt, George.

Társa figyelmesen végigmérte.

– Jól vagy, Matt?

– Persze, remekül. Épp csak nem aludtam valami jól, ennyi az egész. Te?

– Ó, én is egész jól, köszönöm. – Szünetet tartott. – Gondolom, érdekelni fog, hogy Susanhoz fűződő hosszú távú kapcsolatom zökkenőmentessége érdekében ezentúl szem előtt tartok egy régi földi mondást.

– Arra gondolsz, hogy Rómában viselkedj úgy, mint a rómaiak?

George bólintott.

– Igen. Úgy döntöttem, nem vállalom az apaságot Albert és May gyermeke mellett.

Sikes döbbenten bámult rá.

– Mi bajod, Matt?

– Hát, tudod, csak... Hű, George, még egyetlenegy alkalomra sem emlékszem, amikor az én tanácsomat fogadtad volna meg a Jöttek, öö... hagyományaival szemben.

– Alkalmazkodó típus vagyok. Elvégre ez az egész fajunkra jellemző, így maradhatunk életben a legszélsőségesebb körülmények között is. Annyira könnyen alkalmazkodunk! – George-nak nem sikerült a szomorúságot teljesen kiiktatni a hangjából. Megfordult, és belépett az épületbe. Matt követte.

– Tudod, George – folytatta Sikes, miközben tovább sétáltak –, csak hogy teljes képed legyen az igazságról, elárulom, szerintem a te álláspontod volt a helyes. Attól tartok, ha annak idején nem kerültök ide a Földre, és az emberi eszmék nem rontanak el titeket, Susan is egészen másként viszonyult volna ehhez a dologhoz.

– Az efféle „ha”-k fölelmegetése fölösleges, Matt. Ha nem jövünk ide, belőlem sosem lesz rendőrtiszt, és sosem ismerlek meg téged. Márpedig te... nagyon sokat jelentesz számomra. A Földön is mindennek ugyanúgy megvannak a pozitívumai és negatívumai, mint

bárhol másutt a világegyetemben. A kettőt együtt kell elfogadnod. Megpróbálhatod elkülöníteni őket, de csupán az erődöt pazarlod. Vagy mindent elfogadsz, vagy semmit sem.

– Sok igazság van abban, amit mondasz – szólalt meg lassan Matt –, nagyon sok igazság.

Francisco kíváncsian pillantott rá, de Sikes, úgy tűnt, végzett a témával...

– Mit akarsz mondani Albertnek? – kérdezte inkább.

– Az igazat – válaszolta George. – Susan ellenzi, és nekem tiszteletben kell tartanom az ő érzéseit.

Mikor beléptek az eligazítóba, George a szemével Albertet kereste, de nem látta sehol. May viszont ott volt, kis, szendvicses kocsjával. Sajnos ő is rögtön észrevette George-ot, és boldogan integetni kezdett.

A Jött nyomozó erőtlenül visszaintett. Szerencsére Maynek ekkor kuncaftja érkezett, így George és Sikes feltűnésmentesen az asztalukhoz osonhattak. Francisco egyelőre megúsza a magyarázkodást.

Útközben megálltak Zepeda mellett. – Beatrice, láttad Albertet?

A nő hüvelykujjával a szomszédos helyiségben álló őrizetescella felé bökött.

– Az óriással diskurál.

George bólintott, és magában megjegyezte, ez neki is eszébe juthatott volna. Elindult a szomszédos terem felé,

Sikes azonban még egy kérdés erejéig visszafordult Zepedához.

– Megtudtál már valamit arról a Csopról?

A nő a fejét rázta.

– Egyelőre nem.

Ez idegesítette Sikest. Az efféle számítógépes kutakodásban Zepedának nem volt párja. Amit ilyen hosszú ideig nem talál, az pizkosul jól el lehet dugva.

Meg akarta kérdezni George véleményét is, de mikor megfordult, látta, a Jött nyomozó már eltűnt az ajtó túloldalán. Matt búcsúzóul intett Zepedának, aztán a társa után indult. Váratlanul megcsörrent a telefon az asztalán. Talán még jobb is így, gondolta. George és Albert intézzék csak el az ügyüket négyszemközt.

– Sikes – szólta a kagylóba.

– Matt, itt Cathy...

Egy pillanatra eszébe jutott a nő, mint ember, a sűrű, aranybarna hajával. Aztán visszatért a valóság talajára.

– Tessék, Cathy?

– Matt, történt valami, amiről jobb, ha tudsz.

– Lefogadom, hogy semmi kellemes.

George néhány lépésnyire Alberttól állt meg. A fiú a bezárt óriást bámulta meredten, mintha valamiféle transzban lenne. Az ugyanolyan apatikusan gubbasztott, mint eddig bármikor.

George megköszöri a torkát. Nem húzhatta tovább az időt.

– Albert...

– Nem lenne szabad elszállítani – mondta a fiú, szemét le sem véve az óriásról.

– Mi?

– Ma át akarják szállítani a megyei börtönbe. Pedig beteg. – Rámutatott. – Nézd!

Albertnek, úgy látszott, igaza van. Közelebből megszemlélve az óriás már nem közömbösnek látszott. Arca hamuszürke volt, és ha George jobban hegyezte a fülét, hallhatta lélegzetvételének reszelős hangját. A szeme is lassan üvegessé vált.

– Tényleg betegnek látszik – hagyta rá George. – Beszélek Grazer kapitánnyal. – Aztán még egyszer megacélozta magát. – Albert, beszélnem kell veled.

– Nem élhet a gyermek nélkül.

George kezdett megmérgesedni. Valahányszor összegyűjtötte a bátorságát, hogy kitaláljon, kiderült, Albert nem is figyel rá.

– Honnan tudod te ezeket a dolgokat? – kérdezte, lehetőség szerint kiszűrve hangjából a csalódottságot.

– Hát, csak úgy tudom – válaszolta Albert, és vállat vont. Hosszú szünet következett, aztán ismét ő szólalt meg:

– Valami baj van, George?

Itt az alkalom. Szembe kellett néznie végre Albert csalódottságával, és lehetőségeihez mérten csillapítani is valamennyire.

– Albert...

– Hé, George!

A Jött nyomozót teljesen összezavarta ez az új irányból érkező támadás. Matt lépett be sietősen, és mielőtt George megkérhette volna, hogy jöjjön vissza később, már bele is fogott a mondókájába:

– Cathy telefonált. A csecsemőnek valami baja van. Bevitték a kórházba.

George döbbenten mondta:

– Akkor gyerünk oda.

És most, mikor már indulni készült, Albert hirtelen utána szólt:

– George, valamiről beszélni akartál velem?

– Ó, igen. Albert... ömm... – A takarítófiú szemébe nézett, aztán így folytatta: – Szeretném, ha rajtatartanád a szemed az óriáson. Csináld ugyanazt, amit eddig. Figyeld folyamatosan. Te most már... a nyomozócsoport nem hivatalos tagja vagy. El tudod látni a feladatodat, Albert?

A fiú komoly arccal bólintott.

– Számíthatsz rám, George. És ön is, Sikes őrmester.

– Kösz, Albert. Mindjárt gondoltuk. Na gyere, George. – Miközben kifelé siettek, Sikes halk, gunyoros hangon odaszólt George-nak:

– Így kell ezt csinálni, apafej. Becsületesen, egyenesen.

– Kopj fel, Matt.

– Le, George. Kopj le.

– Azt is.

Mikor Sikes még kisgyerek volt, anyja elvitte egyszer a helyi színjátszócsoport *Peter Pan* előadására. A darabból leghatározottabban arra a részre emlékezett, amiben Giling Galang – mint a legtöbb feldolgozásban, itt is csupán egy reflektor apró fényköre „játszotta” – haldoklott. A fénykör átmérője egyre kisebb és kisebb lett, majd hunyorogni kezdett. Mikor aztán a reflektor kialudt, minden gyerek tudta, a kis tündér életének is vége.

Ahogy most ott állt a kórház gyermekgyógyászati osztályán, a gyermek ágya mellett, Sikes mintha ezt a jelenetet élte volna újra.

A korábban magából fényt árasztó csecsemő egyre halványabb és halványabb lett. Fönt egy folyadékkristályos monitor mutatta az életfunkcióit, Sikes azonban meg se próbált úgy tenni, mintha értené a jelzéseket. Csak azt tudta, hogy legszívesebben kétségbeesetten tapsolni kezdene, hátha attól tovább él a gyermek.

Persze az mit sem segített volna. Amikor azonban Cathy befejezte a csecsemő vizsgálatát (az utóbbi fél órán belül már harmadszor), és karját tehetetlenül széttárva a nyomozók felé fordult, Sikes kezdte azt érezni, hogy a tapsolás is lett volna olyan eredményes gyógymód, mint amiket eddig kipróbáltak.

– Gyengül az életműködése – mondta Cathy, igyekezve minél személytelenebb hangot megütni. Sikés azonban látta rajta, a lelke mélyén sokkal jobban megrendíti a dolog, mint amennyire kimutatja. Mintha ő maga is meghalt volna egy kicsit a gyermek minden egyes akadozó lélegzetvételével. – Légzés és szívverés szapora. Vérnyomás alacsony.

– Miért? – kérdezte George, bár úgy érezte, sejti már a választ.

– Nem tudom – felelte Cathy keserűen. – A fiziológiai normái számunkra teljesen ismeretlenek, hát elég nehéz az adatok alapján bármiféle következtetést levonni. – A monitor jeleire mutatott, mintha bármelyikük is nagyobb eséllyel indulhatott volna nála a megfejtésükért. – Nézzétek az artériás vér oxigéntartalmát. Egy Jött számára normális adat, egy emberre nézve viszont már halálos.

George és Sikés egymásra néztek.

– Az óriás is beteg – jegyezte meg a Jött nyomozó. Matt rábólintott.
– Albert azt állítja, szükségük van egymásra.

– Albert nem orvos – jelentette ki Cathy, élesebben, mint szeretne volna. Elhallgatott, és igyekezett összeszedni magát. Az orrnyergét dörzsölgette, ami arról árulkodott, hogy nem aludt sokat mostanában. – Én viszont az vagyok, még sincs semmiféle épkézláb tudományos magyarázatom, s még kevésbé nem tudományos. Talán igaza lehet.

Ekkor egy ápolónő lépett be.

– Elnézést, uraim, önök Sikés illetve Francisco nyomozók?

– Mi vagyunk – felelte Matt.

– Telefonjuk van – közölte a nővér, és a folyosói pult felé mutatott.

– Majd én elintézem – ajánlkozott George, és már indult is kifelé.

Matt és Cathy csak álltak, időnként kényelmetlenül egyik lábukról a másikra nehezedtek.

– Mit tehetsz még érte? – kérdezte végül a férfi.

– Megpróbálhatunk összetákolni valamiféle életben tartó berendezést – mondta Cathy. – Megtesszük, ami tőlünk telik, de akkor sincsenek túl jó kilátásaink.

– Talán össze kéne hozni őket...

Cathy a fejét rázta.

– Szigorúan megtiltották.

– De ha megmagyaráznád a helyzetet...

– Nincs itt semmiféle helyzet, Matt – magyarázta Cathy türelmesen.

– Csupán Albert sejteése, semmi egyéb. Ha találnék rá valami orvosi

indokot, máris másképp nézne ki a dolog.

– Értem.

Ismét csönd zuhant közéjük. Sikes kétségbeesetten törte a fejét, mit mondhatna, ami áthidalhatná a kettejük közt tátongó űrt.

– Cathy... – kezdte.

Nem tudta azonban befejezni, mert George jött vissza. Tulajdonképpen akár hálás is lehetett volna, mert nem igazán tudta, mit mondjon a nőnek.

– Zepeda volt – mondta George. – Lenyomozta a Csopot. Titkos kormányakció volt a Jöttügyi Hivatal támogatásával. A szövetségek székházában vár minket egy férfi, akivel beszélhetünk.

– Akkor gyerünk – mondta Matt. – Cathy, lehet, hogy a gyermek számára az egyetlen reménység az, ha találsz valami orvosi indokot az óriás ideszállíttatására. Egyébként pedig...

Nem fejezte be a mondatot. Azon kapta magát, hogy nem tud mit mondani.

22. fejezet

Távol minden veszedelemtől, kórházaktól, óriásoktól és rendőröktől, Emily Francisco és a barátnője, Jill, a park fűvén hasaltak, és a leckéjüket tanulták. Jill közben lufikat fújt a rágógumijából. Negyedórája már, hogy ugyanazt a bekezdést nézte a történelemkönyvében. Végül aztán átfordult a hátára, és széttárta a karját.

– A Nyugat meghódítása – morogta. – Gyűlölöm ezt a részt.

Emily a hasán feküdt. Ő már húsz perce végzett az anyaggal.

– Az indiánok se rajonghattak érte – mondta, állát öklére támasztva.

Jill hirtelen fölpattant.

– A csudába! Mennem kell! Apának megígértem, hogy kitakarítom az akváriumot. – Nem mintha normális körülmények között ez annyira aggasztotta volna, de most a tanulás elbliccelésére kellett kitalálnia valamit, és ahhoz aztán nagyon értett. Elkezdte összeszedni a cuccait. – Följössz? – kérdezte.

Emily a fejét rázta.

– Szükségem van még egy kis ultraibolya sugárzásra, a nap meg mindjárt lemegy. – Visszaeresztette a fejét a fűbe, és oldalt fordította.

Jill hátitáskájába dobálta a könyveit, észre sem véve, hogy közben összegyűr két, a szüleinek szóló, fontos tanári üzenetet.

– Na szia. Holnap találkozunk.

– Szia.

Emily lehunyta a szemét. A napsugarak forrón cirógatták az arcát. Hallgatta a távolból érkező, fojtott hangokat. Fiúk kiabáltak egymásnak, máshol egy frizbit dobáltak. Sustorogtak a fák lombjai a köztük cikázó enyhe szélről, és valahonnan fölrepült egy madár – tisztán hallotta a szárnycsattogását.

Aztán közeledő léptekre figyelt fel. Egy darabig várt, hátha eltávolodnak újra, de nem. Sőt, tőle nem messze elhalt a zaj. Hunyorogva fölpillantott.

Egy tizenéves Jött fiú állt közvetlenül előtte. A nap hátulról világította meg, ettől egyfajta aura rajzolódott ki a teste körül. A fiú őt

méretegette. Emily büntudattal vegyes izgalmat érzett szétáradni magában, mikor rádöbbsent, hogy a potnikijait bámulja.

– Szia – köszönt a fiú. Hangja mély volt, magabiztos.

– Szia – felelte Emily.

– A nevem Dirk. Dirk Knight.

– Emily Francisco.

A fiú rákacsintott.

– A Marshall gimibe jársz?

Emily agyában apró riasztócsengő szólalt meg, figyelmeztetve, ez nemcsak amolyan véletlenül elejtett kérdés. Talán a korára kíváncsi, azért, mert...

Á. Csak azt akarja tudni, nem valami pisis csitrivel van-e dolga.

– Aha – hazudta.

– Sose láttalak még.

– Csak most iratkoztam át – mondta Emily könnyedén. Ez volt a legcsodálatosabb a hazudozásban. Ha az elsőt túljutott, a többi már egyre könnyebben megy.

A fiú a fejével a távolba intett, egy kisebb csapat Jött fiúra és lányra.

– A barátaimmal vagyok. Zuzmót keresünk. Arra az erdőben fantasztikusak nőnek a fatörzseken. – Bemutatott a sűrűbe. – Éhes vagy?

– Aha – vágta rá Emily olyan mohón, mintha már napok óta nem evett volna, holott valójában alig félórája uzsonnázott meg.

A többiek a távolban elindultak a fák közé. A fiú megint Emilyre pillantott, és szemében mintha gyanakvás szikrája gyúlt volna.

– Hány éves vagy?

– Hánynak nézek ki? – kérdezett vissza játékosan. A fiú bizonytalanul vállat vont.

– Úgy tizenötnek.

Emily alig kapott levegőt. Tizenötnek! Az már szinte felnőttnek számított! Jill vakolja az arcát, és nejlonharisnyát húz, hogy idősebbnek látsszon, neki meg elég egy mélyebben kivágott hátú blúz, és máris tizenötnek nézik! Arról nem is beszélve, milyen felnőttesen tudja előadni magát.

– Eltaláltad – mondta vidáman.

Egymás mellett lépkedve sétáltak be az erdőbe, és egészen addig mentek, míg ki nem értek egy magas fenyő által körülvevett kis tisztásra.

Emily megtorpant a szélén, és először kerítette hatalmába valami rossz érzés.

Több Jött pár üldögélt különféle takarókon. Amit műveltek, az egyáltalán nem hasonlított zuzmógyűjtésre. A földiek ezt smárolásnak hívták. Össze-összedörzsölték a homlokukat, és mély, dallamos hangon zümmögtek. Egy pár már ennél is tovább jutott, a lány a fiú könyökhajlatát simogatta, az pedig olyan átszellemült képet vágott, mintha elájulni készülne a gyönyörűségtől.

Emily nagyot nyelt.

– Hát, ennyit a zuzmókról – szólt Dirk, de nem hangzott különösebben dühösnek. – Tudod... egy kicsit megfájdult a bokám. Nem ülhetnék le?

A fiú egy kidőlt fatörzshöz vezette, sántikálva fura, gondolta Emily, hisz az imént még semmi baja nem volt. Leültek, és nézték az egymás kedvét kereső párokat, akik a

nagy szerelmi hévben már az egész világról megfeledkeztek – maguk körül.

– Jó mókának látszik – jegyezte meg Dirk.

Emily még hangosabbat nyelt, mint az előbb.

Dirket azonban mit sem zavarta az ő nyilvánvaló idegessége. Mintha észre se vette volna. Hátizsákjából egy piszkos kinézetű tejesdobozt húzott elő, és odakínálta Emilynek.

Ő a fejét rázva elutasította. Dirk egy darabig elgondolkodva méregette, aztán maga nyakalt be pár korty aludttejet. Utána megnyalta a szája szélét, nyelvét nagyon lassan mozgatva. Ezt, ha valamivel tájékozottabb ilyen téren, Emily nyílt fölhívásnak vehette volna.

– Te Emily, nekem nagyon tetszik a blúzod.

– Kösz. – Régebben sikítozott volna a gyönyörűségtől, ha egy idősebb fiú ilyesmit mond neki. Most azonban a háta is borsózni kezdett. Ösztönösen átkarolta magát.

– Fázol? – kérdezte a fiú. Átölelte a vállát, és, mintegy véletlenül, megérintette a potnikijait, mintha csak melengetni akarná. Emily halkan fölsóhajtott.

– Nem... nálam minden rendben – mondta, kissé fojtott hangon.

– Ja – jegyezte meg Dirk csillogó szemmel. – Az már szentigaz. – Közben tovább cirógatta a lány hátát. – Miért nem iszol egy kis aludttejet? – kérdezte. – Fölpezsdíti a testet.

Emily szeretett volna fölállni, elszaladni, de a lábai nem engedelmeskedtek.

– Nekem... most már haza kell mennem.

– Hisz csak az előbb jöttünk – tiltakozott a fiú. Közelebb húzódott, hogy a homlokához dörzsölje a sajátját. Emily szeme lecsukódott, és úgy érezte, teste mindjárt forró zselévé olvad szét. Aztán hirtelen magához tért. Egy belső hang kétségbeesetten sikongatott az agyában, hogy ez már messzire megy, túl messzire.

– Mennem kell – mondta, és megpróbált fölállni a fatörzsről.

– Ugyan már...

– Apa nagyon aggódik értem... – Aztán, mintegy kihangsúlyozva a jelentőségét, kissé fenyegető hangon hozzá tette – Tudod, ő rendőr.

Dirköt azonban most látszólag semmi más nem érdekelt, csakis Emily homloka és foltjai.

– Igazán?

Közelebb húzta magához, és zümmögni kezdett.

Emily lábaiból minden erő kiszállt már, mintha nekik mindegy lenne, ezek után mi történik. A felső teste azonban még mindig hibátlanul működött. Abban a pillanatban, amikor a fiú zümmögni kezdett, elöntötte a pánik. Hátravetődött, de olyan gyorsan, hogy Dirknek nem volt ideje elengedni. Nagy kiáltozás közepette mindketten lebukfenceztek a fatörzsről.

– Hé! – ordította a fiú, és viccesen kapálózott a hátán fekvé.

Emilynek azonban nem volt kedve nevetni. Talpra ugrott, áruló lábaiba hirtelen visszatért az élet. – Hazudtam! – kiabálta. – Még csak tizenkét éves vagyok! És nem is gimibe járok... csak általánosba! Taknyos kölyök vagyok, és nem akarom ezt csinálni!

Azzal sarkon fordult és elszaladt, Dirk pedig ott maradt a földön fekvé, és a világ forgott körülötte.

– Talán a lábánál kellett volna kezdenem – morogta zavartan.

23. fejezet

A szövetségek székházában valamikor minden irodában hemzsegték az emberek. A költségvetési nyesegetések azonban egyre tovább és tovább rostálták a személyi állományt, minden pénzt átpumpálva a Jötteket segélyező szervezetektől az emberi beruházásokba. A befolyásosabb pártok és magánemberek között még mindig sok volt a megrögzött parazitagyűlölő, ezért minden politikus kétszer is meggondolta, megszavaztasson-e nagyobb összegeket az ő támogatásukra.

Sikes és Francisco a helyiségbe lépve poros asztalokat és székeket kellett kikerülgessenek. Az egyik asztal vastag porhuzatjába valaki az ujjával egy Jött-ellenes jelmondatot firkantott bele. Az elől haladó Sikés magától értetődő módon letörölte, még mielőtt George egy pillantást vethetett volna rá.

Sehol semmi életjelt nem láttak. Fejük fölött egy fénycső zümmögött, odébb egy másik vibrált idegesítően. Sikés agyába lassan befészkelte magát a gyanú, hogy errefelé ha kiég egy izzó, nemigen sietnek kicserélni. Valószínűleg akkor zárnak be egy irodát, amikor már az utolsó fénycső is kialudt, és nem látni semmit.

– Van itt valaki? – kiáltotta el magát Sikés legalább huszadszor.

Ezúttal azonban még választ is kapott.

– Igen, erre!

Sikes és George átvágtak néhány aktakötegen, és az egyik legtávolabbi sarokban egy asztalra bukkantak. Aprócska termetű ember ült előtte, aki leginkább talán Yodára emlékeztetett, leszámítva az eltérő bőrszínt és a hegyes fülek hiányát. Az asztalon a névtábla csupán ennyit közölt róla: Mr. Brown.

Az asztalán nem volt semmi. Se papírok, se könyvek. Csak egy komputerképernyő, rajta a villogó READY felirattal, de hogy szerencsétlen mióta állt készenlétben, azt nem lehetett tudni. A billentyűzetet por borította, ez tehát nem segítette közelebb őket a megoldáshoz.

A férfi karba tett kézzel ült. Sikés eltöprengett, vajon mi a bánat veheti rá ezt a fickót reggelente, hogy fölkeljen, és bejöjjön dolgozni.

– Sikés nyomozó vagyok, ő pedig a társam, Francisco őrmester.

– Egy Csof nevű tervről kellenének információk – mondta George.

Brown a homlokát ráncolta, ami meglepte Sikeset. Nem gondolta ugyanis, hogy azt a homlokot még jobban össze lehet ráncolni.

– Csof... Aha, a Csend Operáció – közölte Brown pillanatnyi gondolkodás után. – Hű, annak már vagy... négy, sőt, öt éve. Akkor még elég sok Jöttekkel kapcsolatos programot futtattunk. – A helyiség különböző részeire mutatott. – Aqua-Nuke. Bioszonda. JöttTech. Volt egy fickó – folytatta elábrándozva –, aki egyenesen a Honvédelmi Minisztériumból jött. Azt gondolta, a Jöttek az agyhullámaikkal megzavarhatják az ellenséges radarokat. Na ja, akkor még volt pénz ilyesmire – tette hozzá nagyot sóhajtva.

Sikes erejét megfeszítve őrizte nyugalmát, miközben a kis ember fecsegését hallgatta.

– Mit tud elmondani a Csopról? – kérdezte.

Mr. Brown a számítógépéhez fordult, és betűket kezdett begépelni. Bár a „begépelni” talán túl nagyvonalú kifejezés. Hosszasan tanulmányozta a billentyűzetet, majd ha rátalált az épp szükséges betűre, lenyomta. A többi betűnél ugyanez a folyamat ismétlődött újra és újra. Sikes ellenállt a kísértésnek, hogy kikapja a férfi kezéből a billentyűzetet, és maga zongorázza be a kívánt adatokat.

– Rendben – szólalt meg Mr. Brown évszázadokkal később. Akkor megragadta a monitort, és úgy fordította, hogy Sikes és Francisco ne lássa. Zavart arckifejezésüket észrevéve megmagyarázta:

– Tudják, egyes adatok még mindig titkosak.

Aztán újabb évek szálltak, miközben ő képernyőn ujjával a sorokat követte. Ajka némán mozgott olvasás közben.

– Sok minden nincs itt – mondta végül –, de ha akarják, egy címet megadhatok.

– Az remek lenne – mondta Sikes.

– Sőt, tudják, mit? Olvasni könnyebb, mint észben tartani. Mindjárt kinyomtatom maguknak. – Ujjai elindultak a billentyűzet felé.

– Ne! – ordította George és Sikes egyszerre.

Az épület a sivatag közepén olyan elhagyatott volt, amelyet a nyomozók még nem is láttak. Matt megpróbálta maga elé képzelni azt az időt, amikor itt még komoly, kormánypénzen finanszírozott kutatás folyt. Most valószínűtlenül nyugalmasnak tűnt minden.

Ördögszekerek gördültek végig az udvaron, miközben Matt és George kiszálltak a kocsiból. Sikes, aki a város nyüzsgésében érezte otthon magát, az ilyen helyeken mindig zavarba jött. A csöndet egyenesen fülsiketítőnek érezte.

Beleszagolt a levegőbe.

– Te... itt mintha tűz égett volna nem is olyan régen. Aha, nézd. – Az épület oldalára mutatott, ahol az ablakok fölött bekormozódott a téglafal.

George a kocsibejárót tanulmányozta.

– Ezek a keréknyomok itt egész frissek – mondta lassan.

– Amilyen halott ez a hely, úgy zajlik körülötte az élet. Az őrbódéhoz sétáltak, és Sikes kivett egy az ablakkeretbe tűzött, megfakult cetlit.

– Gond esetén... – kezdte olvasni, aztán George-ra pillantott, aki még mindig a keréknyomokat szemlélte elmélyülten.

– Az őr meghagyta az otthoni számát. Gondolom, itt nincs blokkolóóra – tette hozzá gúnyosan.

George szórakozottan bólintott, és figyelmét az épület felé fordította.

– Nézzünk körül – mondta.

Az ajtó a helyéből kiszakadva lógott. George félrelökte. Beléptek. Itt még erősebben érezték az égett szagot.

A tűz, úgy látszott, az épületnek csupán egy részét érintette komolyabban. A magasan nyíló, kitört üvegű ablakokon át bevetülő fénypázmák nem mindenhova világítottak be. A csarnok nagy része baljós sötétségbe burkolózott. Sikesnek hirtelen olyan érzése támadt, hogy itt valamikor nagyon gonosz dolgok folytak.

Egyszer csak meghallotta George öklendezését.

Megpördült, attól tartva, hogy valaki a társára támadt. George azonban csupán az egyik sarokba bámult, valami olyat látva, amit Sikes szeme nem tudott kivenni a félhomályban. A Jött nyomozó szó nélkül előre mutatott.

És most Matt is megpillantotta. Hatalmas üveghengerek, több sorban, tele formalinoldattal. És mindegyikből halott szörnyetegek üveges szemei bámultak vissza rá.

Nem. Nem is szörnyek. Jöttek. Csakhogy valamennyiük teste szinte a fölismerhetetlenségig eltorzult.

– Te jó ég... – suttogta Sikes.

Ő csupán döbbenettel fogadta a látványt, George viszont úgy, mintha legrémisztőbb lidércálmai öltöttek volna testet. Megtántorodott, és össze is csuklott volna, ha Sikes nem kapja el.

– Jól vagyok – suttogta a Jött nyomozó, a homályban még hamuszürkébbnek látszó arccal. Próbálta magát megacélozni, mert nem tudhatta, miféle borzalmak várnak még rájuk. – Jól vagyok – ismételte meg.

– Mi... ez a hely?

– Chorboke – felelte George, s a nevet gyűlölködve, megvetéssel, és ugyanakkor rettegve ejtette ki. – Ezek az ő kísérletei.

– Tűnjünk el innen.

– Nem – tiltakozott George határozottan.

Most már ismét meg bírt állni a lábán, úgyhogy megindult előre. Sikes tétován követte a csarnok belsejébe. Tudta, azoknak a Jött torzszülötteknek a képe mindörökre belevésődött az emlékezetébe. Folyton attól rettegett, hogy egyszer csak az összes rémség életre kel, kitör az üvegéből, és bosszúért lihegve a legközelebbi élőlény nyomába ered.

Túl sok horrorfilmet látott.

Aztán eszébe jutottak megint az imént látott rémségek, és rájött, a filmesek közel nem tudnak olyan beteges dolgot kitalálni, amire az élet még rá ne tenne egy lapáttal.

– Nézd – szólalt meg George.

Matt már előre félt tőle, mit fog látni. Az eddigiek után még mi következhet?

Egy bölcső.

Egy közönséges bölcső állt előttük. Mellette pedig egy fölfordult, fémvázas ágy hevert – legalább két és fél méter hosszú.

– Nevezhetsz bolondnak – jelentette ki Sikes –, de szerintem ez nem lehet véletlen.

– Itt ütött ki a tűz – mondta George, és belepiszkált az elégett ágyneműk szenes halmába. – Alig pár nappal ezelőtt.

– Hé, George... ez meg mit jelent?

Sikes valami tenctoni írást kocogtatott a falon. George odasétált, és Matt a sipító levegővételéből mindjárt kitalálta, a szöveg nem olyasmi lehet, mint: „Ha jól akarsz szórakozni, hívd Zeldát ezen a számon...”

– Na, mit jelent? – kérdezett rá még egyszer.

George úgy nézett rá, mintha kísértetet látna.

– Chorboke eljön – mondta halkan.

24. fejezet

Az első dolog ami George-nak és Mattnek feltűnt, mikor befordultak a kis, magányos, dűledező ház elé, az udvarban parkoló hatalmas építőanyag-szállító teherautó volt. Oldalán ez a felirat állt: Ariel-féle Medencék és Fürdődézsák. Matt kocsijának kerekei kisebb porfelhőt vertek fel.

Gépi ásás zaja ütötte meg a fülüket. Mikor kiszálltak, Matt intett George-nak, hogy megkerüli a házat. A társa bólintott, és a nyomába eredt.

Egy kis buldózer harapdálta kifelé a földet az udvar egyik elkerített részén. Munkáját látható büszkeséggel szemlélte egy középkorú férfi. Szakadozott farmert és a hasán kidomborodó fehér pólót viselt.

– Emmet Cutter? – ordította oda neki Sikes a buldózer zakatolása fölött.

A férfi megfordult, és figyelmesen végigmérte. A világnak erre a részére csak nagyon ritkán vetődtek el idegenek.

– Tessék.

Sikes kivillantotta a jelvényét.

– Rendőrség. Ön annak az elhagyatott szerelőcsarnoknak a biztonsági őre? – Nagyjából abba az irányba mutatott, amerre az épületnek lennie kellett.

Emmet úgy vetette hátra a fejét, hogy Sikes gyanítani kezdte, a pasas ideges.

– Épp most indútam volna vissza. Csak egy percre ugrottam haza. Csak, ő – megköszöri a torkát –, csak nincs valami probléma?

– Ki lakott abban az épületben? – kérdezte George.

– Senki – felelte Cutter, talán kissé túl gyorsan is. – Az csak egy raktár. Mindenféle izék vannak bent, nagy üvegekben. – Összerázkódása legalább őszintének hatott. Rühellek bemenni. A frászt hozza rám mindig.

– Mi találtunk odabent egy nagyon nagy ágyat meg egy bölcsőt.

Emmet olyan erővel rázta meg a fejét, hogy a nyomozók már azt hitték, mindjárt legurul a válláról.

– Arról én semmit se tudok.

Sikes úgy döntött, ebből elég. Karját a férfi vállára tette. Az ő teste úgy megfeszült, mint egy vetemedett padlódeszka, mielőtt kidobná magából a szöveget.

– Nézze, Emmet – mondta Sikes szinte atyai jóindulattal. A gödör felé fordult, maga után cibálva a tétova férfit. – Remek dolog, ha az embernek úszómedencéje van itt a sivatag közepén. Persze nem lehet olcsó mulatság. – Vakargatni kezdte az állát. – Mennyi? Mondjuk hetven, nyolcvan rongy? Hmmm?

– Hát... öö...

Sikes nem várta ki a választ, úgyis tudta, hazugság lenne.

– Nem könnyű megoldani egy biztonsági őr fizetéséből. – Rámosolygott Cutterre, aztán az arca hirtelen elkomorult. – Tudja, Emmet, a kormány nagyon nem szereti, ha az alkalmazottairól kiderül, hogy csúszópénz ellenében információkat szolgáltatnak ki. *Nagyon* nem szereti. Az olyan emberek fejét ezüstitálcán szállítatják a partijaikra. Tudja? Ráadásul az Alcatrazban nincs úszómedence, Emmet. Egy szál se.

A férfi nagyot nyelt.

– Mi azonban – folytatta Sikes –, mi nem a kormánytól jöttünk. Mi nem akarjuk a fejét. Csak egy kis füleskét. Elmondom, hogy nézne ki az alku. Maga elmondja, amit mi tudni akarunk, mi pedig szépen megfeledezünk az úszómedencéjéről.

Cutter fürkészőn nézte Sikest, megpróbálta kitalálni, vajon igazat mond-e... Aztán rádöbrent, hogy neki már úgyis minden mindegy. Csak *reménykedhetett* Sikes őszinteségében, mert az irányítás immár kicsúszott a kezéből.

– Rendben – szólalt meg legyőzötten. – Vót ott egy hatalmas Jött, meg a gyereke... mi csak úgy hívtuk őket, Bonnie és Clyde.

George előhúzta az óriásról és a csecsemőről készült rendőrségi fotókat, és átadta az őrnek. Tulajdonképpen erre nem is lett volna szükség, hiszen úgyis tudta már, milyen választ kap. És valóban, az őr épp csak egy pillantást vetett a fotókra.

– Igen – mondta. – Ők azok. Elég furcsa pár... az óriás teljesen magatehetetlen volt, ha a gyereket nem tartotta a kezében. Még beszélni se tudott. A csecsemő meg... mintha az gondózkodott volna helyette.

– Kik ők? – követelte George. – Hogyan kerültek oda?

Emmet a fejét rázta.

– Valami kísérlettel álltak kapcsolatban. Odabent minden valami Jött fickó kísérleteiből maradt vissza.

George Mattre pillantott.

– Chorboke kísérletei.

– Aztat én nem tudom – erősködött Emmet. – Én csak hat hónapja vettem át a munkát. A programot addigra már lezártak nyívánították. Bonnie és Clyde az épülettel együtt szállt rám.

– És aztán mi történt velük? – kérdezte George.

Emmet szóra nyitotta a száját, aztán becsukta megint

– De... szavát adja nekem a medence ügyében?

Sikes megragadta a grabancát.

– Mindjárt *beleépítetem* abba a medencébe, öregem! Halljam, mi történt velük?!

– Egyszer megjelent egy Jött – kiáltotta Emmet rémulten –, és aszonta, kell neki Bonnie és Clyde! Aszonta jó sok pénzt fizet, ha szerzek nekik hamis halotti bizonyítványokat!

– És maga megtette – fejezte be Sikes.

Emmet csak bólintott. Arcán azoknak az embereknek a kifejezése ült, akik már megtudták, mennyit ér a becsületük. Nem látszott különösebben boldognak.

– Körülbelül egy hete vitte el őket.

– Az a Jött Chorboke volt, ugye? – kérdezte George, és hangjából ezúttal nem tudta visszatartani az undort.

– Nem tudom a nevét – válaszolta Emmet. – Ő nem mondta, én nem kérdeztem. – Szünetet tartott, aztán sopánkodva szólalt meg újra. – Rosszat tettem, tudom, hogy rosszat. Úgy... úgy érzem magam, mint egy rakás szemét.

– Ó, igazán? – kérdezte érdeklődve Sikes. – Akkor meg kell mondjam, nagy mázlija van, Emmet.

Egy villámgyors mozdulattal állon csapta Cuttert. A férfi hátratántorodott, és arccal előre belezuhant a félig kiásott gödörbe.

– Úgy érzed magad, mint egy rakás szemét? – kiáltotta Sikes. – Hát most jó társaságba kerültél.

Cutter nem mozdult, valószínűleg elvesztette az eszméletét. A buldózer sofőrje a munkagép tetején ült, és csak bámult.

– Ebédszünet – kiáltotta neki oda Sikes. Több szót nem szóltak. George-dzal beültek a kocsiba, és elhajtottak.

25. fejezet

Susan még egyszer átnézte a terveket, aztán beleegyezően bólintott.

Molly egészen föllelkesült a kedvező fogadtatástól, egyre dugdosta főnöke orra alá az újabb és újabb lapokat.

– Látod? Újra rajzoltam az egész NuGuy dezodor-kampányt. Ez már jobban tetszik?

Susan elmosolyodott.

– Szép tiszta... a fenyők... ó, és az a fehér frottírköntös, az is nagyon jó. – Visszaadta a rajzokat. – Szép munka.

Molly ragyogott az örömtől.

– Kösz.

Susan az órájára pillantott, és most már kezdett kicsit aggódni.

– Nem láttad Jessicát?

– Nem jött még be – felelte Molly, a fejét rázva. – De beteget se jelentett...

Aztán a szeme sarkából valami mozgást vett észre.

– Ó, hát itt van!

Jessica sétált be, de olyan nyomorultul nézett ki, hogy a temetőben még a halottak is megijedtek volna tőle.

Szeme bedagadt, és a sírástól vörös karikák ültek ki köré. Valamennyire megpróbált ezen segíteni festékekkel, az eredmény így is siralmas volt.

Molly és Susan összenéztek, aztán a lány gyorsan elköszönt – talán túl hangosan is –, és kisietett a szobából. Kifelé menet odabólintott Jessicának is, de az csak állt mozdulatlanul, mint egy zombi.

Susan odasétált hozzá.

– Jessica... jól vagy?

A kezét nyújtotta, de az asszony úgy húzódott el előle, mintha undorodna egy másik emberi lénynek még az érintésétől is.

– Jól vagyok, drágám – válaszolta, de hangja csak árnyéka volt korábbi, vidám önmagának. – Puszi, puszi – tette még hozzá reményvesztetten, azzal leült az asztalához, és rendezgetni kezdte vonalzóit.

– Mi történt? – kérdezte Susan, döbbenten a változástól.

– Ó, semmi, drágám – legyintett Jessica. – Már amúgy is rég ki akartam dobni.

– Kit?

– Franket, ki mást? Elhagyott. – Monoton hangja teljesen élettelenül csengett. Aztán tett egy szánalmas kísérletet, hogy témát változtasson. – Jaj nekem, ma is lesz mit behoznom!

Susan elképedve állt.

– A férjed elhagyott? – Jessica bólintott. – De hát hogy történhetett? Úgy értem... te annyi mindent tudsz a férfiakról... úgy értem...

Jessica fölkacagott, de ez nem az a nevetés volt, amihez Susan hozzászokott. Ezúttal nagy adag önirónia csengett benne.

– Ó, hát persze, szakértő vagyok. – Megpördült a székén, és szembefordult Susannal. – Tudod, mit mondott Frank? Azt, hogy tartsam meg a házat, mindent, csak...

Hangja elcsuklott. Egy olyan anyagtalan dologtól, amilyen egy szó, még ember nem fulladt meg, Jessicának azonban kis híján sikerült. Aztán nagyot nyelt, és kierőszakolta a torkán:

– ...soha többé ne lássa a képemet!

– Ó... Jessica... – suttogta Susan.

– Nem, nem – verte határozottan az asztalt az idősebb nő. – Legfőbb ideje egy kis változásnak. Az ördögbe is, hiszen tizennyolc éves korom óta vagyok Frank felesége! Ideje már egy kicsit kicsapongani, nem gondolod?

Susan annyira hozzászokott már, hogy mindenbe beleegyezzen, amit Jessica mond, most is automatikusan kinyögte:

– Gondolom...

– Naná, kisanyám...

Aztán Jessica hirtelen összeroppant.

Könnyek csurogtak végig az arcán, és elkeveredtek a sminkjével, aznap már legalább negyedszer.

– Ó, a tyúkszaros életbe! Pedig megígértem magamnak, hogy nem fogok bőgni. – Hangja reszketett, és időnként gyermeki magasságokba csapott.

Susan a kezébe nyomott egy zsebkendőt.

Jessica megtörölte a szemét, aztán megint beszélni kezdett, de ezúttal inkább csak magának.

– Miért nem láttam előre...?

Susan átölelte, nyugtatgatta. Jessica teljesen összeomlott. A válla reszketett, egyfolytában szipogott. Aztán a fejét Susan nyakába fúrta, és úgy ismételte:

– Miért nem láttam előre...?

Susan azonban nem ismerte a választ. Azelőtt Jessica magyarázott meg mindent. Susan inkább csak újabb kérdésekkel szolgálhatott.

26. fejezet

– Van már valami tipped, Cathy?

A nő intett Albertnek, hogy maradjon csöndben. A fiú azonnal engedelmeskedett.

Cathy az óriást vizsgálta az őrizetescellában. A rácson kívül két rendőr állt kábítópuskákkal, szükség esetére. Egyelőre azonban nagyon úgy látszott, nem lesz rájuk szükség. Az óriásnak már ahhoz sem maradt ereje, hogy megkösse a cipőjét, a szökésre tehát vajmi kevés esélye volt.

Cathy egy sztetoszkópot érintett a mellkasához, és nagy gonddal igazgatni kezdte. Egy pillanatra riadalom ült ki a nő arcára, de aztán bólintott, mint aki fölfedezett valami nagyon megnyugtatót. A sztetoszkópot visszarakta a táskájába.

Közben Albert észrevette a közeledő két nyomozót.

– Cathy – szólalt meg halkan, bizonytalanul, nehogy megint megzavarja a vizsgálatot. Amikor azonban látta, hogy a doktornő várakozóan pillant föl rá, folytatta:

– George és Sikes nyomozó megérkeztek.

– Köszönöm, Albert.

Cathy a cellaajtóhoz sétált. Az egyik rendőr kinyitotta a zárat, és kiengedte őt, de mindvégig az óriást figyelte aggodalmasan. Úgy látszott azonban, akár tárva-nyitva hagyhatnák az ajtót, még ha vörös futószőnyeget terítenének is elé, akkor sem lehetne kicsalogatni a behemótot. Még csak a szeme se rebkent, amikor visszakattant a zár.

– Hogy van? – kérdezte Sikes.

Cathy a fejét csóválta. Sikes jól ismerte már ezt a gesztust a tévésorozatokból és mozifilmekből. Így szokták közölni a hozzátartozókkal, hogy a beteg haldoklik, vagy már meg is halt.

Visszatértek az eligazítóba. Cathy következetesen elhúzódott Matt közelségéből. Gesztusai elmondtak mindent. Nem tudta eldönteni, hányadán állnak, ezért határozott úgy, hogy tartja a távolságot, míg mindent le nem tisztáznak egymás közt. Matt nem is hibáztatta. Persze nem mintha nem esett volna rosszul neki.

– Lefuttattam egy vérvizsgálatot a csecsemőn – kezdett bele, amint leültek. – Az alkáli-foszfatáz szintje olyan, mint egy felnőtté.

– Alkáli micsoda? – kérdezte Sikes.

– Az alkáli-foszfát az a csontnövekedés jelzőanyaga – magyarázta Cathy. – A felnőtteknél természetesen sokkal alacsonyabb a koncentrációja. Aztán megröntgeneztem a gyermek combcsontját is. Abban a kalciumrétegek úgy mutatják a kort, mint fánál az évgyűrűk.

– Na és, mennyi idős? Hat hónapos, kilenc?

– Huszonöt.

Sikes meglepett arcot vágott.

– Azt akarod mondani, hogy az a gyerek huszonöt hónapos? Akkor ő a legalulfejlettebb csecsemő, akit életemben...

Cathy előrehajolt, öklét a férfi asztalára támasztotta.

– Matt, nem vagyunk egy hullámhosszon. A kicsi huszonöt éves.

Sikes és George döbbenetn néztek egymásra.

– Cathy, biztos vagy ebben? Nem lehet valamiféle hiba? A nő a fejét rázta.

– Nem.

– Huszonöt? – ismételte George elképedve. – Ez... ez azt jelenti, hogy még a hajón kellett születnie...

– Vagyis nem lehet félvér! – kiáltotta Sikes. – Grazer a plafonon lesz a gyönyörtöt. Tarthat még egy sajtókonferenciát, és bejelentheti, hogy a múltkor csak vaklárma volt az egész. Akkor a puristák is befogják végre a pofájukat, legalább egy kis...

– De ez még nem minden – vágott közbe Cathy. – Sejtelemezést végeztem mindkettőjükön, és kiderült, hogy ikrek. Méghozzá azonosak.

– Talán egyetértenek.

Cathy türelmetlenül kocogtatta meg az asztalt.

– Az ördögbe, Matt, ha egyetértenőt akartam volna mondani, azt mondom. Ne szórakozz már velem!

– Elnézést! – mondta a férfi elcsigázottan. – Én igazán nem akarok, de... de akkor ez mit jelentsen? Nem lehetnek ikrek! És ezt most nem azért mondom, hogy ellenkezzek, de... nézz csak rájuk! Mi azonos bennük?

– Na jó, ide figyelj. Az előbb megvizsgáltam az óriást. Neki is csak egy szíve van.

Matt erre már ledobta a ceruzáját, amivel addig játszadozott. Az legurult az asztalról, be a széke alá, de ő már ilyen apróságokkal nem törődött.

– Valaki beavatna végre, hogy mi folyik itt?

– Én azt hiszem, tudom – jegyezte meg George halkán. Nem nézett se Cathyre, se Sikesra, hanem inkább valahova befelé. – A gyermek és az óriás... egy és ugyanaz a személy. Külön-külön csupán felét alkotják egy lénynek.

– Na persze – lázadt Sikes. – Ilyesmi nap mint nap előfordul.

George nem vett tudomást a gúnyolódásról.

– Egymás nélkül nem létezhetnek. Ezt mondta a biztonsági őr is. Az óriás tehetetlen a gyermek nélkül... mert az gondolkodik helyette. Ezt mi is láttuk, emlékszel? Az óriás nem tudott beszélni, míg a gyermeket a karjába nem vette. És akkor mit mondott? „Jól vagyok.” Egyes szám.

Lassan már Cathyben is kétségek támadtak.

– De hát...

– Chorboke laborjából kerültek ki! Neked tudnod kell, miféle kísérleteket végzett az a nyomorult!

Ha Sikes eddig azt hitte, George eltúlozza Chorboke rettegett hírnevét, most Cathy arckifejezésében megelhelte rá a bizonyítékot. A nő úgy állt, mint akit letaglózta.

– Chorboke – suttopta.

– Ja – szólalt meg Sikes is. – Mi láttuk néhány művét.

– Te magad mondtad, Cathy. Ők ketten genetikailag azonosak. Mi van akkor, ha Chorboke-nak sikerült egyetlen lényt kettéosztani – egy szellemi és egy fizikai típusra...

Cathy elgondolkozott. Chorboke bevezetése az egyenletbe hirtelen mindent lehetségessé tett.

– És most mindketten betegek... mindketten haldokolnak...

– Mert különválasztották őket – tette hozzá George. – Szükségük van egymásra, mert ők egyek és oszthatatlanok.

– Ez őrület – jegyezte meg Sikes. – Ez komolyan őrület. De... szerintem ne várjunk, minél előbb tereljük össze őket. Cathy, ez már elegendő orvosi indoknak?

– Azt hiszem – felelte a nő. – Egy ember-orvos nem biztos, hogy teljes mértékben fölfogná, de az egészségügy Jött főnöke...

– Ez az, akkor hozzá megyünk – kurjantotta Sikes. – És ha még mindig nem érzi meggyőzőve magát, én is bevetem a beszélőkémet. Mert máskülönben az óriásnak és a gyermeknek nincs semmi esélye.

Miközben Sikes, Cathy és George a kórház felé száguldottak nyaktörő iramban, az intézmény egyik folyosóján két Jött doktor sétált

végig. Mindketten határozottnak és nagyon komolynak látszottak. Odaléptek a nővérpulthoz, aztán az egyikük előrébb hajolt, és megszólalt:

– Helló, dr. Miller vagyok. Ő pedig – azzal társára mutatott – dr. Stein. A Cedars Sinai-i gyermekgyógyászatról jöttünk konzultációra, a félvér gyermek ügyében.

A nővér a folyosó vége felé mutatott.

– Huszonhármasszoba – mondta. – De az őrnél még be kell mondaniuk a nevüket, az ajtó előtt.

– Köszönjük – felelte Miller.

A nővér még utánuk kiáltott:

– Remélem tudnak segíteni a kislányon. Olyan kis drága.

Miller összecsapta a bokáját.

– Megteszünk mindent, hölgyem – mondta magabiztosan.

A két orvos tekintélyt sugárzón lépett az őr elé. Éppen egy Jött rendőr volt szolgálatban, név szerint Sandy Beach. Kezében egy csíptető táblára erősített listát szorongatott. Jól megnézte magának a két doktort. Miller először magára mutatott, aztán a társára:

– Dr. Miller, dr. Stein – mondta.

Sandy végignézte a listát, aztán összeráncolta a homlokát.

– Miller... Stein... Nem, sajnálom, de nincsenek...

Egy másodperccel később már nem volt... az élők sorában. „Miller” egy hangtompítóval felszerelt pisztolyt tartott a kezében. A belőle kilőtt két golyó tiszta munkát végzett: mindkettő egy szívet talált telibe. Sandy azonnal meghalt. Mielőtt összecsuklott volna, a két „doktor” két oldalról a hóna alá nyúlt, és behúzta a szobába. „Miller” – aki egy-két nappal korábban még „River” névjelvényű biztonságiőr-egyenruhát viselt – még egyszer kidugta a fejét, hogy meggyőződjön róla, nem látta-e őket valaki.

Aztán munkához láttak.

A kórház előtt Sikes kocsija bekanyarodott az elkerített parkolórésszbe, melyet külön őr vigyázott. A két rendőrléve és az orvosi kártya nagy hatást gyakorolt szegény ördögére, igyekezetében csaknem az előcsarnokba irányította be őket autóstul. Berohantak, beugrottak a liftbe, fölmentek vele a gyermekgyógyászat szintjére, és elindultak végig a folyosón.

Sikes azonnal látta, baj van.

– Valakinek őrt kéne állni az ajtónál – mondta izgatottan.

– Korábban állt is – jegyezte meg Cathy. A szolgálatos nővérhez fordult. – Elhagyta az őrt a helyét?

– Nem – felelte zavartan a nővér. – De tudják... alighanem azóta nem láttam, hogy az a két Jött orvos megérkezett...

George és Matt egymásra néztek, előrántották fegyverüket, és rohanni kezdtek az ajtó felé. Sikes intett Cathynek, hogy maradjon le.

Berobbantak a szobába.

A falat teleszprézték purista jelképekkel, és egy helyütt az új jelmondat is ott virított: FÉLJ, FÉLJ, FÉLJ, FÉLJ, PARAZITÁT NE KEFÉLJ. Cathy nek a lélegzete is elakadt, amikor meglátta. Sikes és George közben észrevették a padlón heverő Beach közrendőrt. A fiatalember nyitott szemmel feküdt, de tekintete már üvegesen a semmibe révedt.

George leguggolt mellé, a fejét csóválta, aztán lezárta a halott szemhéjait. Sikes hallotta, hogy a társa valamit mormol tenctoniul, talán valami imát. Rémesen érezte magát. Mintha az ő átka fogant volna meg a fiatal rendőrön. Az ő családjában most már nem lesz gyerek, akin viccelődhetnek. A feleséghez az ura helyett este csak két egyenruhás rendőr kopogtat be, részvétet nyilvánítani..

– Szemétládák – nyögte.

Gyorsan a gyermekágyhoz lépett, és közben egyre azon járt az esze, hogy a legjobb, amit most Sandyért tehet, az, ha minél előbb elkapja azokat a disznókat, akik megölték.

– A gyerek eltűnt – mondta.

Cathy körülnézett.

– A puristák voltak...

Sikes szinte figyelmet se fordított a falakra.

– Gondolod te. De nekem kétségeim vannak. Hát neked, George?

– A nővér azt mondta, utoljára két Jött járt itt. Jöttek pedig nyilvánvaló okokból nem lehetnek puristák.

– De később is beosonhatott valaki, akit a nővér nem vett észre – mutatott rá Cathy.

– Igaz – felelte George. – De a puristák egyszerűen megölték volna a gyermeket, nem viszik el.

Ezzel az érveléssel már nemigen lehetett mit szembeállítani.

– Akkor ki tette? – kérdezte Cathy. – És miért?

– Chorboke – jelentette ki határozottan George. – Valami okból kellett neki.

– Meg kell tudnunk végre, kicsoda Chorboke – vetette közbe Sikes.
– És hogy hol bujkál.

– A csecsemő állapota válságos – mondta Cathy, miután átfutotta az utolsó bejegyzéseket a kórlapon. – Nincs sok időnk.

– Nem – felelte George, és forrongó indulattal nézett Sandy élettelen testére. – Chorboke-nak nincs sok ideje.

A szövetségiek székházának hodályszerű irodájában, annak is a leghátsó sarkában, Mr. Brown meglepetten pillantott föl, amikor George Francisco és Matt Sikes jóformán a semmiből teremtek ott az asztalánál. Üdvözlésre nyitotta a száját, George azonban megelőzte:

– Chorboke benne volt a Csoiban. Milyen emberi nevet kapott?
Brown értetlenül pislogott.

– Hiszen azt nem mondhatom el – közölte olyan hangon, mintha szentségtörésként értelmezné a téma pusztá felvetését is.

Sikes ökle lecsapott az asztalra.

– Valaki meg fog halni, ha nem találjuk meg őt időben!

– Ez az információ még mindig titkos – tárta szét a karját Brown.

Sikes előrehajolt.

– Mit szeretne, melyik kezemmel rángassam ki a beleit a száján át?

– Erőszakkal semmit nem érhet el, őrmester.

– Dehogynem. Például sokkal jobb lesz a közérzetem. Miért védi azt az alakot a kormány? Válaszoljon! – Hangja már valósággal mennydörgött.

– Ez is az egyezés része volt – sóhajtotta Brown. – Ha valakitől akar valamit, üzletet kell kötni. Ennyit igazán tudhatnának. – Még el is mosolyodott, mintha ez a magyarázat egyszeriben minden problémát megoldana.

– Chorboke egy szörnyeteg! – tört ki George-ból is a düh. – Mit akarhatnak tőle?

Brown fölhorkant.

– Még hogy szörnyeteg. Hogy mondhatnak ilyet? Az az ember egy zseni! Többet tud a genetikáról, mint bárki más ezen a bolygón! Egy ekkora elmére nem alkalmazhatjuk az élet hétköznapi szabályait.

George végképp kijött a béketúrásból.

Kiragadta Brownt a székéből, és magasra emelte a levegőbe. A férfi keze-lába vadul kapálózott. – Zseni? – fröcsögte. – Tudja maga, hogy ez a zseni hány ártatlan embert kínzott halálra, gyilkolt meg?!

– De nagyon nagy jókat is tett ezzel a bolygóval! Különben is, engedjen el! – ordította. – Ez rendőri brutalitás!

– Hogy feljelentést tegyen, ahhoz tanúra is szüksége lesz – informálta Sikes. – Márpedig én itt nem látok senki mást. Hát maga?

George szorított a fogásán.

– Milyen nagy jókat tett? Talán kifejlesztett valami kémiai fegyvert? Talán egy ideggázt?

– Én cukorbeteg voltam! – sipította Brown, és a hangja egy oktávval följebb emelkedett. – Ha nincs Chorboke, ma sem ismernénk az ellenszerét!

Halálos csend következett.

George eleresztette Brownt. A férfi a kerekas székében landolt; az megindult vele, és végül a falnak csapódott, olyan erővel, hogy a kis embernek még a foga is belekoccant.

– Kösz a segítséget, haver – kiáltotta még vissza Sikes az ajtóból.

– Cukorbetegség... Hadrian Tivoli – motyogta maga elé Sikes a kocsi felé menet.

– Chorboke – tette hozzá George. – És lehet, hogy már túl későn tudtuk meg. Mire megtaláljuk a gyereket, és visszavisszük...

– Fölöslegesen minek utazgassunk, George? Magunkkal visszük az óriást is.

– Grazer sosem egyezik bele.

– Az nem gond – jelentette ki Sikes. – Majd kicsit ravaszkodunk.

Grazer kapitány a folyosón egyszer csak Alberttel találta szembe magát. A takarítófiú egy hatalmas mosodáskocsit tolt maga előtt. Eléje lépett, mire Albert megállt, és tiszteletteljesen pillantott rá.

– Tessék, kapitány?

– Albert, mi a szösz ez? – A kocsi tetején sorakozó ruhadarabokat fürkészte.

– Mosodajárat, uram. Kitisztítatjuk ezeket a mellényeket.

– A golyóálló mellényeket? – kérdezte Grazer hitetlenkedve.

– Igen, uram. Száraz tisztítás lesz.

– *Miért?*

– Fönről jött az utasítás, uram. Épp az ön irodáját takarítottam, amikor a rendőrfőnök úr telefonált. Arról mondott valamit, hogy javítani kell a karhatalom ruházatának állapotát. Állítólag már a múlt héten meg kellett volna csináltatni, és most csak ellenőrzésképpen telefonált.

– Nem emlékszem a múlt hétről ilyen tartalmú leiratra – jegyezte meg Grazer idegesen..

– Hogy őszinte legyek, uram, a rendőrfőnök úr nagyon sérelmezte, amiért nem ön számolt be neki személyesen. Mondott valamit a „végtelen ebédszünetekről”.

Grazer nagyot nyelt.

– Én... – Alberten látszott, nagyon szégyelli magát. – ...attól tartok, hazudtam, uram. Azt mondtam neki, hogy öntől már megkaptam az utasítást a munka elvégzésére. Nem akartam, még jobban fölidegesíteni. Erre ő azt válaszolta, hogy ha már úgys belekezdünk, nem kell visszahívnia. Sőt, ami azt illeti, elégedettnek látszott, amiért ön már intézkedett. De persze ha akarja, uram, nyugodtan hívja csak föl, és tisztázza a...

– Nem! Nem, Albert. Nagyon... helyesen cselekedtél – mondta Grazer, és vállon veregette a fiút. – Szép munka volt.

– Köszönöm, uram.

Albert tovább indult a mosodáskocsival, de a kapitány még egyszer utána szólt:

– Albert!

– Igen, uram?

A kapitány játékosan rábökött az ujjával.

– Az adósod vagyok. – Azzal megkönnyebbülten odébbállt. Most már csak azt kell kitalálnia, hogyan tálalja a rendőrfőnöknek a legújabb fejleményt, miszerint a csecsemő nem is félvér?

Pillanatokkal később Albert kitolta a kocsit az épület mellett húzódó sikátorba. Körülnézett.

– Tiszta a levegő – suttogetta.

Sikes és George kimászott a mellények alól, aztán kihúzták az óriást is, aki csupán valósággal kettéhajtva fért be a kocsiba. A hatalmas lény mégsem ellenkezett egyetlen pillanatig sem. Most gyorsan bepassezították Sikes kocsijába.

– Albert, te vagy a király – mondta Sikes.

– Nem szeretek hazudni – vallotta be a takarítófiú –, de... az óriáson segíteni kellett. Nemes cél érdekében még ezt is szabad. Most próbáltam életemben először hazudni, és azt hiszem, van tehetségem hozzá.

– Jó neked – jegyezte meg Sikes. – Nagy hasznát veheted majd a házasedben.

27. fejezet

A Dual Gyógyszergyár bejáratában álló két őr meglepetten pillantott föl, mikor egyszer csak lerohanta őket két egyenruhás rendőr. Aztán a meglepetésből döbbenet lett, amikor két civilbe öltözött nyomozó is beviharzott, egyikük ráadásul egy Jött. Aztán a döbbenetet bénult értetlenség váltotta föl, amikor az előbbieket nyomában megjelent egy tántorgó óriás Jött, és úgy nézett szét az előcsarnokban, mintha fogalma sem lenne róla, hol jár.

– Rendőrség! – ordította Matt Sikes. – Parancsot kaptunk, hogy kutassuk át ezt az épületet.

Az egyik őr a telefonért nyúlt, George azonban hidegvérrel az egész készüléket kitépte a falból, és úgy adta a férfi kezébe.

– Tartsátok rajtuk a szemeteket – utasította Sikes az egyenruhásokat. Azok kimérten bólintottak.

Mindkét egyenruhás rendőr Jött volt, Sandy Beach legjobb barátai. Amikor George és Matt megkérdezte őket, nem probléma-e, ha a bevetésre elkíséri őket egy óriás termetű Jött is, csak annyit feleltek:

– Miféle óriás termetű Jött?

Sikes a behemóthoz fordult. Fogalma nem volt, vajon a fickó megérti-e, de azért elmondta, amit akart:

– Gyerünk, keressük meg a gyereket. – Megragadta az óriás egyik karját, George a másikat, és elindultak.

Beszálltak a liftbe, és Sikes megnyomott minden lehetséges gombot. A fülke meglódult fölfelé, de az óriás nem is reagált rá. Aztán megálltak az első emeleten. Az óriás nem mutatott semmi érdeklődést. Következett a második.

– *[Valahol itt van]* – mondta George feszülten. – *[Meg kell találjuk.]*

A harmadikon sem történt semmi. Aztán a negyediken... Az óriás fölpillantott. Mintha nem is annyira tudatosan, inkább ösztönösen reagálna valamire.

Sikes és George ezt már elegendőnek találta. Kilökték a nagy testű teremtményt a negyedik emeletre.

Végtelennek tűnő folyosó húzódott előttük, kétoldalt ajtók tucatjaival. „A Laboratórium”, „B Laboratórium” meg ehhez hasonló feliratok álltak rajtuk.

Elindultak előre, egyfajta túlméretezett tenctoni varázsvesszőként hajtva maguk előtt az óriást. Várták, hogy valamilyen reakcióval elárulja, a gyermek közelébe értek.

– Hol van? – kérdezgette Sikes a néma behemótot. – Hol van?

Az óriás szeme továbbra is fátyolos maradt, arca kifejezéstelen.

– *[Képes vagy rá]* – biztatta George is.

Sorban mindegyik ajtó előtt megálltak.

– Gyerünk, kishaver – mondta Sikes idegesen. Kezdett elbizonytalanodni, hogy mégiscsak rossz emeleten szálltak ki. – Fogsz valami adást?

A nyolcadik ajtó előtt az óriás hirtelen fölkapta a fejét. Csakhogy nem az ajtóra nézett, hanem valahová a folyosó távolába. Tántorogva futásnak eredt, amilyen ügyetlenül, hosszú lábai miatt mégis olyan eredményesen.

– Megérezte – mondta George halálos bizonyossággal. Sikes nem volt abban a helyzetben, hogy vitatkozzon. Teljes erejükből az óriás után eredtek.

Csak azért érték utol viszonylag gyorsan, mert elakadt egy lezárt ajtóban, melyen piros betűkkel ez állt: TILOS AZ ÁTJÁRÁS. Az óriás újra és újra nekifeszült, szánszalmasan nyöszörögve.

– Segítsünk neki – ajánlkozott Sikes.

Most már hármában zúdultak neki az ajtónak. A keret nagy csikorgással megadta magát sorsának.

Egy laboratórium belsejében találták magukat. A helyiség túlsó végén egy gyermekágy állt, mellette pedig Hudson River és Bic Penn, mindketten biztonsági őri egyenruhában. Meglepetten pillantottak föl, amikor George elkiáltotta magát:

– Rendőrség!

River, aki az ágy előtt állt, rögtön a fegyveréért nyúlt, és, mint kiderült, jó gyors volt az ilyesmiben. Már ki is rántotta a tokjából, mire George elsütötte a fegyverét. A lövés ereje hátrarepítette a férfit a falnak.

Most már elérhetővé vált Penn is, aki eddig a társa mögött rejtőzött.

Csakhogy a kezében ott volt a csecsemő... a kicsinyke fejhez pedig egy pisztolyt szorított.

– Vissza! – ordította. – Ki innen, vagy elintézem! Esküszöm, hogy megteszem!

Sikes és George megdermedtek.

Az óriás azonban nem. Penn szavait nyilván nem fogta föl teljes jelentőségükben. Csak azt tudta, hogy a gyermeket veszély fenyegeti, ezért elhatározta, hogy visszaszerzi, akármi történjen is.

Vadul rohamozott, semmi mással nem törődve.

Pennt megijesztették a nem várt események. Azt tette, amit mindenki más is tett volna a helyében: rálőtt a támadójára. A kapkodó célzás azonban megtette a magáét. A golyó csak súrolta az óriás karját, és még dühösebbé tette.

Ugyanabban a pillanatban a csecsemő fájdalmasan fölsivított. Akkorát rándult kis teste, hogy Penn elvesztette rajta a fogást. Zuhanni kezdett a padló felé.

Az óriás ezt meglátva kétségbeesetten elrugaszkodott, és aranylabdás vetődése végén sikerült is elkapnia a gyermeket.

Penn rájuk szegezte a pisztolyát. Ilyen közélről már készakarva sem véthette el a célt.

De Sikes és Francisco sem hibáztak. Egyszerre sütötték el fegyverüket, és Penn lába a találatok nyomán elemelkedett a földtől. A fegyverét elejtette ugyan, de mire röppályája végén egy vizsgálóasztal tetején megállapodott, már nem is hiányzott neki.

Az óriást nem érdekelték a körülötte zajló események. Gyengéden szorította melléhez a gyermeket. Aztán lassan a nyomozók felé fordult, hogy őket is érje a csöppség angyalarcából áradó fény.

– Köszönöm – szólalt meg az óriás, bár a szavakat a csecsemő adta a szájába.

Most, hogy végre lélegzetvételnyi időhöz jutottak, Sikes és Francisco szemügyre vették a helyiség berendezését. Kísérteties, geometrikus árnyak szelték át meg át a laboratóriumot. A falakon polcok sorakoztak, rajtuk nagyobb üveghengerek, gondosan fölcímkézve, dátumozva. Ezek mindegyikét köldökzsinór kötötte össze valami központi táplálóegységgel.

A hengerekben pedig, a magzatvízben úszkálva...

– Mi ez? – kérdezte Sikes. – Azok az izék a hengerekben... Én úgy emlékszem... Vessna...

– Jött magzatgubók – jelentette ki George ridegen. – Igen. Tehát új élet teremtésén fáradozik.

– Úgy van – csattant föl egy érzelemmentes hang.

Tivoli lépett be a laboratóriumba, tökéletesen nyugodtan. Sikesnak nem tetszett az újabb fordulat. A férfi valahogy túl magabiztosnak látszott, mintha nem is egy sülyyedő hajó hídján állna.

– Chorboke – sziszegte George határtalan gyűlölettel.

– Maguknak semmi joguk nem volt ide betörni – közölte Tivoli, az egykori Chorboke.

Az óriás vinnyogni kezdett. Szorosan magához ölelte a gyermeket, és elhátrált a férfi közelségéből.

– Letartóztatjuk, doki – tájékoztatta Sikes.

Tivoli fölnevetett.

– Milyen váddal?

– Ezrek hidegvérű meggyilkolásával kéne vádolnunk! – George alig bírta visszatartani indulatait.

Sikes igyekezett visszarángatni a társalgást a realitások talajára:

– A vád emberrablás.

– Emberrablás? – Tivoli mintha egyre jobban szórakozott volna. – Hogyan rabolhatok el valamit, ami már amúgy is az enyém?

Egy hosszú pillanatig az óriásra és a gyermekre meredt. A pár nagyobbik fele még mindig vészjóslóan méregette, a csecsemő azonban gyengéden, elgondolkodva nézett vissza rá.

– Ez az én gyermekem – mondta Tivoli. – Én teremtettem. – A hengerekre mutatott. – Mint nemsokára őket is.

– Mi ez az egész? – szegezte neki a kérdést George. Tivoli őszinte büszkeséggel beszélt, kis köröket róva, és szüntelenül gesztikulálva.

– Továbbfejleszttem fajunkat. – A gyermekre mutatott. – Ezzel már egész közel jutottam a sikerhez... egy tisztán szellemi lény megalkotásához, aki szabad a test minden nyűgétől. Kedvére tanulhat, kutathat, alkothat...

Az óriás előrébb lépett, láthatóan fölbátorította a gyermek nyugalma. A kicsi tekintete Tivolira szegeződött, és a behemót büszkén megszólalt:

– A test az elme társa. A helyváltoztatás eszköze... A Kéz, a Láb...

– A test romlott – mondta Tivoli megvetően. – A szellem börtöne.

Ez megőrült, gondolta Sikes, aztán magában kuncogva hozzátette: Egy szex-tanfolyam hiányzik neki.

– Minket nem választhatnak szét – mondta az óriás határozottan. – Bennünket egynek teremtettek.

Tivoli hosszút, súlyosat sóhajtott. Az óriásra mutatva szomorúan magyarázta:

– Ez a példány hibás. De meg fogom vizsgálni, hogy tanulhassak a hibáimból.

– Ha sikerrel jár, csak szörnyetegeket fog teremteni – jegyezte meg az óriás.

George azonban a fejét rázta.

– Nem fog teremteni semmit.

Tivoli ekkor kijátszotta utolsó aduját:

– A kormány úgysem fogja megengedni, hogy bíróság elé állítsanak. Üzletet kötöttem velük. Maguk csak az idejüket vesztegetik.

Az óriás hangja hirtelen megváltozott. Egy pillanatra mintha ketten beszéltek volna egyszerre, ugyanazon a szájon át, tökéletes harmóniában.

– Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen! – kiáltotta, fölháborodva az előtte álló lény nyers, rideg kegyetlenségétől.

Meglendült az óriás egyik hatalmas karja. Tivoli meglepődött, de azért lekapta a fejét. Ártatlan kívülállóként egy üveg éter esett az ütés áldozatául. Lebillant az asztalról, és a padlón millió felé robbant szét.

– Állj! – ordította Sikes. – Elég legyen!

Tivoli hátratántorodott, és lába nekiütközött a néhai Penn pisztolyának. Megragadta, és lebukott vele egy asztal mögé.

– Feküdj! – ordította George, rávetette magát az óriásra, és oldalt lökte.

Mint kiderült, fölöslegesen aggódott. Akármilyen tudós zseni, vagy hidegvérű gyilkos volt is, Tivoli célozni nem tudott. A lövés magasra csapódott, és elnyírta az egyik mennyezetről lógó lámpa vezetékét.

A földet érésekor szétpattanó szikrák belobbantották az étert.

A plafonig csaptak a lángok. Az óriás rémült bődüléssel elhárált a váratlanul életre kelt tűzfal elől. Tivoli azonban a túloldalán rekedt, sarokba szorítva.

Sikes lekapott egy poroltót a falról, és megpróbálta a lángok ellen fordítani. Mindhiába, mert a tűz közben elért és bekebelezett egy újabb üveg étert.

Tivoli hátrálni kezdett, egy utat keresett, amin kimenekülhetne egy kijárat felé. Egy újabb robbanás azonban a falnak dobta. Polcokat sodort magával, üveghengerek törtek körülötte tucatjával. Pillanatok alatt olyan barikád vette körül, amiből már nem volt menekvés. Mintha

saját teremtményei ejtették volna foglyul, áldozatul kínálva a lángoknak.

A poroltók semmit sem segítettek. A lángok pillanatonként újabb, még tűzvesélyesebb folyadékokra bukkantak a polcokon.

Sikes elhajtotta a tűzoltó készüléket. George közben az óriást rángatta kifelé a laborból. Aztán meghallották az első sikolyokat, és megpillantottak egy halálos görcsökben fetrengő, lángoló testet, éretlen magzatgubóktól körülvéve.

George máskor is hallott már efféle sikolyokat. Legtöbbször azokból a laboratóriumokból szűrődtek ki, ahol Chorboke végezte szörnyű kísérleteit.

Miközben az óriással és Sikesszal futva menekült az épületszerte gyorsan terjedő lángok elől, eszébe jutott a sors következetessége. Chorboke utolsó laboratóriumából is sikolyok szűrődtek kifelé.

Csakhogyzek a sajátjai voltak... Chorboke saját sikolyai...

28. fejezet

George és az óriás Sikes kocsijának dőlve figyelték a fejleményeket. Az épület körül nyüzsgtek a tűzoltók. Talán ennek volt köszönhető, hogy senki sem fordított különösebb figyelmet a jó két méter magas Jött férfira, aki egy csecsemőt szorongatott a karjában. George lenyűgözve bámulta a két teremtményt.

Sikes sétált oda hozzájuk.

– A labor teljesen elpusztult – mondta.

Belenézett a gyermek nyugodt, gyönyörű arcába.

– Most mit fognak csinálni velünk? – kérdezte a csöppség az óriás száján át.

– Azt nem mi döntjük el – felelte George. – Tárgyalás lesz.

– Megint szétválasztanak? – kérdezte az óriás idegesen. Sikes nem tudta, mit mondjon. Széttárta a karját. – Nézd... mi csak beviszünk téged. A döntéseket mások hozzák.

Hosszú csend következett. A gyermek a két nyomozót tanulmányozta, de arcának nyugodt, gyöngéd kifejezése közben mit sem változott.

– A haláltól nem félek – mondta az óriás csöndes elszántsággal –, de kérem, ne engedjék, hogy újra szétválasszanak.

Sikes George-hoz fordult. Egyiküknek sem kellett kimondani, milyen szálnalmat éreznek e felemás lény iránt. Rá volt írva az arcukra, s ezt az óriás és a gyermek is látta.

– Tudok egy helyet, ahová elvihetnének – mondta a nagyra nőtt Jött halkan.

Sikes a szemét forgatta.

– Az aztán már több rendbeli parancsmegtagadás és kötelességmulasztás lenne, nem igaz, George?

– De – felelte Francisco szomorúan. – Én is attól tartok.

– Akkor csak egy lehetőség marad nyitva előttünk.

A semmi közepén álltak.

A sivatag minden irányban végtelennek látszott. Az óriás úgy fordította a gyermeket, hogy megnézhesse magának a sivár tájat.

– Igen – mondta, és mintha még mosolygott is volna. – Nagyon jó hely.

– Ha visszajössz velünk – érvelt Sikes –, van egy kis esélyed rá... hogy minden rendbe jöjjön.

Persze a választ már jóval az óriás megszólalása előtt is tudta.

– Jobb lesz így. – A gyermek szeme felé fordult. – Köszönöm. – Aztán George felé. – *[Köszönöm.]*

George komótosan kinyújtotta a kezét, és megérintette a gyermek homlokát.

– *[Minden jót]* – mondta.

Sikes is utánacsinálta.

– Légy jó.

A gyermek ajkain futó mosoly suhant át.

– Minden jót – búcsúzott az óriás.

Aztán magához szorította a gyermeket, hogy amennyire tudja, védje a napsugaraktól, és nekivágott a végtelen homokmezőnek.

Sikes és George egy darabig még figyelték a különös teremtményt.

– Semmi esélye – szólalt meg Sikes.

George lassan megrázta a fejét.

– Sosem volt neki.

Aztán csak álltak, és várták, hogy az óriás eltűnjön a szemük elől. Ez elég hosszú időbe tellett, de végül a forróságtól vibráló levegő hullámai csak elnyelték.

Mindörökre.

29. fejezet

A kopogásra Jack Perelli nyitott ajtót, fehér frottír fürdőköpenyben. Meglepetésére Matt Sikes állt odakint.

– Matt! Ezer éve nem láttalak! – Jobban megnézte magának. – Úgy nézel ki, mint akit a pokolból szalajtottak. Kérsz egy pohár vizet, vagy...

– Nem – mondta Sikes határozottan. – Csak valamit mondani akartam neked.

– Hát... ki vele. – Perelli hátrébb lépett. – Gyere be.

– Nem, itt is el tudom mondani. Először is... ha múltkor nem jársz a klinika felé, könnyen ott hagyhattam volna a fogam. Úgyhogy köszönöm az életmentést.

– Hát ott voltál? Örülök, hogy...

– Te olyan sok mindenre megtanítottál. Sok mindenben formáltad a véleményemet is...

– Matt, mi bánt?

– Hogy mi bánt? – kérdezett vissza Sikes, és hirtelen fölment benne a pumpa. – Az bánt, hogy te egy seggfej vagy! Ez a nagy helyzet.

– Értem.

– Mikor a Jöttek megérkeztek, te nap mint nap a fületem rágtad, hogy ezek mocskok. Hogy lezüllesztik az emberiséget. Hogy közük nincs az emberi érzelmekhez. És még azt is mondtad... hogy az olyan ember, aki elfogadja őket, aki közel kerül hozzájuk, az az egész civilizációnk árulója. – Matt egyre hangosabban és hangosabban beszélt. – Én meg csüngtem a szavaidon, Jack. Akármit mondtál is. Megmérgeztél egy fél életre. Tudod, nemrég találkoztam egy Jött nővel, es szeretem őt, és elegendem van a titkolózásból. Elegendem van a saját gátlásaimból. A társam is egy Jött, és...

– Jack? Valami baj van?

A női hang a hálószoba irányából érkezett.

Sikes pislogni kezdett. Nagyon is ismerősen hangzott. Pár pillanattal később egy női alak jelent meg Perelli mögött az ajtóban, úgyszintén fürdőköntöst viselve. Sikes álla nagyot koppanva leesett.

– No lám – mondta a nő, és kezét karba fonta. – Matt.

– Vi... Vivian – hebegte Sikes. – Vivian Webster.

Jack egyikükről a másikra nézett.

– Hát ti ismeritek egymást?

A Jött szex-tanácsadónő elmosolyodott.

– Ó, igen. Matt az én ember-Jött szex-tanfolyamomra jár. Vagy legalábbis járt. Nos, mi a helyzet? – Úgy tűnt, nagyon jól szórakozik.

– Igen, én... én még járok – makogta Sikes. – Öö, mióta tart ez... hogy te meg Vivian...

– Vagy egy éve – felelte Perelli. – Ezért jártam ott a klinika környékén. Vivianért mentem.

– Ó. Öö... Jack, én azt hittem...

– Hogy utálok a Jötteket? – Vállat vont. – Utáltam őket. De az ember változik, Matt. Néha rájön, hogy tévedett, és amíg ezt képes beismerni magának, addig még nem gyepesedett be végzetesen. Az öreg kutya is megtanulhat még új trükköket, legfeljebb tovább tart, míg begyakorolja.

– Értem – bólintott Matt.

– Akkor, kész vagyunk?

– Igen, uram.

– Ott leszel jövő hónapban a búcsúztató-vacsorámon?

– Igen, uram.

– Jó. Hozd el a Jött barátnődet. Szívesen megismerném.

– Igen, uram.

– Ó, és Matt...

– Igen, uram?

– Nagy seggfej vagy. – Azzal rácsapta az ajtót.

– Igen, uram – motyogta Sikes maga elé.

George elnyűtten és piszkosan lépett be a házba. Lerogyott kedvenc székébe, és üveges szemekkel bámulta a falat.

Emily jött be. Egy perccig némán figyelte apját, aztán, tőle igencsak szokatlan módon, megölelte, mielőtt fölment lefeküdni. George eltöprengett, vajon mi történhetett? Na mindegy, úgy döntött, nem érdekli.. Fő, hogy béke van, és nyugalom.

Susan sétált be, kezében a férfi köntöse, nejlonzsákba csomagolva.

– Kitisztítottam neked.

George elvette a köntöst, nézegette.

– Az ünnepi köntösöm. Miért? – kérdezte, most már teljesen összezavarodva.

– Szükséged lesz rá... amikor segítesz megfogantatni Albert és May gyermekét.

George az asszonyra meredt.

– Susan... – suttogta.

– Bocsáss meg, George. – Tekintetét zavarában az égnek emelte. – Igazad volt. Az utóbbi időben túl... emberien viselkedtem...

A férfi lerakta a köntöst és átölelte feleségét.

– Szeretlek – súgta a fülébe.

30. fejezet

Vivian Webster egy emelvényen állt a szex-tanfolyam osztálytermében, előtte egy halom friss diploma. Tanítványaira mosolygott. Mindenki kicsípte magát erre az alkalomra. A volt tanulók az egyik oldalon sorakoztak, a barátok és hozzátartozók a másikon csoportosultak.

– Nagyon büszke vagyok mindazokra a tanítványaimra, akik ma itt lehetnek. Valamennyien keményen dolgoztak az elmúlt három hónap során. Rendíthetetlenül kitartottak a legnehezebb órákban is.

Matt megfogta Cathy kezét, és aprót szorított rajta. A terem túlsó oldalán George és Susan állt összeölelkezve, mellettük pedig Albert, kezét felesége dudorodó pocakján nyugtatva.

– A szerelemért, és a szerelem segítségével sikerült legyőzniük az előítéleteket, a tudatlanságot és a félelmet. Miközben partnerük titokzatos és csodálatos lényével ismerkedtek, fölfedezték saját apró csodáikat és titkaikat is. Gratulálok mindannyiuknak.

A barátok és rokonok tapsolni kezdtek, Vivian pedig nekilátott a diplomák kiosztásának.

– Sharon és Noel Parking – szólította az első párt. Aztán a többieket: – Debbie Degner és Colonel Mustard. Cathy Frankel és Matthew Sikes. Sharon Wessner és Buddy Holly...

Minden név elhangzott, lezajlottak a gratulációk. Túl voltak már a nagy kacsintgatáson és vigyorgáson is. Valamikor mindez halálosan idegesítette volna Matt Sikest.

Annak az időnek azonban már vége. Most csodálatosnak érzett mindent.

Cathyvel már a házuk előtt jártak. Megálltak a kapuban egy pillanatra, kéz a kézben, és egymásra mosolyogtak.

– Mehetünk? – kérdezte Sikes.

Elindultak fölfelé a lépcsőkön, és akkor hirtelen egy autó fékezett mellettük, nagy dudálások közepette. Megálltak, és visszafordultak.

Vigyorgó, ősz hajú férfi dugta ki fejét az ablakon.

– Cathy Frankel! – kiáltotta. – Cathy, ugye te vagy az? A fazekastanfolyamról! Hát mi újság?

– Szia, Joe! – ujjongott fel Cathy. – Micsoda kellemes meglepetés!

Sikes nem bírt szólni, csak a száját tátogatta, mint a partra vetett hal.

– Joe folytatta Cathy –, ő itt M... – Hirtelen elhallgatott. – Jaj, nem. Azt monda, ne mutassam be, mert úgyse tudna mit mondani neked.

– Hát jó. Na... mennem kell. Vigyázz magadra. – Azzal már el is porzott.

Sikes végre megtalálta a hangját.

– De... hiszen ez Joe DiMaggio volt!

– Igen, tudom – felelte Cathy. – Mondtam, hogy ismerem.

– Igen, de... én azt hittem, valami Jött Joe DiMaggióról van szó!

– Nem, nem. Ő az, aki azokat a kávéfőzőket, vagy miket reklámozta.

– Az *Joltin Joe* volt! Gyorsan! Hívd vissza! – Sikes lerohant a lépcsőkön. – Mit nem adnék az autogramjáért! Ha beszélhetnék vele! Ha...

Aztán meglátta, Cathy milyen szemekkel bámulja, és zavartan elvigyorodott.

– Azt hiszem, ez még várhat – mondta.

– Jó – felelte Cathy. – Mert én nem.

Sikes félmeztelenül állt az ágy mellett. Cathyn is csak egy kombiné volt, úgy ölelkeztek. Homlokukat összeérintették.

Sikes halkan zümmögött, és már csak nevetni tudott rajta, ha eszébe jutott, három hónappal korábban milyen zavarban volt. Aztán Cathy igazi emberi csókra nyújtotta a száját.

Szétváltak, egymás szemébe néztek. Érezték, hogy önti el őket a vágy.

Sikes ledöntötte Cathyt az ágyra, ott csókolóztak tovább. Aztán ismét zümmögni kezdett. A nő is bekapcsolódott. Tökéletes szinkronban voltak.

Sikes hirtelen megszólalt:

– Olyan gyönyörű vagy.

– Ketten együtt vagyunk azok – javította ki Cathy. Boldogan mosolyogtak egymásra.

Annyi gátlás, félelem és félreértés után most végre beteljesülnek álmaik.

Tartalom

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet.](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)
- [22. fejezet](#)
- [23. fejezet](#)
- [24. fejezet](#)
- [25. fejezet](#)
- [26. fejezet](#)
- [27. fejezet](#)
- [28. fejezet](#)
- [29. fejezet](#)
- [30. fejezet](#)

Öt évvel ezelőtt szállt le a tenctoni rabszolgákat szállító óriási űrhajó a kaliforniai Mojave-sivatagban, új irányt szabva a történelemnek. Így kezdődött az IDEGEN FAJTA földi története. És most újabb fordulópont érkezett el: megszületett az első félvér gyermek. A kitörő pánik közepette Sikesnak és Cathynek is szembesülnie kell saját érzelmeivel. A BETELJESÜLÉS előtt azonban számtalan akadály tornyosul, sok-sok gátlás és előítélet. Vajon sikerül-e legyőzni mindet? Erősebb-e a szerelem a világokat elválasztó fényéveknél?